

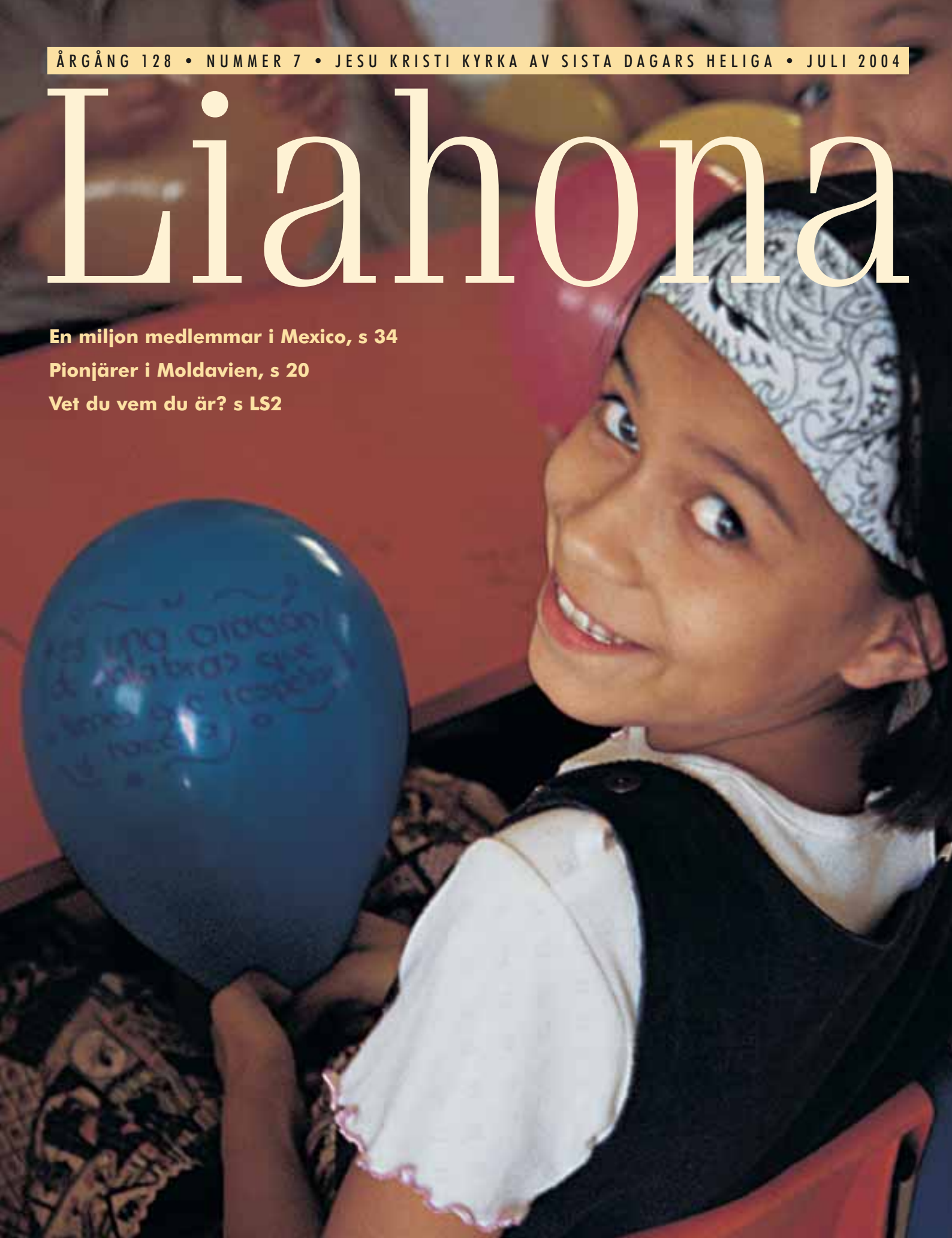
ÅRGÅNG 128 • NUMMER 7 • JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA • JULI 2004

Liahona

En miljon medlemmar i Mexico, s 34

Pionjärer i Moldavien, s 20

Vet du vem du är? s LS2

Liahona

PÅ OMSLAGET
Foto Don L Searle.

LILLA STJÄRNAN,
OMSLAGET
Illustration Steve Kropp.

SE "VET DU VEM DU ÄR?",
S LS2

FÖR VUXNA

- 2 Budskap från första presidentskapet: Trons underverk
Thomas S Monson
- 8 Mormons bok, en överblick: Översikt 2 — Alma till och med Mormon och Moroni
- 25 Besökslärarnas budskap: Känna Herrens kärlek genom bön
- 26 Skydda ditt barn mot gängpåverkan *Dennis J Nordfelt*
- 30 Principer i Mormons bok: Underkasta oss Faderns vilja
Benjamin De Hoyos
- 34 En miljon i Mexico *Don L Searle*
- 44 Sista dagars heliga berättar
Mitt barn drunknar! *Hirofumi Nakatsuka*
Ett bord blir två *Son Quang Le och Beth Ellis Le*
Hon var mitt svar *Dori Wright*
- 48 Brev till redaktionen

FÖR UNGDOMAR

- 15 Affisch: Ringar på vattnet
- 16 Allt är väl *David B Haight*
- 20 Ett budskap från Moldavien *Karl och Sandra Finch*
- 29 I underläge *Paolo Martin N Macariola*
- 47 Visste du det här?

LILLA STJÄRNAN: FÖR BARN

- LS2 Kom lyssna till en profets röst: Vet du vem du är?
James E Faust
- LS4 Samlingsstunden: En speciell dag *Sheila E Wilson*
- LS6 Från president Heber J Grants liv:
Heber lär sig sjunga
- LS8 Affischen: Templet välsignar familjen
- LS10 Mod och ett vänligt ord
Patricia Reece Roper
- LS14 Nya vänner: Medgine Atus från Miramar i Florida
Tiffany E Lewis

Första presidentkapet: Gordon B Hinckley,
Thomas S Monson, James E Faust

De tolv kvorum: Boyd K Packer, L Tom Perry,
David B Haight, Neal A Maxwell, Russell M Nelson,
Dallin H Oaks, M Russell Ballard, Joseph B Wirthlin,
Richard G Scott, Robert D Hales, Jeffrey R Holland,
Henry B Eyring

Chefredaktör: Dennis B Neuenschwander

Rådgivande: E Ray Bateman, Monte J Brough,
Jay E Jensen, Stephen A West

Verkställande direktör: David Frischknecht

Planerings- och redigeringschef: Victor D Cave

Grafisk chef: Allan R Loyborg

Redigeringschef för tidskrifter: Richard M Romney

Redaktionschef: Marvin K Gardner

Redaktionspersonal: Collette Nebeker Aune, Susan
Barrett, Shanna Butler, Ryan Carr, Linda Stahle Cooper,
LaRene Porter Gaunt, Jennifer L Greenwood, R Val Johnson,
Carrie Kosten, Melvin Leavitt, Sally J Odekir, Adam C
Olson, Judith M Poller, Vivian Paulsen, Don L Searle,
Rebecca M Taylor, Roger Terry, Janet Thomas, Paul
VanDenBerghe, Julie Wardell, Kimberly Webb, Monica
Weeks

Grafikansvarig: M M Kawasaki

Bildredaktör: Scott Van Kampen

Produktionschef: Jane Ann Peters

Design- och produktionspersonal: Kelli Allen-Pratt,
Howard G Brown, Thomas S Child, Reginald J Christensen,
Kathleen Howard, Denise Kirby, Todd R Peterson, Randall J
Pixon, Kari A Todd, Claudia E Warner

Marknadschef: Larry Hiller

Tryckerichef: Craig K Sedgwick

Distributionschef: Kris T Christensen

Ansvarig utgivare för Kyrkorytt: Gösta Köröf

Redaktör: Birgitta Karlfeldt

Stora Hundens gata 618

136 64 Haninge

Tfn/Fax 08-745 0726

E-post: birgitta.karlfeldt@telia.com

Översättningstjänst

Box 17558

118 91 STOCKHOLM

Besöksadress: Mariatorget 1A

Tfn 08-556 029 80, Fax 08-556 029 89

E-post: edlundcg@ldschurch.org

Prenumeration eller ändring av adress sker genom din
enhets tidskriftsombud eller direkt till Göteborg Sweden
Service Center, Utländagatan 24, 412 80 Göteborg.
Tel: 031-77 88 976, fax 031-16 55 29. Priset för en
hjälpaprenumeration är SEK 150:00 och betalas till
pg 260353-8. Skriv: "Liahona".

Sänd manuskript och förfrågningar till Liahona, Room 2420,
50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3220,
USA; eller e-mail till cur-liahona-imag@ldschurch.org

Liahona (en term i Mormons bok som betyder "kompass"
eller "vägvisare") publiceras på albanska, armeniska,
bulgariska, cebuano, danska, engelska, estniska, fiji, finska,
franska, haitiska, holländska, indonesiska, isländska,
italienska, japanska, kambodjanska, kinesiska, kiribatiska,
koreanska, kroatiska, lettiska, litauiska, malagasy,
marshalliska, mongoliska, norska, polska, portugisiska,
rumänska, ryska, samoanska, singalesiska, slovenska,
spanska, svenska, tagalog, tahitiska, tamil, telugu,
thailändska, tjjeckiska, tonga, tyska, ukrainska, ungerska,
och vietnamesiska. (Hur ofta den utkommer varierar för
olika språk.)

© 2004 Intellectual Reserve, Inc. Med ensamrätt.

Tryckt i Förenta staterna.

Text och visuellt material i Liahona får kopieras för tillfälligt,
inte kommersiellt bruk i kyrkan eller hemmet. Visuellt
material får inte kopieras om restriktioner för detta anges
intill konstverket. Frågor bör ställas till Church Copyrights
and Permissions Office, 50 East North Temple Street,
Salt Lake City, UT 84150, USA; telefon: 1-801-240-3959;
e-post: cor-copyright@ldschurch.org.

Liahona finns på Internet på många språk på
www.lds.org. Klicka på "Gospel Library" och välj sedan
svenska i menyn i övre högra hörnet på sidan.

For Readers in the United States and Canada:

July 2004 Vol. 128 No. 7. LIAHONA (USPS 311-480)
Swedish (ISSN 1522-9246) is published monthly by The
Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North
Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price
is \$10.00 per year; Canada, \$16.00 plus applicable
taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah,
and at additional mailing offices. Sixty days' notice required
for change of address. Include address label from a recent
issue; old and new address must be included. Send USA
and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center
at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971.
Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express)
may be taken by phone. (Canada Poste Information:
Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake
Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368.

Förslag till familjens hemafton

"Underkasta oss Faderns

vilja", s 30: Samtala om tan-

ken att vi i vårt naturliga,

fallna tillstånd önskar och har en

tendens att göra sådant som inte är

behagligt för Gud. Fråga hur vi kan

övertvinna sådana frestelser. Hjälp

familjen att förstå att vi inte kan vinna

denna strid ensamma. För att vi "icke

mera [skall] hava någon benägenhet

att göra ont", måste vi omvända oss

och be Frälsaren förändra vårt hjärta

genom försoningens kraft. (Se

Mosiah 5:2.)

"Skydda ditt barn mot gängbä-

verkan", s 26 och "I underläge",

s 29: Läs och diskutera som föräldrar

artikeln av Dennis J Nordfelt. Prata

med era barn om deras vänner.

Uttryck er kärlek till era barn och

hjälp dem att få ett vittnesbörd om

sin eviga potential. Vittna om att vår

himmelske Fader älskar dem och vill

att de ska återvända till honom en

dag. Återge Paolo Martin N Macariolas

berättelse om ni känner er inspire-

rade till det. Betona att det krävdes

stort mod av den här unge mannen

att välja rätt grupp vänner.

"Allt är väl", s 16: Läs om William

Clayton och psalmen han kallade "Allt

är väl". Fråga hur det är möjligt att allt

kan vara väl också när vi har problem

och svårigheter.

"Vet du vem du är?", s LS2:

President James E Faust påpe-

kar att talanger och prestatio-

ner inte nödvändigtvis gör att vi

känner oss nöjda med oss själva, men

att vänliga gärningar gör det. Fråga

familjemedlemmarna hur de känner

sig när de tjänar andra. Samtala om

olika saker de kan göra för andra.

"Mod och ett vänligt ord", s LS10:

Läs berättelsen om Evan Stephens

tillsammans med din familj. Samtala

om vilken skillnad president Brigham

Youngs vänliga ord gjorde i Evans liv.

Om ni har en psalmbok som kyrkan

gett ut kan du be barnen att leta efter

psalmer av Evan Stephens.

ÄMNEN I DETTA NUMMER

LS = Lilla stjärnan	Lydnad, 16
Besöksundervisning, 25	Missionsarbete, 44
Bön, 25, 44	Mod, LS10
Exempel, 15	Mormons bok, 8, 30
Familjen, 16, 26, LS4, LS8, LS14	Musik, 16, LS6, LS10
Familjens hemafton, 1, LS8	Normer, 29
Förberedelse, LS4	Omvändelse, 20
Föräldraskap, 26	Pionjärer, 16, 20, 47, LS10
Gudomlig natur, LS2	Primär, LS4
Gång, 26, 29	Skriftstudier, 8
Handikapp, 2	Tempel, 34, 44, LS4, LS8
Handlingsfrihet, 15, 29	Tjänande, 30, 44, LS2
Hemundervisning, 7	Tro, 2, 34
lhårdighet, LS6	Underkastelse, 30
Jesus Kristus, 2, 25, 30	Underverk, 2, 44
Kyrkans historia, 34	Undervisning, 1
Kärlek, 25	Vänlighet, 44, LS2, LS10
Ledarskap, 47	Världsomfattande kyrka, 20, 34, LS14

Trons underverk

PRESIDENT THOMAS S MONSON

förste rådgivare i första presidentskapet

För omkring 50 år sedan blev jag inbjuden att träffa president J Reuben Clark Jr (1871–1961), då rådgivare i kyrkans första presidentskap och samtidigt en framstående statsman och internationellt ryktbar vetenskapsman. På den tiden ägnade jag mig åt tryckeri- och förlagsverksamhet. President Clark hälsade mig välkommen till sitt kontor och tog sedan fram från sitt gamla jalousiskrivbord en stor bunt handskrivna papper, varav han skrivit många som juridikstuderande för många år sedan. Han berättade för mig om sitt mål att ge ut en sammanställning av evangelierna. Han nådde detta mål i och med sitt monumentala verk *Our Lord of the Gospels* ("Vår Herre i evangelierna").

I mitt bibliotek finns ett dedikationsexemplar i skinnband av denna klassiska bok om Jesus från Nasaret och hans liv. När jag läst igenom dess sidor har jag hejdat mig vid avsnittet med rubriken "Jesu underverk". Jag

minns som det var igår hur president Clark bad mig läsa flera av dessa berättelser för honom, medan han satt tillbakalutad i sin stora läderfåtölj och lyssnade. Det var en dag i mitt liv som jag aldrig kommer att glömma.

President Clark bad mig läsa högt berättelsen i Lukas om den spetälske mannen. Jag läste:

"När Jesus uppehöll sig i en av städerna, fanns där en man som var full av spetälska. Mannen fick se Jesus och föll ner på sitt ansikte och bad: 'Herre, om du vill kan du göra mig ren.'

Då räckte Jesus ut handen, rörde vid honom och sade: 'Jag vill. Bli ren!' Och genast lämnade spetälskan honom." (Luk 5:12–13)

Han bad mig fortsätta läsa ur Lukas om den lame mannen, som på ett så företagsamt sätt fördes inför Herren:

"Då kom några män som bar en lam man på en bår. De försökte komma in med honom och lägga ner honom framför Jesus.

Mitt hjärta fylls av tacksamhet till Herren för hans gudomliga ingripanden när han hjälpte de lidande, botade sjuka och uppväckte döda. Jag sörjer över de många människor med liknande plågor, som inte visste hur de skulle finna Mästaren.

Men när de för folkmassans skull inte fann någon möjlighet att ta sig in med honom, gick de upp på taket och firade ner mannen på båren mellan takstenarna, mitt framför Jesus.

Jesus såg deras tro och sade: 'Min vän, du har fått förlåtelse för dina synder.' (Luk 5:18–20)

I skrifterna föranledde detta spydiga kommentarer från fariséerna angående vem som hade rätt att förlåta synder. Jesus tystade deras hån med orden:

"Vad är det ni tänker i era hjärtan?

Vilket är lättast att säga: Du har fått förlåtelse för dina synder eller att säga: Stig upp och gå!

Men ni skall veta att Människosonen har makt här på jorden att förlåta synder.' Sedan sade han till den lame: 'Till dig säger jag: Stig upp, ta din bår och gå hem!'

Genast reste han sig i allas åsyn, tog bädden som han legat på och gick hem, under det att han prisade Gud." (Luk 5:22–25)

När jag hade läst dessa berättelser högt, tog president Clark upp en näsduk ur fickan och torkade tårarna ur ögonen. Han sade: "När vi blir äldre, gråter vi oftare." När vi sagt adjö gick jag från hans kontor och lämnade honom ensam med sina tankar och sina tårar.

När jag tänker på denna upplevelse med president Clark, fylls mitt hjärta av tacksamhet till Herren för hans gudomliga ingripanden när han hjälpte de lidande, botade sjuka och uppväckte döda. Men jag sörjer över de många människor med liknande plågor, som inte visste hur de skulle finna Mästaren, lära av honom och ta emot hans kraft. Jag minns att president Clark själv led sorg och smärta, då hans svärson Mervyn S Bennion, överbefälhavare på slagskeppet *West Virginia*, led en tragisk död vid Pearl Harbor. Den dagen fanns ingen vädur i snåret, inget stål som hejdade granatsplittret, inget underverk som läkte krigets sår. Men tron vacklade aldrig, och bönesvaren skänkte mod att gå vidare.

Hans hjälp är nära

Det är likadant idag. Nära och kära drabbas av sjukdomar, olyckor efterlämnar grymma minnen, och små ben

som en gång sprang sitter fångna i en rullstol. Mödrar och fäder som ivrigt väntar på ett oskattbart barns födelse får ibland veta att allt inte är väl med det lilla barnet. Föräldrarna möts av beskedet om en saknad kroppsdel, blinda ögon, en skadad hjärna eller "Downs syndrom", vilket gör dem förvirrade och sorgtyngda och törstande efter hopp.

Sedan följer oundvikligen självanklagelserna, domen över en oförsiktig handling och de ständigt återkommande frågorna: "Varför drabbas vår familj av en sådan tragedi?" "Varför höll jag henne inte hemma?" "Om han ändå inte hade gått på den där festen." "Hur kunde det hända?" "Var fanns Gud?" "Var fanns skyddsängeln?" *Om, varför, var, hur* — dessa återkommande ord — ger oss inte den förlorade sonen tillbaka, eller den fullkomliga kroppen, eller föräldrarnas planer, eller ungdomarnas drömmar. Att dra sig undan i självömkan eller djup förtvivlan skänker inte den frid, tillförsikt eller hjälp som behövs. Vi måste istället gå framåt och se uppåt, mot himlen.

Det är viktigt att vi inser att det som hänt oss har hänt andra. De har klarat av det, och det måste vi också. Vi är inte ensamma. Vår himmelske Faders hjälp är nära.

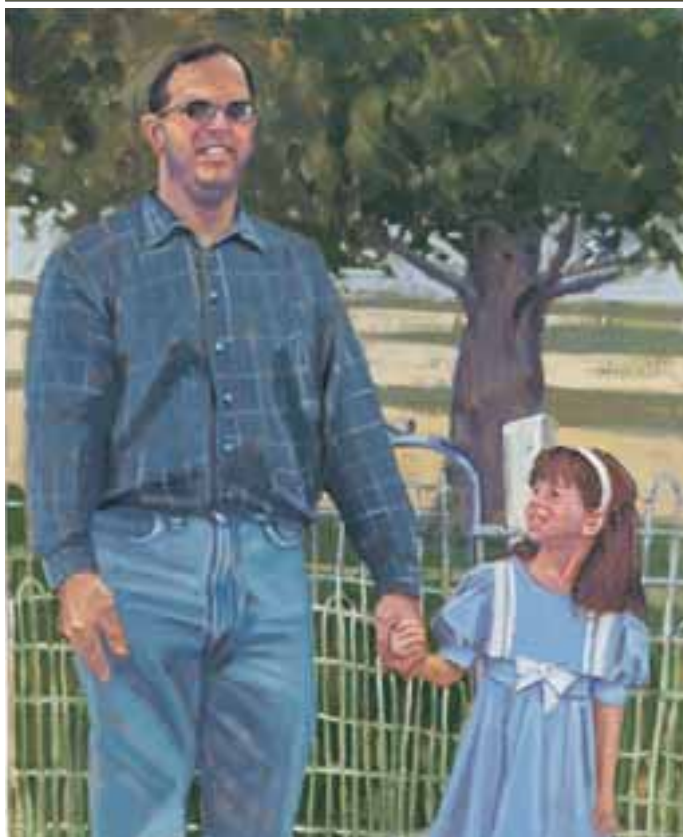
Jobs föredöme

Ingen har kanske blivit lika prövad som Job, som beskrevs som "en from och rättsinnig man, som fruktade Gud och undvek det onda". (Job 1:1) Han hade framgång i alla avseenden. Sedan förlorade han praktiskt taget allt: sin rikedom, sina barn, sin hälsa. Man föreslog vid ett tillfälle att han skulle "förbanna Gud och dö". (Job 2:9) Jobs sammanfattning av sin tro, efter prövningar som få andra måst utstå, är ett vittnesbörd om sanningen, en förkunnelse om mod och om tillit:

"O, att mina ord hade skrivits ner, att de hade blivit upptecknade i en bok

och för evigt inristade i klippan med ett stift av järn och med bly!

Men jag vet att min återlösare lever, och som den siste skall han träda fram över stoftet.

När sedan denna min sargade hud är borta, skall jag i mitt kött skåda Gud.

Jag själv skall få skåda honom, med egna ögon skall jag se honom, inte med någon annans." (Job 19:23–27)

Låt mig få ge er en kort inblick i några andra människors liv för att vi ska förstå att efter tårarna en svår dag eller en sorgens natt så "kommer jubel om morgonen". (Se Ps 30:6.)

Glädjen kommer

För ett antal år sedan fick Sarah Bagley Shumway ett hedersomnämmande av rektorn för Brigham Young-universitetet. Hon är verkligen en anmärkningsvärd kvinna i vår tid. I hedersomnämmandet stod det: "Det är ofta i vårt hem och bland våra egna familjemedlemmar som de evigt betydelsefulla, men oftast obemärkta, scenerna ur det dagliga livet utspelar sig. Människorna på dessa enkla men betydelsefulla platser ger stadga åt nuet och löften

"Jag insåg aldrig att han var blind, för han talade om fåglarna och mycket annat. Jag trodde alltid att han höll mig i handen där- för att han älskade mig mer än andra fäder älskade sina barn."

om framtiden. Deras liv är fyllda av kamp och djupa känslor mitt i de omständigheter som sällan passar in på manusen till skådespel, filmer och nyhetssändningar. Men deras segrar, om än små, förstärker gränserna som kommande generationers historia måste passera."

Sarah gifte sig år 1948 med H Smith Shumway, som då varit "hennes vän och käraste i nio år". Uppvakningstiden var ovanligt lång, eftersom Smith, som var infanteriofficer i andra världskriget, blev blind och allvarlig sårad då en landmina exploderade vid frammarschen mot Paris. Under hans långa rehabilitering lärde sig Sarah blindskrift så att hon kunde brevväxla med honom privat. Hon kunde inte stå ut med tanken att andra läste hennes brev högt för den man hon älskade.

Vi uppfattar något av det unga parets anda, då vi får lyssna till den enkla öppenhet i Smith Shumways frieri. När han till slut kommit hem till Wyoming efter kriget, sade han till Sarah: "Om du kör bilen och sorterar strumporna och läser posten, så gör jag resten." Hon tackade ja till erbjudandet.

Åratals studier ledde till en framgångsrik karriär, åtta duktiga barn, en stor skara barnbarn och verksamt tjänande. Familjen Shumway har på livets stig mött problem såsom ett barn med svår hörselnedsättning, en son som fick cancer under sin mission och en dotterdotter som var tvilling, som skadades vid födseln.

Min familj och jag fick förmånen att en sommar träffa hela släkten Shumway på ett läger. Var och en hade en T-shirt på sig med ett tryck, en karta där det var utmärkt var varje barn och familj bodde, plus namnen på alla. Med rättmätig stolthet pekade broder Shumway på sin T-shirt med sina nära och kära och strålade av glädje. Först då kom jag att tänka på att han aldrig hade sett något av sina barn eller barnbarn. Eller hade han det? Hans ögon hade aldrig sett dem, men i sitt hjärta kände han dem, och han älskade dem.

En underhållningskväll stod familjen Shumway på scenen. Barnen fick frågan: "Hur var det att växa upp i ett hem med en far som var blind?" En dotter log och svarade: "När vi var små hände det att vi tyckte att pappa

inte skulle få så mycket efterrätt efter middagen. Utan att säga något till honom bytte vi ut våra mindre portioner mot hans större. Han kanske visste om det, men han klagade aldrig.”

Vi blev djupt rörda när ett av barnen berättade: ”Jag minns att när jag var omkring fem år gammal, höll min far mig i handen när vi gick omkring ute. Jag insåg aldrig att han var blind, för han talade om fåglarna och mycket annat. Jag trodde alltid att han höll mig i handen därför att han älskade mig mer än andra fäder älskade sina barn.”

Fastän Sarah nu är död, är hon och Smith Shumway och deras familj ett exempel på hur man höjer sig över motgångar och sorger, hur man övervinner tragedin av handikapp till följd av krig och hur man modigt vandrar på livets högre väg.

Poeten Ella Wheeler Wilcox skrev:

*Det är enkelt att vara vänlig
när livet är lek och spel.*

*Men den är stark som är gladlynt
när allt i livet blir fel.*

*Med åren vi testas och provas,
höstar följer på våarna.*

*Den man är modig och klok och god
som ler genom tårarna.¹*

Jag berörs av Melissa Engles inspirerande exempel. Melissa kommer från West Valley City i Utah och fanns med i en artikel i augustinumret 1992 av *New Era*. Hon berättade om sig själv:

”När jag föddes hade jag bara en tumme på högra handen, för navelsträngen hade virat sig runt fingrarna på mig och [skadat dem]. Min pappa ville ta reda på vad jag kunde göra för att stärka handen och göra den mer användbar. Att spela fiol föreföll naturligt eftersom jag då inte skulle behöva använda fingrarna på båda händerna, som man måste när man spelar flöjt ...

Jag har spelat i ungefär åtta år nu. Jag tar privatlektioner och måste arbeta med olika saker som att dela ut tidningar

**En välgörares bidrag
gjorde det möjligt för
Melissa att vara med
på ett musikläger och
få sådan intensivträ-
ning som hon så inner-
ligt hade önskat sig.
”Detta var för mig ett
underverk”, sade hon.**

för att hjälpa till att betala lektionerna. Jag åker buss genom hela stan för att komma till mina [fiollektioner] ...

En höjdpunkt [i mitt liv] var Interlochen, som ligger vid en sjö i Michigan. Det är ett av de bästa musiklägren i världen för [ungdomar]. Jag skickade in min ansökan om åtta veckors intensiv musikutbildning och kunde knappt tro det när jag [blev] antagen.

Det enda problemet var pengar. Det kostade tusentals

dollar, och det fanns inget sätt för mig att tjäna så mycket pengar i tid. Så jag bad och bad, och omkring en vecka innan jag måste skicka in pengarna, kallades jag in på ett kontor till en man som hade ett stipendium till någon med ett handikapp, som ägnade sig åt de sköna konsterna. Detta var för mig ett underverk. Jag är verkligen tacksam för det.”²

När Melissa fick stipendiet, sade hon till sin mamma, som hade varit orolig för att hennes dotter skulle bli besviken och därför försökt dämpa hennes entusiasm och förhoppningar: ”Mamma, jag sade ju till dig att vår himmelske Fader besvarar böner, se bara hur han har besvarat min bön.”

Han som lägger märke till att en sparv faller till marken hade uppfyllt ett barns drömmar och besvarat ett barns bön. Melissa har sedan dess tagit en universitetsexamen och verkat som heltidsmissionär i Kroatien.

Ett underbart löfte

Alla ni som i tysthet lidit av sjukdom, ni som har skött människor med fysiska eller mentala skador, ni som burit en tung börda dag efter dag, år efter år, och ni goda mödrar och hängivna fäder — er vill jag hylla och ber att Guds välsignelser alltid ska vara med er. Och ni barn, särskilt ni som inte kan springa och leka och hoppa, lyssna till de tröstande orden: "Himlens Gud är städs oss nära, / oss beskyddar natt och dag."³

Den dagen kommer, då det underbara löftet i Mormons bok uppfylls:

"Själén skall återställas åt kroppen och kroppen åt själen, ja, varje lem och led skall återinsättas i sin egen lekamen. Ja, icke ett huvudhår skall gå förlorat, utan allting skall återförenas i sin passande och fullkomliga form ...

Och då skola de rättfärdiga lysa i Guds rike." (Alma 40:23, 25)

Och Psaltaren återspeglar tillförsikt:

"Min hjälp kommer från Herren, som har gjort himmel och jord ...

inte slumrar han som bevarar dig.

Nej, han som bevarar Israel, han slumrar inte, han sover inte." (Ps 121:2–4)

Under årens lopp har medlemmarna i kyrkan hämtat tröst ur favoritpsalmen som vi minns från vår ungdom:

*"När i livets stormar hårt du provas här,
och du modlös tror; att allt förlorat är;
räkna då Guds gåvor nämn dem en och en,
se, vad Gud dig givit och dig giver än ...*

*Är din börda tung, där du bekymrad går?
Tynges du av korset och syns vägen svår?
Räkna då Guds gåvor varje morgon ny,
låt din själ i tacksam bön till Herren fly ...*

*Trötts du i striden, står du nedstämd kvar;
tappa inte modet, Herren all makt har.
Räkna då Guds gåvor; änglar vet din nöd,
och de skall dig alltid giva kraft och stöd.⁴*

För var och en som ur sitt hjärtas vanda och sin själs bedrövelse tyst frågat: "Himmelske Fader, är du alltid där? Hör du vart barn som ber till dig från jorden här?"⁵ vittnar jag om att han finns där. Han hör och besvarar varje bön. Hans Son, Jesus Kristus, sprängde våra jordiska fängelsers band. Himmels välsignelser väntar er. ■

SLUTNOTER

1. "Worth While", *The Best Loved Poems of the American People*, utv av Hazel Felleman (1936), s 144.
2. "Something You Really Love", *New Era*, aug 1992, s 30–31.
3. "Himlens Gud är städs oss nära", *Psalmer*, nr 192.
4. "Räkna Guds gåvor", *Psalmer*, nr 167.
5. "Barnets bön", *Barnens sångbok*, s 6–7.

FÖRSLAG TILL HEMLÄRARE

Efter att ha förberett er under bön kan ni dela med er av detta budskap på ett sätt som uppmuntrar dem ni undervisar att delta.

1. Fråga familjens medlemmar om de eller någon de känner har blivit botade andligt och lagt bort ilska eller missmod, eller tidigare smärta. Samtala om hur vår tro på Kristus gör ett sådant slags läkande möjligt. Herren botar inte varje själ som lider omedelbart, men hur visar han oss sin omsorg och ger oss sina välsignelser?

2. Fråga familjens medlemmar om de känner någon — som den unga violinisten i det här budskapet — som har triumferat trots en fysisk defekt som kunde ha varit ett handikapp. Samtala om vilken roll tro på Jesus Kristus har när det gäller att bli botad på detta sätt.

3. Några av vår himmelske Faders barn har fysiska, mentala, andliga eller känslomässiga bördor som kanske inte kommer att lyftas bort från dem under det här livet. Vad kan andra göra för att lätta på de tunga bördorna som en person och hans eller hennes familj har?

BOK/KAPITEL

MOSIAH 28–29

ALMA 1–44

FÖRFATTARE/GRAVÖR

MORMON

MORMON

DOMARNAS REGERING

2

5

7

DATUM (Vissa datum är ungefärliga.)

f Kr 92

91

90

87

85

Mormons bok

EN ÖVERBLICK

NEPHITER

- Kung Mosiah gav sina söner och andra tillåtelse att predika evangeliet bland lamaniterna. De utförde en mission som varade i omkring 14 år. (Se Mosiah 28:1–9.)
- Folket började räkna åren från och med domarnas regering. Alma och kung Mosiah dog. (Se Mosiah 29:44–47; Alma 1:1.)
- Amlicis begäran om att bli kung avvisades av folkets röst. Ett inbördeskrig utbröt och Amlici och hans efterföljare besegrades. (Se Alma 2:1–9.)
- Nephiterna som hade fått styrka från Herren besegrade lamaniterna i två stora strider. (Se Alma 2:27–3:27.)
- Nehor, en falsk präst som förespråkade prästyrket, avrättades för sina brott. Kyrkan hade framgång trots interna konflikter och förföljelse från icketroende. (Se Alma 1.)

LANANITER

- Mosiahs söner gick skilda vägar i lamaniternas land. Ammon begav sig till Ishmaels land och Aron begav sig till staden Jerusalem. (Se Alma 17:6–19; 21:1–2.)
- Lamaniterna som hade förenat sig med amliciterna började kriga mot nephiterna. (Se Alma 2:20–26.)

ANTI-NEPHI-LEHITER

- De omvända lamaniterna kallade sig Anti-Nephi-Lehiter och blev vänligt stämda mot nephiterna. (Se Alma 23.)
- Ammon blev kung Lamonis tjänare. Kungen omvändes på ett mirakulöst sätt, många bland hans folk döptes och kyrkan etablerades. (Se Alma 17:20–19:36; 21:18–23.)
- Aron och hans bröder predikade utan framgång och kastades i fängelse. (Se Alma 21:1–14.)
- Ammon och kung Lamonis träffade Lamonis far som var kung över alla lamaniter. Aron och hans bröder räddades från fängelset. (Se Alma 20; 21:14–17.)
- Aron predikade evangeliet för Lamonis far som omvändes på ett mirakulöst sätt och förkunnade religiös frihet. (Se Alma 22–23:3.)

VIKTIGA LÄRDOMAR OM JESUS KRISTUS

NÅGRA UTTALANDEN OM EVANGELIETS PRINCIPER

(Se översikten på sidan 14.)

BIBELNS BÖCKER

Alma den yngre frågade folket om de hade blivit andligt födda av Gud. (Se Alma 5.)

10
82

12
80

15
77

18
74

● Nephiterna hade framgång och började bli högmodiga. Alma den yngre avgick som överdomare för att predika Guds ord. (Se Alma 4:6–20.)

Nephiterna gladdes åt att så många lamaniter hade omvänt sig — Anti-Nephi-Lehiterna — och gav dem landet Jershon. (Se Alma 27:20–24.)

● De omvända zoramiterna förenade sig med Ammons folk i landet Jershon. (Se Alma 35:1–9.)

● Alma den yngre avvisades i staden Ammonihah, men en ängel befallde honom att återvända. Amulek gav honom tak över huvudet. (Se Alma 8.)

Korihor, en antikrist, förlöjlade Kristus, försoningen och profetians ande. ● Gud gjorde honom stum och han dog. (Se Alma 30.)

Alma den yngre ledde en mission för att vinna tillbaka de avfälliga zoramiterna. Många av de fattiga bland dem omvände sig. (Se Alma 31–34.)

● Nephitiska arméer under överbefälhavare Moroni besegrade Zerahemnahs armé. (Se Alma 43–44.)

● Alma och Amulek fortsatte att predika omvändelse. Fred och rättfärdighet upprättades. (Se Alma 16:12–21.)

● Zoram, en nephitisk överbefälhavare, besegrade lamaniterna i en fruktansvärd strid. Abinadis profetia besannades. (Se Alma 16:4–11; 25:3–12.)

● Anti-Nephi-Lehiterna började leva bland nephiterna och blev kända som Ammons folk. (Se Alma 27:25–30.)

● Alma den yngre och Amulek fängslades och befriades sedan på ett mirakulöst sätt. (Se Alma 14.)

● Anti-Nephi-Lehiterna grävde ner sina svärd och ingick ett förbund om att aldrig mer ta en människas liv. (Se Alma 24:1–19.)

● Ettusenfem Anti-Nephi-Lehiter dödades utan att göra motstånd. Imponerade av detta mod omvände sig ännu fler lamaniter och kriget avslutades. (Se Alma 24:21–30; 25:1.)

● På grund av hot beslutade sig Ammon och Anti-Nephi-Lehiterna för att be nephiterna om beskydd. (Se Alma 27:1–15.)

Några lamaniter började kriga mot Anti-Nephi-Lehiterna. (Se Alma 24:20.)

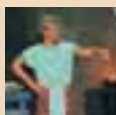
Lamaniterna började kriga mot nephiterna. Tiotusentals på båda sidor dog. (Se Alma 28.)

Lamaniterna började kriga mot nephiterna och förstörde staden Ammonihah. (Se Alma 16:1–3; 25:2.)

● Lamaniterna fortsatte att omvända sig. Ammon fröjdade sig i Herren över framgången med missionsarbetet bland lamaniterna. (Se Alma 25:13–26:37.)

De onda zoramiterna och lamaniterna ● började tillsammans kriga mot nephiterna. (Se Alma 35:10–13.)

Alma den yngre profeterade om Kristus och hans försoning. (Se Alma 7.)

Alma den yngre undervisade om att gå in i Herrens vila. (Se Alma 12–13.)

Alma den yngre undervisade om hur man utvecklar tro. (Se Alma 32–33.)

Amulek undervisade om behovet av det stora och sista offret. (Se Alma 34.)

Alma den yngre berättade för sina söner om sin omvändelse. (Se Alma 36–42.)

11 13 15 17 19 21 23
10 12 14 16 18 20 22 24

25

26 27

28 29

30 31

33 35 37 39 41 43 45 47
32 34 36 38 40 42 44 46 48

BOK	ALMA 45–63			
FÖRFATTARE	MORMON			
DOMARE	19	20	26	27
DATUM	f Kr 73	72	66	65
	▲	▲	▲	▲

NEPHITER

- Amalickiah konspirerade för att bli kung. Överbefälhavare Moroni reste frihetsbaneret, och Amalickiah flydde till lamaniterna. (Se Alma 45:20–46:41.)
- Alma den yngre blev upptagen av Anden. (Se Alma 45:1–19.)

Under en tid av fred förberedde ●
överbefälhavare Moroni och Helaman
folket för krig. (Se Alma 48:7–25.)

- En dispyt som orsakats av den nephitiske avfällingen Morianton ledde till inbördeskrig. Överbefälhavare Moroni och Teancum gjorde slut på kriget med våld. Pahoran blev överdomare. (Se Alma 50:25–40.)

Kungsmän orsakade missämja genom att ●
försöka ändra lagarna för att kunna tillsätta
en kung. Överbefälhavare Moroni gjorde
snabbt slut på upproret. (Se Alma 51:1–21.)

Teancum stoppade Amalickiahs frammarsch norrut och ●
dödade honom medan han sov. (Se Alma 51:28–37.)

- Nephiterna återtog staden Mulek. (Se Alma 52:4–40.)

Staden Antiparah som låg västerut återerövrades. ●
Mirakulöst nog dog ingen av de 2 000 unga
krigarna. (Se Alma 56:11–57:5.)

Staden Cumeni som låg västerut kapitulerade för Helamans ●
styrkor. En lamanitisk armé försökte återta staden men
besegrades i en stor strid. Inte heller denna gång dödades
någon av de 2 000 unga krigarna. (Se Alma 57:6–36.)

Överbefälhavare Moroni vägrade att byta fångar. Hans ●
styrkor återtog staden Gid som låg österut och befriade de
nephitiska fångarna utan blodsutgjutelse. (Se Alma 55.)

ANTI-NEPHI-LEHITER

Helaman ledde en grupp bestående av 2 000 ●
unga krigare för att försvara den västra
frontlinjen. (Se Alma 53:10–23; 56:2–10.)

LANANITER

Amalickiah attackerade återigen ●
nephiterna och intog många
städer längs den östra havskusten.
(Se Alma 51:22–27.)

- Ammoron, Amalickiahs bror, blev kung. Lamaniterna drog sig
tillbaka till staden Mulek. (Se Alma 52:2–3.)

Ammoron gick till anfall längs den västra havskusten och intog ●
många städer. (Se Alma 53:8–9; 56:12–15.)

Ammoron skickade ett brev till överbefälhavare Moroni ●
med en begäran om utbyte av fångar. (Se Alma 54.)

VIKTIGA LÄRDOMAR OM JESUS KRISTUS

EVANGELIEPRINCIPER
(Se översikten på sidan 14.)

BIBELNS BÖCKER

49 50

51

HELAMAN 1–5 MORMON

30
62
▲

39
53
▲

42
50
▲

62
30
▲

- Överbefälhavare Moroni skrev ett ilsket brev till Pahoran och krävde mer hjälp. Pahoran skrev tillbaka och bad om militär hjälp för att slå ner ett uppror bland kungsmännen i Zarahemla. (Se Alma 53:8–9; 60–61.)

- Överbefälhavare Moroni sände hjälp till Helamans armé, samlade ihop andra styrkor och gick samman med Pahoran för att slå ner kungsmännens uppror. (Se Alma 62:1–12.)

- Överbefälhavare Moroni och Pahoran återtog staden Nephihah som låg österut. Lamaniterna drevs ut ur landet. (Se Alma 62:14–42.)

- Överbefälhavare Moroni avgick och Helaman började predika på nytt. Folket hade framgång och var rättfärdigt. (Se Alma 62:43–52.)

- Många nephiter begav sig till landet norrut. Hagoth seglade ut på Västerhavet tillsammans med många andra. Helaman, son till Helaman, fick överta de heliga uppteckningarna. (Se Alma 63:1–13.)

- Pahoran, son till Pahoran, valdes till överdomare men mördades av Kishkumen. Pacumeni valdes till överdomare. (Se Helaman 1:1–13.)

- Helaman, son till Helaman, valdes till överdomare. (Se Helaman 2:1–2.)

- Folket hade framgång och levde i fred. Kyrkan växte och blev starkare. Nephi, son till Helaman, blev överdomare. (Se Helaman 3.)

- Missämja försvagade kyrkan. Avfällingar bland nephiterna uppgavde lamaniterna till krig. (Se Helaman 4:1–4.)

- Moronihah återtog hälften av de förlorade landområdena. Men de andligt svaga nephiterna besegrades ofta på grund av ondska. (Se Helaman 4:9–26.)

- Nephi avgick som överdomare. Tillsammans med sin bror Lehi predikade han omvändelse för nephiterna och lamaniterna. (Se Helaman 5:1–19.)

GADIANTONS RÖVARE

- Kishkumen försökte döda Helaman men misslyckades. Gadiantons hemliga rövarband flydde ut i vildmarken. (Se Helaman 2:3–14.)

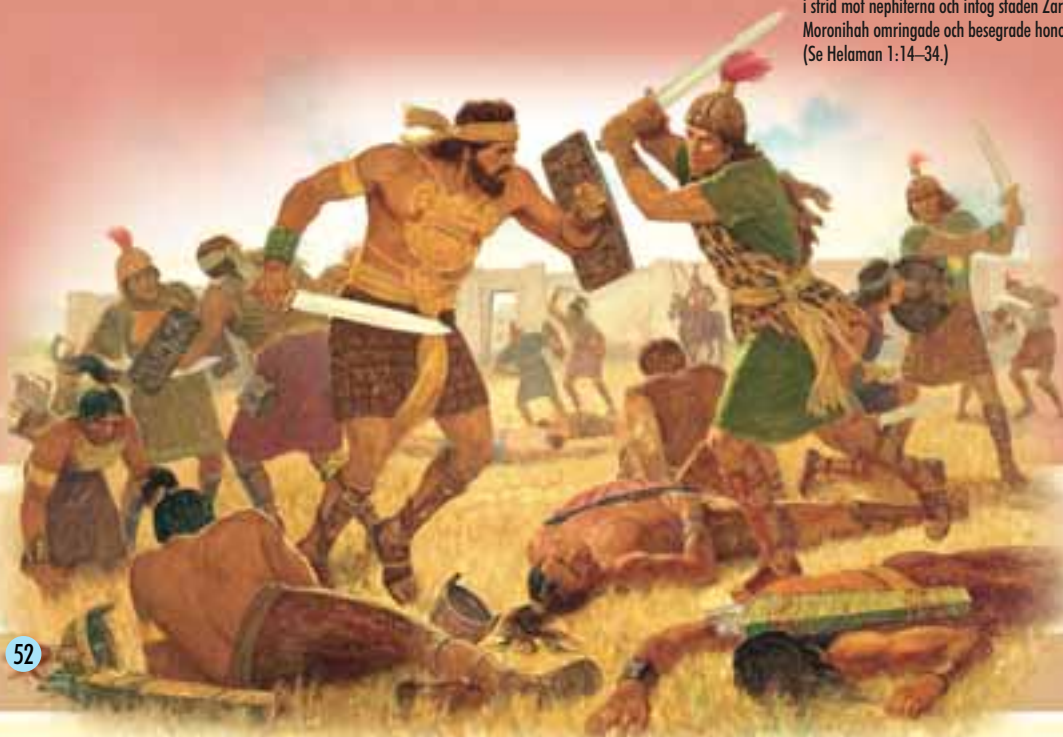

- Coriantumr, en nephitisk avfälling, ledde lamaniterna i strid mot nephiterna och intog staden Zarahemla. Moronihah omringade och besegrade honom. (Se Helaman 1:14–34.)

- Lamaniterna och nephitiska avfällingar intog många av nephiternas landområden. (Se Helaman 4:5–8.)

- Lamaniterna intog staden Nephihah som låg österut. (Se Alma 59.)

- Lamaniterna, som hade uppegats av avfälliga nephiter, började kriga mot nephiterna och besegrades av Moronihah, son till överbefälhavare Moroni. (Se Alma 63:14–17.)

52

53

54

BOK
FÖRFATTARE

HELANAN 5–16
MORMON

3 NEPHI 1–30
MORMON

DOMARE 63 69
DATUM f Kr 29 23
▲ ▲

86 91
6 e Kr 1
▲ ▲

30
▲

34
▲

NEPHITER

● På grund av det växande hotet från Gadiantons rövare sade Nephi till folket att omvända sig eller förgås. Han tillkännagav mordet på överdomaren och avslöjade dennes mördare. (Se Helaman 7–9.)

● Herren gav Nephi beseglingskraften. Nephi bad Herren att sända hungersnöd. Folket omvände sig och freden återställdes för en kort tid. (Helaman 10:1–11:23.)

● Nephiterna blev återigen högmodiga och onda. (Se Helaman 11:36–38.)

● Lamaniten Samuel profeterade om nephiternas undergång och om tecknen på Kristi födelse och död. (Se Helaman 13–16.)

● Nephi, son till Nephi, fick överta de heliga uppteckningarna. Tecknet på Kristi födelse gavs och folket började räkna tiden från denna händelse. Många omvände sig och döptes. (Se 3 Nephi 1:1–26; 2:5–8.)

● Satan fick många att glömma eller förneka tecknen på Kristi födelse. (Se 3 Nephi 2:1–4.)

● Nephiterna och de omvända lamaniterna blev ett folk och kallade sig nephiter. (Se 3 Nephi 2:14–19.)

● Lachoneus, styresmannen, och Gidgiddoni, högste befälhavaren, ledde en framgångsrik kamp för att tillintetgöra rövarna. Folket övergav sina synder och tjänade Gud. (Se 3 Nephi 3–5.)

● Korrumperade ledare mördade i hemlighet profeterna och tog över regerandet. Folket delade upp sig i stammar och raserade på så sätt regeringen. Nephi predikade frimodigt omvändelse, men bara ett fåtal omvände sig till Herren. (Se 3 Nephi 6–7.)

● Tecknen på Kristi död gavs. Många städer ödelades och många människor dödades. (Se 3 Nephi 8.)

● Jesus Kristus kom ner från himlen och undervisade sitt evangelium. Han gav myndighet och organiserade sin kyrka. Sedan uppsteg han till himlen. (Se 3 Nephi 9–18.)

● Jesus Kristus kom tillbaka, undervisade folket, och uppsteg. Hans lärjungar utförde förrättningar och döpte i hans namn. (Se 3 Nephi 19–26.)

● Jesus Kristus visade sig för sina lärjungar och undervisade dem angående sin kyrka och sitt evangelium. Han lovade tre lärjungar att de skulle få vara kvar på jorden till hans andra ankomst. Därefter blev de förvandlade. (Se 3 Nephi 27–28.)

GADIANTONS RÖVARE

● Gadiantons rövare förlödde nephiterna till korruption och mord. Lamaniterna vägrade att stödja rövarna. (Se Helaman 6:15–41.)

● En ny grupp av Gadiantons rövare orsakade stor förödelse bland nephiterna och lamaniterna. (Se Helaman 11:24–27.)

● Gadiantons rövare blev så många och mäktiga att de hotade allas säkerhet och rättigheter. (Se 3 Nephi 2:11–13.)

LANANITER

● Nephi och Lehi kastades i ett lamanitiskt fängelse och blev sedan mirakulöst befriade. En röst befallde folket att omvända sig och många blev omvända. (Se Helaman 5:20–52.)

● Lamaniterna var beslutsamma och fasta i tron. (Se Helaman 13:1; 15:4–10.)

● Lamanitiska missionärer sändes för att predika för nephiterna. Båda folken åtnjöt fred, framgång och andlig styrka. (Se Helaman 6:1–14.)

VIKTIGA LÄRDOMAR
OM JESUS KRISTUS

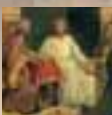
Lamaniten Samuel profeterade om tecknen på Kristi födelse och död. (Se Helaman 14.)

Jesus Kristus undervisade nephiterna om sitt evangelium. (Se 3 Nephi 11–18.)

Jesus Kristus undervisade om många lärdomar. (Se 3 Nephi 19–26.)

EVANGELIEPRINCIPER
(Se översikten på sidan 14.)

55

56

57

58

59

60

61

62

63

64

65

66

BIBELNS BÖCKER

Nya testamentets evangelier och brev

35

231

321

400

1823-1830

ETT FOLK

- Nephiterna och lamaniterna omvändes alla till Kristi kyrka. Folket hade allt gemensamt och levde i fred och glädje, och det fanns ingen ondska bland dem. (Se 4 Nephi 1:1-23.)

- Stort högmod och stor ondska spred sig i landet. Många falska kyrkor bildades, och de heliga förföljdes. (Se 4 Nephi 1:24-34.)

Folket delade upp sig i två grupper. Nephiterna var de som trodde på Kristus och lamaniterna var de som förkastade evangeliet. (Se 4 Nephi 1:35-41.)

NEPHITER

- Ammaron, barnbarnsbarn till Nephi (en av Frälsarens lärjungar), gömde de heliga uppteckningarna. (Se 4 Nephi 1:47-49.)
- Ammaron gav Mormon instruktioner som gällde de heliga uppteckningarna. (Se Mormon 1.)

Mormon, en befälhavare och andlig ledare, ledde sitt folk till många segrar över lamaniterna. (Se Mormon 2:1-3:16.)

- Mormon fick ta över de heliga uppteckningarna vid 24 års ålder. (Se Mormon 1:2-4; 2:17.)

- Mormon sammanställde en kort version av ca 1000 år av hans folks historia. (Se Mormons ord 1:3-5, 9-11; Mormon 3:17-4:23.)

Mormon ledde sitt folk i deras sista strider. Mormon lämnade över de heliga uppteckningarna till sin son Moroni och dödades. Den nephitiska nationen tillintetgjordes. (Se Mormon 5-8:6.)

GADIANTONS RÖVARE

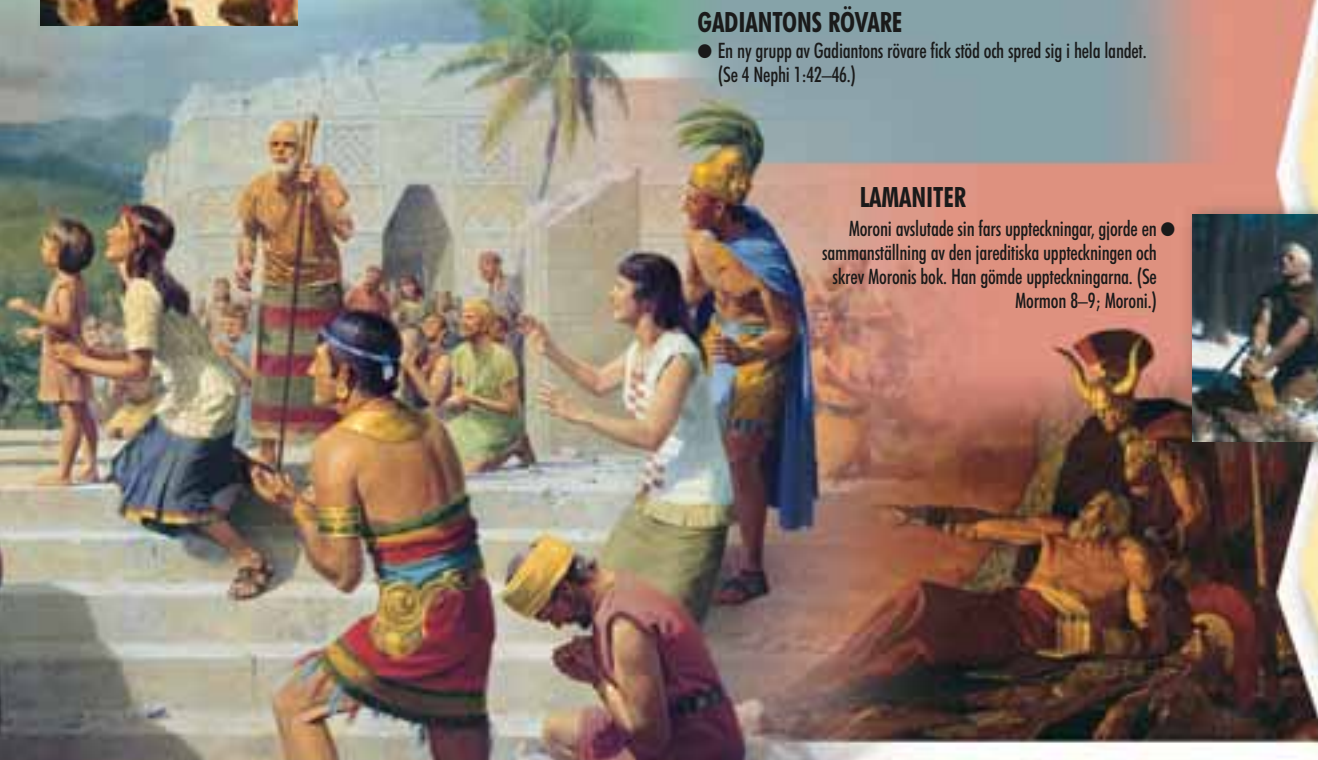
- En ny grupp av Gadiantons rövare fick stöd och spred sig i hela landet. (Se 4 Nephi 1:42-46.)

LANANITER

- Moroni avslutade sin fars uppteckningar, gjorde en sammanställning av den Jareditiska uppteckningen och skrev Moronis bok. Han gömde uppteckningarna. (Se Mormon 8-9; Moroni.)

Moroni uppenbarade sig för profeten Joseph Smith och gav honom de heliga uppteckningarna. De översattes genom Guds gåva och kraft och publicerades för världen som Mormons bok. (Se Mormons boks titelblad; Joseph Smiths skrifter 2.)

Jesus Kristus befallde sina lärjungar att bygga kyrkan på hans evangelium. (Se 3 Nephi 27.)

Mormon skrev att alla små barn är levandegjorda i Kristus. (Se Moroni 8.)

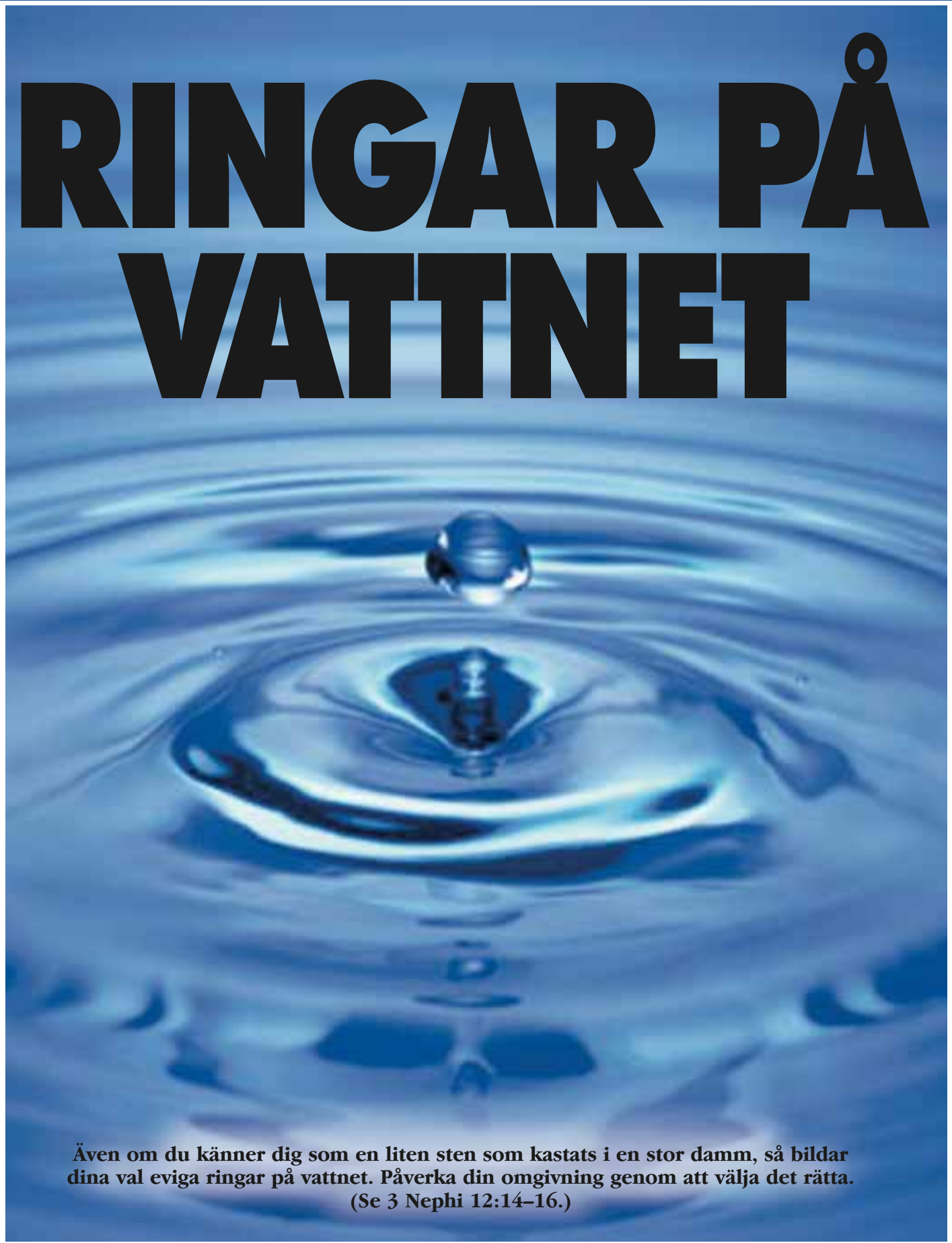
Moroni uppmanade alla att komma till Kristus och bli fullkomnade i honom. (Se Moroni 10.)

Mormons bok, en överblick

Några uttalanden om evangeliets principer

Hänvisning	Princip	Hänvisning	Princip
1 Alma 1:25–30	Vi kan känna varaktig frid trots svår förföljelse.	37 Alma 32:27–43	Ett vittnesbörd kommer av att utöva tro på och undersöka — lyda — Guds ord.
2 Alma 17:2–3	När vi rannsakar skrifterna och ofta ägnar oss åt fasta och bön får vi den Helige Andens välsignelser.	38 Alma 33	Genom att rannsaka skrifterna, be och tro på Sonen kan vi utveckla ett vittnesbörd.
3 Alma 17:11	När vi är tålmodiga i våra provningar är vi goda exempel och kan vara verktyg i Herrens händer.	39 Alma 34:27–29	Vi ska inte bara be för de fattiga utan också besöka dem och ge dem av våra tillgångar.
4 Alma 17:25; 18:17	En önskan att tjäna andra är en viktig del av att undervisa dem om evangeliet.	40 Alma 34:32–35	Detta liv är tiden att förbereda sig för att möta Gud.
5 Alma 18:9–10	När vi tjänar andra bör vi tjäna väl.	41 Alma 36:3	De som litar på Gud får hjälp i sina provningar och bekymmer.
6 Alma 18:16, 34	Vi kan bara undervisa med kraft när vi är fyllda med Guds Ande.	42 Alma 36:17–19	Genom vår omvändelse och Frälsarens nåd blir vi fria från smärtan av våra synder och plågas inte längre av minnet av dem.
7 Alma 18:40–41; 19:6	De som tror och sedan omvänder sig och ropar till Gud om nåd kommer att fyllas med ljus.	43 Alma 37:6	Små och enkla ting kan leda till mycket stora ting.
8 Alma 19:36	Herrens arm är utsträckt till alla som vill omvända sig och tro på hans namn.	44 Alma 37:37	När vi rådgör med Herren i allt vi gör så vägleder han oss.
9 Alma 3:19	Vi drabbas bara av Guds förbannelse när vi gör okloka val.	45 Alma 38:12	När vi tyglar våra lidelser blir vi fyllda med kärlek.
10 Alma 4:19; 31:5	Predikandet av Guds ord kan nedriva människornas högmåd, list och strider sinsemellan.	46 Alma 39:13	De som har förlätt andra genom sitt exempel ska återvända och erkänna sina fel och det orätta som de gjort.
11 Alma 5:7–9	Vår själ kan upplysas av det eviga ordets ljus och lösas från helvetets kedjor.	47 Alma 40:6, 11–14	Vid döden kommer alla till andervärlden — de rättfärdiga till paradiset och de onda till det yttersta mörkret.
12 Alma 5:11–14	Genom tro på den levande Guden och på profeternas ord kan en mäktig förändring äga rum i vårt hjärta, hans bild kan inpräntas i vårt medvetande och vi kan bli födda av Gud.	48 Alma 41:10	Ogudaktighet kan aldrig leda till lyckalighet.
13 Alma 5:21–25	Vi kan bara frälsas i Guds rike om vi blir renade från syndens fläckar genom Kristi blod.	49 Alma 45–47	Att försvara landet, familjen och kyrkan, bevara rättigheter och friheter och stödja andra i dessa ideal är rättfärdiga orsaker till att gå ut i krig.
14 Alma 5:33–60	Endast genom att lyssna till den gode Herdens röst blir vi hans får.	50 Alma 48:14–16	Vi ska inte förarga någon eller orsaka krig men vi är rättfärdiggjorda i att försvara oss när Herren befäller det.
15 Alma 5:61–62	Som profeter ofta gör, talade Alma till kyrkans medlemmar genom att ge befallningar, och till andra genom att inbjuda dem.	51 Alma 53:8–9	Fiender kan få makt när det råder intern missämja och ogudaktighet.
16 Alma 7:7–13	Jesu Kristi födelse, verksamhet, försonande offer och uppståndelse är av största betydelse.	52 Alma 60:23	Först ska man rena det inre kärlet och sedan det yttre.
17 Alma 7:14–16	När vi har tro på Frälsaren, döps till omvändelse, blir rentvagna från våra synder och föds på nytt, bortlägger de synder som så lätt intar oss och håller Guds bud, ska vi få evigt liv.	53 Helaman 4:24–26	När vi syndar förlorar vi Anden och blir svaga.
18 Alma 7:23	En Kristi efterföljare är ödmjuk, undergiven, ömhjärtad, tillgänglig, ihärdig, långmodig, måttlig, flitig, bedjande och tacksam.	54 Helaman 5:12	När vi bygger vårt liv på vår Frälsares klippa kan ingen kraft dra ner oss i eländets och den ändlösa verklighets avgrund.
19 Alma 9:23; 24:30	De som medvetet går emot Gud är i ett värre tillstånd än de som inte har någon kunskap om honom.	55 Helaman 15:3	Herren tuktar dem som han älskar.
20 Alma 11:37–46; 12:19	Genom att undervisa och vittna om Kristus, hans försoning och hans domar, kan vi övertyga människor och till och med göra dem förundrade.	56 3 Nephi 7:15–22	Tecken eller underverk är inte tillräcklig grund till tro eller omvändelse.
21 Alma 12:9–11	Guds hemligheter — den större delen av hans ord — ges till oss i den mån vi visar honom uppmärksamhet och flit.	57 3 Nephi 11:29	Stridslystenhet är av djävulen.
22 Alma 12:30–32	Först uppenbarade Gud återlösningsplanen, sedan gav han sina bud.	58 3 Nephi 12:1–2	De som är ödmjuka och har tro och som döps i vatten och får den Helige Andens renande kraft, får förlåtelse för sina synder.
23 Alma 13:1–13	Gud undervisar oss genom dem som är kallade efter hans heliga prästadöme, så att vi, genom vår tro, omvändelse och rättfärdighet, kan gå in i hans vila.	59 3 Nephi 12:23–24	Om vi har en önskan att komma till Kristus måste vi först förlika oss med andra.
24 Alma 14:11; 60:13	Herren tillåter ibland de onda att tillintetgöra de rättfärdiga. Hans dom är rättvis.	60 3 Nephi 13:14–15	Om vi förläuter andra så förläuter Gud oss.
25 Alma 15:3–11	Att ha dåligt samvete för sina synder kan orsaka stor smärta till sinne och kropp och få oss att tro och omvända oss.	61 3 Nephi 13:19–21	Låt ditt hjärta åstunda och söka de himmelska skatter som varar för evigt.
26 Alma 24:27	Herren arbetar på många sätt för sitt folks frälsning.	62 3 Nephi 13:33	Sök först Guds rike och hans rättfärdighet.
27 Alma 26:11–12	Med Herrens styrka kan vi åstadkomma mycket som är rättfärdigt.	63 3 Nephi 14:24–27	Om vi följer Kristi lärdomar så faller vi inte när livets stormar kommer.
28 Alma 27:18	Den som söker efter lycka och är verkligen ångerfull och ödmjuk får stor glädje.	64 3 Nephi 18:32	Vi ska fortsätta predika för dem som inte vill omvända sig.
29 Alma 28:13–14	Synd är orsaken till de stora orättvisorna bland människorna. De som arbetar för Herren hjälper till att korrigera denna orättvisa.	65 3 Nephi 26:6–10	Om vi tror på Mormons bok, kommer Gud att tillkännage ännu större ting för oss.
30 Alma 29:4–5	Gud ger oss efter våra önskningar, vare sig de är goda eller onda.	66 3 Nephi 27:10	Om kyrkan bär Herrens namn och är byggd på hans evangelium, uppenbarar Fadern sina verk däri.
31 Alma 29:6–9	Vi bör ha en önskan att utföra det verk som Gud har kallat oss till.	67 4 Nephi 1:15–16	När Guds kärlek bor i människornas hjärtan finns det ingen osämja eller ondska bland dem, utan de är Kristi barn och arvingar till Guds rike.
32 Alma 30:40–44	Allting tyder på att det finns en Gud.	68 Moroni 6:4	Kyrkans medlemmar ska inhämta näring genom Guds goda ord så att de fortsätter att vandra på den rätta vägen.
33 Alma 30:60	Djävulen kommer inte att bistå sina barn på den yttersta dagen.	69 Moroni 7:6–10	När vi ger något motvilligt eller utan uppriktighet tillräknas det oss inte som rättfärdighet.
34 Alma 31:38	Herren ger de rättfärdiga styrka och deras svårigheter blir till intet.	70 Moroni 7:16–17	Allt som övertalar oss att göra gott och att älska Gud är av Gud. Allt som övertalar oss att göra ont är av djävulen.
35 Alma 32:13–16	Välsignade är de som är tvungna att vara ödmjuka. Ännu mer välsignade är de som ödmjukar sig på grund av Guds ord.	71 Moroni 7:40–48	Tro på Kristus, hopp och kärlek är nödvändigt för frälsning i Guds rike.
36 Alma 32:21	Tro är inte att ha fullkomlig kunskap utan det är att hoppas på något som är verkligt men som inte syns.	72 Moroni 8:8–22	Små barn är återlösta genom Kristi försoning och behöver inte döpas.
		73 Moroni 10:3–5	När vi läser, tänker på Herrens nåd, begrunder och ber i tro om Mormons bok, kommer den Helige Anden att uppenbara för oss att den är sann.
		74 Moroni 10:32–33	När vi kommer till Kristus och blir fullkomnade i honom, förnekar oss all ogudaktighet och älskar Gud, är hans nåd nog för att helga oss.

RINGAR PÅ VATTNET

Även om du känner dig som en liten sten som kastats i en stor damm, så bildar dina val eviga ringar på vattnet. Påverka din omgivning genom att välja det rätta.
(Se 3 Nephi 12:14–16.)

ALLT ÄR VÄL

ÄLDSTE DAVID B HAIGHT

i de tolv apostlarnas kворum

Mitt första tillfälle att verkligen bli bekant med "Kom, kom Guds folk" (*Psalmer*, nr 19) var i ett litet tabernakel av sten i södra Idaho, där jag växte upp. I detta lilla tabernakel, som byggts av lavasten av medlemmarna i slutet av 1880-talet, fanns en förhöjning, ett podium liknande det vi har idag, samt en piporgel längst bak, som liknar den vackra orgeln vi har i tabernaklet på Temple Square, fastän mindre. I det där lilla tabernaklet, när vi sjöng William Claytons "Kom, kom Guds folk", kände jag det som om andan och kraften i sången skulle lyfta taket. Man kände det tack vare medlemmarnas kraft, tro och vittnesbörd.

William Claytons far var lärare, och William hade fått en god utbildning. Han var duktig skribent, han var bra på siffror och han var duktig på att skriva och föra uppteckningar. Han blev undervisad och döpt av Heber C Kimballs missionärsgrupp under kyrkans första tid i England. De förstod och godtog

honom gärna tack vare hans utbildning och skrivförmåga. Han var en begåvad ung man, bara 23 år gammal. Snart användes han som sekreterare, skrivare eller bokhållare av kyrkans lilla organisation där.

Han och hans hustru ville fara till Nauvoo, så de tog båten mot Amerika. I Nauvoo mötte han profeten Joseph Smith och andra ledare i kyrkan. De använde honom återigen på intressanta sätt, eftersom han hade vacker handstil och var duktig på att stava. De hade användning för en ung man av det slaget.

Allt är väl — om vi har gjort vårt bästa

Efter profetens martyrdöd begav sig William iväg med Brigham Youngs kompani. De lämnade Nauvoo i februari, nu var det april. De kämpade sig fram över fälten med vagnar, hästar och oxar i Iowas gytta och regn, och de var modfällda. Färden var svår, människor var döende och barn föddes. Man rörde sig sakta framåt, bara några kilometer om dagen.

De beliga var modfällda, färden var svår och människor var döende. Så William Clayton skrev: "Kom, kom Guds folk."

Så William Clayton skrev: "Kom, kom Guds folk, ej kamp och möda räds." Det var svårt. De var modfällda. "Blott med fröjd framåt drag! / Fast lång och svår dig resan syns, dock gläds, / nåd du får, ny var dag." Han gav dem uppmuntran att fortsätta, för situationen skulle bli bättre.

Sedan skrev han dessa underbara rader: "Vi platsen nått, som Gud för oss berett, / fjärran hän, långt i väst." Vi sitter fast här i gyttja och är missmodiga, men allt detta kommer att förändras. Om vi har modet och tron kommer Herren att besvara våra böner och allt detta kommer att ske. Det gav dem hopp och uppmuntran. "Vi platsen nått, som Gud för oss berett, / fjärran hän . . . / undgått den värld som smädat och belett" — härliga, inspirerande ord!

Och sedan den sista versen: "Och om vi dö, förr'n resans mål vi nå / ske alltså, vi fått ro." Om vi skulle dö, har vi ändå gjort vårt bästa. Någon gång ska vi dö, som vi alla vet. Alltså: "Ske alltså, vi fått ro."

"Men leva vi och få igen / Guds folk i Sion möta se'n." Vi får se om vagnshjulen sitter kvar och om skoningen sitter kvar på de små handkärrorna, och om vi håller modet och styrkan uppe genom våra böner, så ska vi komma fram. "Leva vi och få igen / Guds folk i Sion möta se'n." Om vi

kommer fram så kan vi säga: "Allt är väl! Allt är väl!" — Om vi kommer fram och om vi har modet att få detta att fungera.

Allt är väl — om vi lever rätt

William Clayton skrev i sin dagbok: "Jag har skrivit en ny sång — 'Allt är väl'." (*William Clayton's Journal* [1921], s 19.) Jag tycker om originaltiteln: "Allt är väl! Allt är väl!" vilket framställer vårt liv om vi lever som vi borde. Vi har mönstret, vi har tillvägagångssättet, vi har informationen, och om vi kan klara det och får leva, så kommer vi att kunna sjunga: "Allt är väl! Allt är väl!" Den psalmen har blivit kyrkans "nationalsång".

Min farfar, Horton David Haight, var 15 när det andra kompaniet anlände till dalen, det kompani som kom efter Brigham Youngs kompani, så han gick över slätterna. När vi sjunger "varje steg, ett steg i tro", så har jag en farfar som gjorde en sådan vandring. Var man 15 år åkte man inte i vagn, utan var ute där det hände saker. Man manade på hästar och oxar och gjorde vad som behövde göras. Och den flicka han senare gifte sig med, Louisa Leavitt, fyllde 11 när hennes familj hade kommit fram till dalen. Så far-mor måste ha gått över slätterna, hon också.

Och med denna storslagna arvedel säger jag till er alla, liksom vår profet har sagt: Vilken underbar framtid kyrkan står inför. Men allt detta är beroende av hur vi lever, hur vi accepterar de sanningar vi känner till, hur vi efterlever evangeliets principer och vilket slags föredöme vi blir för de människor som vi arbetar och umgås med.

Allt är väl — om vi är sanna mot vår tro

När jag var pojke, omkring 12 år, älskade jag att spela baseboll. Den enda idrottsutrustning vi hade hemma var en gammal basebollhandske. Jag tyckte att höjdpunkten i mitt liv skulle vara om jag skulle få spela baseboll för New York Yankees. Jag skulle spela för dem i världsserien och det skulle stå oavgjort, tre mot tre. Och i det avgörande

Äldste och syster Haight tillsammans med sina 3 barn, 18 barnbarn och 39 barnbarnsbarn 1994. Nu har de 78 barnbarnsbarn.

ögonblicket, vem tror ni då skulle gå fram för att slå? När jag stod på plattan, skulle kastaren kasta bollen exakt där jag ville ha den. Jag skulle slå bollen ut ur Yankee Stadium, och jag skulle bli världsseriens hjälte. Jag trodde att det skulle vara höjdpunkten i mitt liv. Men jag vill att ni ska veta att det inte är sant.

För ett antal år sedan satt jag i templet i Los Angeles i ett litet beseglingsrum med min hustru Ruby. Vi hade våra söner där med sina hustrur — de hade varit gifta bara en kort tid — och vår rara dotter knäböjde vid altaret och höll vid handen den unge man hon skulle beseglas till. Och när jag såg mig om i rummet insåg jag att detta var

höjdpunkten i mitt liv, för i det rummet hade jag allt som var dyrbart för mig — allt! Min hustru var där, min eviga kärlek och livskamrat. Våra tre barn var där med sina eviga följeslagare. Och jag tänkte: "David, i din ungdom begrep du ingenting. Du trodde att en världslig händelse av något slag skulle vara höjdpunkten i ditt liv." Men nu bevittnade jag denna stora händelse. Jag var där, jag kände det, jag kände att jag var en del av den. Jag visste i detta lilla vita beseglingsrum — rent, ljuvligt, upphöjt i detta rum — med hela min familj där, att detta var höjdpunkten i mitt liv.

Jag ger er min kärlek och mitt vittnesbörd om att detta verk är sant. Som sista dagars heliga behöver vi vara sanna mot den tro vi bekänner oss till. Sanna mot den. Sanna mot de inspirerande vittnesbörd vi fått ta del av. Sanna mot honom vars namn vi tagit på oss och leva så och förkunna och hjälpa till att sprida verket. ■

Från ett tal under generalkonferensen i oktober 1997.

När jag såg mig om i rummet insåg jag att detta var höjdpunkten i mitt liv. I det beseglingsrummet hade jag allt som var dyrbart för mig.

ETT BUDSKAP FRÅN MOLDAVIEN

**Till höger: På sitt dop står Lilia Carasciuc (mit-
ten) tillsammans med sin
mamma och missionä-
rerna, äldste Williams
och äldste Wadsworth.
De är de första som
döps och de första mis-
sionärerna i Moldavien.
Längst till höger:
Eujeniea Vacarciuc från
Orhei är också en mol-
davisk pionjär; det nya
möteshuset i Chisinau.**

Kyrkan med sina pionjärer i Moldavien, varav många fortfarande är tonåringar, ger nytt hopp åt det lilla landet vid Svarta havet.

KARL OCH SANDRA FINCH

När man säger Lilia Carasciuc talar man om två personer: en mamma och hennes dotter. De är båda från Moldavien, ett litet land intill Rumänien. Och båda är pionjärer. De kan båda säga att de är de första moldaviska medlemmarna i kyrkan.

Mamma Lilia döptes i USA när hon var där tack vare ett bidrag från USA:s regering. Hon var den första moldaviska som döptes. Det var i maj 1997.

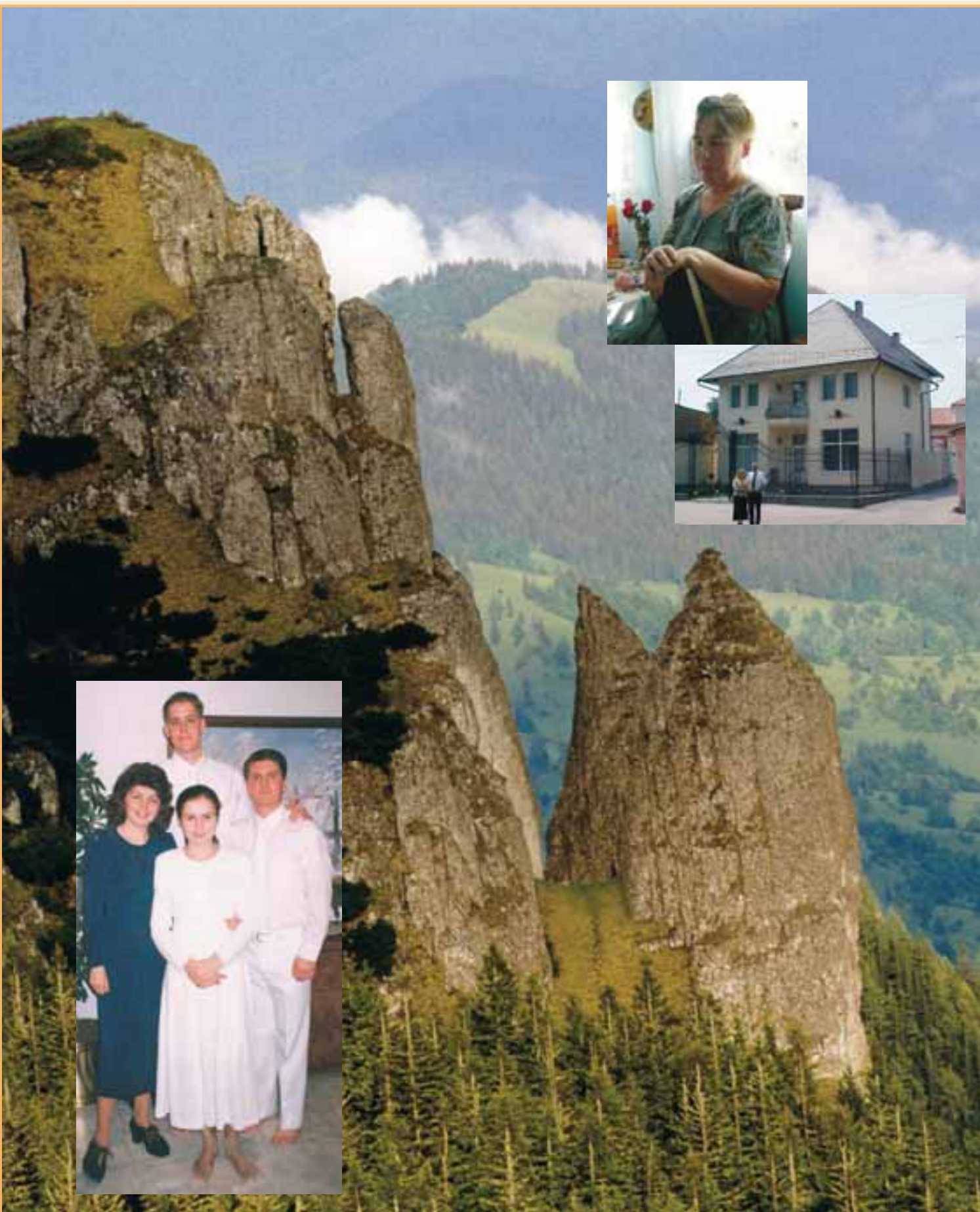
Bara sex månader senare, i november, blev hennes dotter Lilia den första personen som döptes i Moldavien. Eftersom hon var den första bland ett flertal som döptes den dagen, värdesätter hon äran att vara den första medlemmen i kyrkan i sitt land. Idag har både mor och dotter varit medlemmar i mer än sex år.

Så började det

Först var de enda medlemmarna i kyrkan i Moldavien tre amerikaner: John Nielson och Paul och Betty Morris. De träffades hemma hos paret Morris och hade sakramentsmöte. Två äldster från Rumänienmissionen Bukarest sändes till Moldavien och snart började fåren känna igen Herdens röst. Lilia och hennes mamma började gå till mötena efter det att hennes mamma hade återvänt från USA.

Den yngre Lilia berättar om sin omvändelse: "Jag började gå till kyrkans möten sex månader innan jag döptes. Min mamma var ett föredöme för mig under hela den tiden. Hon introducerade kyrkan för mig genom att ge mig en psalmbok. Jag kom att älska den första psalmen som jag fick syn på: 'Älska varandra'. Jag visste då att Gud ville att jag skulle känna att jag var speciell och älskad."

Under de sex år som gått sedan Lillas dop

Juliana Musteata, Irina Vizitiv och Mariana Turcanu på en kulle med utsikt över huvudstaden Chisinau.

har grenen vuxit till 180 medlemmar, och många av medlemmarna är tonåringar eller unga vuxna. Fem ungdomar från Moldavien har hunnit vara ute som heltidsmissionärer och återvänt. Ytterligare fyra verkar som missionärer nu.

Dessa ungdomar älskar att tala om hur kyrkan har förändrat deras liv. "Jag vill ropa av glädje", säger Alin Constantinescu, "när jag tänker på att jag tillhör den enda sanna

kyrkan. En stark känsla av tacksamhet väller upp inom mig varje gång jag tänker på den kärlek Herren har till oss och den tillit han har till oss som pionjärer här i Moldavien." Alin verkar nu som missionär i Manchester i England.

"Det syns i vårt ansikte att vi är ett lyckligt folk", säger Mariana Turcanu, "och det är tack vare evangeliet. Det har förändrat hela min tillvaro här i Moldavien."

Kyrkan går framåt i Moldavien

Det lilla landet Moldavien ser ut som en melonklyfta, intryckt mellan Rumänien och Ukraina. Landet har omkring fyra och en halv miljon invånare. De talar ryska och moldaviska, ett språk som är nära besläktat med rumänska. Människorna som bor i huvudstaden Chisinau bor i höga hyreshus av betong. Men på landet och i byarna bor folket fortfarande i små, egenhändigt byggda hus utan rinnande

vatten, och många tar sig fram med hjälp av häst och vagn eller till fots. På landet finns det bördig, svart jord som producerar härliga frukter och grönsaker. Kullarna, som inte är tillräckligt höga för att kallas berg, är täckta av ängar med träd och gräs, med områden av lysande gula solrosor.

Den största av kyrkans grenar i Moldavien finns i Chisinau.

President Ion Virlan är den förste moldavier som verkat som grens-president. Hans tonåriga dotter Natalia var en av de första fem som döptes i november 1997. Och några månader senare blev resten av familjen medlemmar i kyrkan. Det finns också en mindre gren i staden Orhei.

Många av ungdomsaktiviteterna som kyrkan har organiserat har också varit de första i sitt slag. Grenen i Chisinau har haft sina första seminarie- och instituttklasser. Ungdomarna har haft sin första "Superlördag". Och det bästa av allt: grenen har fått sitt första nya möteshus. Byggnaden invigdes i december 2002 och står som ett monument över pionjärernas ansträngningar i Moldavien.

Visar vägen

Det kanske låter lite konstigt att kalla så unga medlemmar i kyrkan för pionjärer, men dessa ungdomar förstår att

de visar vägen för många fler i sitt land.

Juliana Musteata säger: "Jag känner glädje i hjärta och själ när jag tänker på att jag är en nutida pionjär i Moldavien. Jag tror att om vi arbetar flitigt så kan vi påverka kyrkans tillväxt. Jag vet att Herren har

välsignat var och en av oss med möjligheten att vara ett föredöme för andra och dela med oss av evangeliet."

"Ja, vi är pionjärer!" säger Gheorghe Zugravu. "Det är fantastiskt att vara vår Herres, Jesu Kristi pionjärer. Vi känner oss närmare vår Frälsare när vi delar med oss av evangeliet här i detta land. Vi är först, men efter oss kommer många andra som kommer att älska Jesus Kristus som vi gör. Vi tror det av hela vårt hjärta."

Tar hand om barnen

En del av ungdomarnas kärlek till Frälsaren visas genom de sätt som ungdomarna har valt att tjäna. Liksom andra över hela världen har de unga kvinnorna i Chisinau gren organiserat tjänandeprojekt. De gjorde ett projekt till en årlig händelse. Under sommaren i flera år har de hjälpt till att ta hand om barn på barnhemmen i staden.

"Vi unga kvinnor gör vårt bästa för att göra barnens liv trevligare", säger Natalia Gligor. "Av hela vårt hjärta försöker vi ge

dem kärlek och tröst, leka med dem och få dem att förstå att det finns någon som älskar dem. Vi har ett särskilt program som gör

att de kan utveckla vissa förmågor. Vi försöker inspirera dem till att vara uppmärksamma och nyfikna. De saknar många saker, både materiella och andliga. Det andliga som de saknar är mer smärtsamt och såren är mycket djupare."

Irina Vizitiv hjälper också till med de föräldralösa barnen. Hon säger: "Familjen är den största välsignelsen vi kan få av vår himmelske Fader. Jag tror att vi,

Vänster: Alin Constantinescu och Vasile Botan verkar nu som heltidsmissionärer. Längst till vänster: Unga män och missionärer utanför möteshuset i Chisinau. Nedan: Grenspresident Ion Virlan tillsammans med sin hustru Nadejda och döttrarna Marina och Natalia. Längst ner: Irina Vizitiv tillsammans med sin bror.

Nedan: Natalia Gligor hjälper till i ett barnhem tillsammans med de unga kvinnorna i grenen. Till höger: Gheorghe Zugravu och Slava Schiopul är mycket medvetna om sin plikt att sprida evangeliet i Moldavien.

genom detta projekt, har gjort barnens liv lite ljusare. Och jag vet att det är mycket viktigt för min himmelske Fader." Irina, liksom många andra ungdomar, är den enda medlemmen i kyrkan i sin familj. Hon hoppas att hennes familj en dag tar emot det återställda evangeliet.

Känna Frälsaren

En av de bästa upplevelserna som dessa ungdomar får är att lära känna Frälsaren. Katerina Bejan var den första seminarieläraren i grenen och verkar just nu som missionär i England. Hon säger: "Jag vet att Jesus Kristus alltid är med oss och att han är denna kyrkas hörnsten."

"Jag älskar att höra människor säga: 'Jesus Kristus lever!'" säger Mariana Turcanu. "Det känns så underbart att själv veta det. Och lika säkert som att min Frälsare lever så vet jag att han älskar mig."

Slava Schiopul vet att många moldavier väntar på att få höra om evangeliet. Han

säger: "Vi måste inrikta vårt liv på att lyda vår himmelske Faders bud, men det finns bara ett fåtal av oss i det här landet som kan hjälpa varandra. Men genom denna lydnad kommer vi närmare och närmare vår

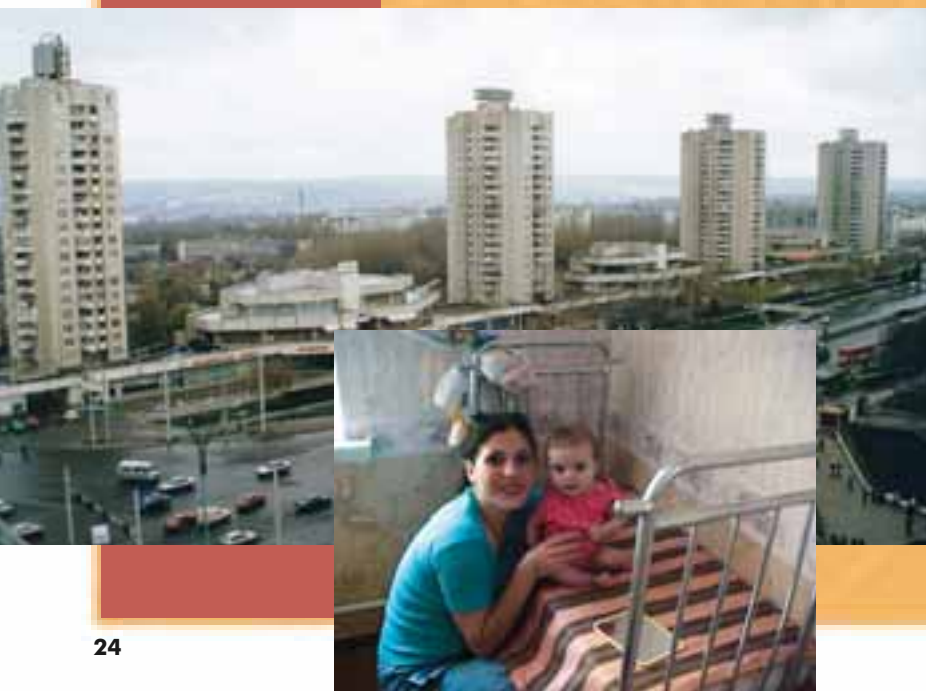

Frälsare Jesus Kristus och han hjälper oss att leva i ljuset."

Vasile Botan, som nu verkar som missionär i Paris, ser kyrkans ankomst till hans land som ett led i uppfyllandet av en profetia: "Jag vet att före Jesu Kristi andra ankomst här på jorden, måste hans återställda evangelium vara känt i varje land och av alla slakten, tungomål och folk. Jag är mycket glad att det här budskapet har kommit till människorna i Moldavien. Också i det här lilla landet vet vi att Gud kommer ihåg oss."

Liksom de flesta pionjärer kämpar medlemmarna i kyrkan här med ekonomin. Moldavien är ett ungt land med få arbeten eller andra möjligheter. Men moldaviernas mottagande av Jesu Kristi evangelium och deras beslutsamhet att leva rättfärdigt, är deras hopp för framtiden. ■

Karl och Sandra Finch är medlemmar i Modesto tredje församling, Modesto stav, Kalifornien. De verkade som missionärer för Kyrkans utbildningsverksamhet i Moldavien.

Känna Herrens kärlek genom bön

Välj under bön ut och läs från det bär budskapet de skriftställen och lärdomar som tillgodoser behoven hos de systrar som ni besöker. Berätta om era erfarenheter och bär vittnesbörd. Inbjud dem ni undervisar att göra detsamma.

Hur har du känt Herrens kärlek genom bön?

L&F 19:38: "Bed alltid, så skall jag utgjuta min Ande över dig, och stor skall din välsignelse bli."

Kathleen H Hughes, första rådgivare i Hjälpföreningens generalpresidentskap: "En av de finaste upplevelserna som finns är att i bön känna Andens värme — en tydlig manifestation till oss om att vår himmelske Fader hör oss och älskar oss. Lika ljuvlig är insikten, när vi utför våra dagliga göromål, om att en bön har blivit besvarad, att vi har upplevt ett underverk i vårt liv. Ännu en gång har vi fått en manifestation om hans kärlek till oss."

President Spencer W Kimball (1895–1985): "Att lära sig bönen språk är en glädjefylld, livslång erfarenhet. Ibland flödar sinnet över av idéer när vi lyssnar efter det att vi bett. Ibland får vi starka känslor. En stillhetens ande försäkrar oss om att allt kommer att gå väl. Om vi emellertid varit ärliga och uppriktiga,

kommer vi att uppleva en god känsla — en varm känsla för vår Fader i himlen och insikt om den kärlek han hyser för oss. Det har gjort mig ledsen att några av oss inte lärt sig betydelsen av denna stillhet och andliga värme, ty den är ett vittne för oss om att våra böner har blivit hörda. Och eftersom vår Fader i himlen älskar oss med större kärlek än vi till och med har för oss själva, betyder det att vi kan lita på hans godhet, vi kan lita på honom. Det betyder att om vi fortsätter med att be och leva som vi borde kommer vår Faders hand att vägleda och välsigna oss." (Se "Bedjen alltid", *Nordstjärnan*, mars 1982, s 6.)

Hur kan vi förbättra våra böner för att bättre känna Herrens kärlek?

Äldste Henry B Eyring i de tolv apostlarnas kvorum: "Om ni ... börjar göra det ni slöt förbund med Gud att göra, kan jag lova er att ni känner större kärlek till Gud och mer av hans kärlek till er. Och med detta följer att era böner kommer från hjärtat, fulla av tacksamhet och vädjan. Ni känner större tillit till Gud ... Ni kommer att be oupphörligt. Och ni kommer inte att glömma honom ... Han älskar oss. Han hör våra böner och han svarar

med det som är bäst för oss. När vi lär känna honom genom hans ord och i hans tjänst, älskar vi honom mer." ("Bön", *Liabona*, jan 2002, s 19.)

Moroni 7:48: "Bedjen till Fadern av allt hjärta, att I mån vara fyllda med denna kärlek, som han har utgjutit över alla som äro hans Sons, Jesu Kristi, sanna efterföljare."

Äldste Robert D Hales i de tolv apostlarnas kvorum: "Det finns ingenting som vi får utstå som inte Jesus förstår, och han väntar att vi ska vända oss till vår himmelske Fader i bön. Jag vittnar om att om vi är lydiga och om vi är flitiga, kommer våra böner att besvaras, våra problem att minska, vår rädsla att försvinna, ljus kommer att skina på oss, förtvivlans mörker att skingras, och vi kommer att vara nära Herren och känna hans kärlek." ("Ja, vi prisar dem saliga som håller ut", *Nordstjärnan*, jul 1998, s 80.) ■

SKYDDA ditt barn mot gängpåverkan

DENNIS J NORDFELT

Det finns positiva saker du kan göra för att leda bort ditt barn från gäng.

- Gängtypiska teckningar på läroarbeten, anteckningsblock, sovrumsväggar eller personlig egendom. Titta särskilt efter ett gängöknamn.
- Tydliga förändringar vad gäller uppförande och inställning, till exempel till-

Den 11 februari 1999 skrev första presidentskapet följande i ett brev till medlemmarna över hela världen: "Överallt omkring oss ser vi hur nedbrytande element är inriktade på att skada våra ungdomar."¹ När jag arbetade som polischef i West Valley City i Utah upptäckte jag att ett av de mest nedbrytande elementen i världen i dag är gängpåverkan.

Med gäng menar jag en grupp bestående av tre eller fler personer som bildar en allians, dit andra inte har tillträde, med olagligt eller kriminellt beteende. Det inflytande som gäng har återspeglas genom nya studier som visar två brottstrender som går åt motsatta håll: antalet vuxna som begår brott minskar medan ungdomsvåldet ökar. Den största gemensamma nämnaren för våldsbrott bland ungdomar är gängtillhörighet.

Eftersom ungdomar som går med i gäng kommer från olika områden, raser, religioner, kulturer och ekonomisk ställning, behöver föräldrar få veta hur de på bästa sätt kan skydda sina barn mot denna fara. Följande tecken kan tyda på att ditt barn identifierar sig med eller har blivit medlem i ett gäng:

- Har kläder som är typiska för gäng. Klädstilen ändras ofta. Polisen eller lokala antigängorganisationer kan informera om vad som gäller för tillfället.

bakadragenhet, hemlighetsmakeri och respektlöshet gentemot auktoritetspersoner.

- Umgås med en ny grupp vänner och slutar umgås med andra nära vänner och bekanta.
- Använder hälsningstecken och öknamn och börjar prata annorlunda.
- Lyssnar på gangster-rap eller heavy metal-musik.
- Ökande problem med lagöverträdelser. Kan börja skolka, komma hem för sent, måla graffiti eller vandalisera eller åka fast för innehav av droger eller alkohol.

Om du misstänker att ditt barn är gängmedlem eller att det är risk för att han eller hon blir det, gör då inte misstaget att strunta i misstankarna. Du har förmodligen rätt. Du känner det här barnet bättre än någon annan. Tala med ditt barn och uttryck din kärlek. Men tro inte att du måste ta itu med problemet ensam. Låt din biskop eller grenspresident få reda på det och be honom kontakta ungdomsledarna. Utnyttja organisationer och grupper i samhället och skolprogram som kan erbjuda ditt barn stöd, uppmuntran och hjälp med att ta sig ut ur gänget.

Du kan börja skydda barnen mot framtida gängpåverkan medan de är små genom att stärka familjen. I sitt brev uppmånade första presidentskapet "föräldrarna att göra sitt

allra bästa för att undervisa och fostra sina barn i evangelieprinciper som kan hjälpa dem hålla sig nära kyrkan". Faktum är att allt du gör för att stärka familjen kan skydda dina barn mot påverkan av farliga grupper. Varje individ har ett grundläggande behov av att känna tillhörighet. Om familjen, som är samhällets grundläggande enhet, inte uppfyller det behovet, så gör något annat det. Ibland gör också barn i starka familjer dåliga val. Men om föräldrarna gör allt de kan för att göra familjen till det mest attraktiva alternativet, så använder de flesta barn sin handlingsfrihet på ett klokt sätt.

Du kan behöva börja undervisa dina barn om gängproblem tidigare än du tror. Experter ger rådet att man så tidigt som under förskoleåldern lär sina barn att det finns människor som inte är bra för dem och att gäng är dåliga. När det gäller äldre barn kan det vara ytterst viktigt att diskutera gängfrågor och våld för att förhindra att de går med i något gäng eller ingripa om de redan är involverade. Om du inte vet var du ska börja, kan det finnas hjälp att få. I vissa samhällen finns det organisationer eller poliser som kan hjälpa till att motverka gängpåverkan.

Liksom med alla "nedbrytande element [som] är inriktade på att skada våra ungdomar", är det bästa sättet att styra bort ett barn från gängpåverkan att undervisa om och tillämpa evangeliets principer. I sitt brev rådde första presidentskapet föräldrar och barn "att högt prioritera familjebön,

familjens hemafton, studier och undervisning om evangeliet samt sunda familjeaktiviteter". Ibland kan det verka som om det inte gör någon nytta, men det gör det. Och det är troligare att ungdomar som kan övertalas att engagera sig i seminariet, söndagsmötena och kyrkans ungdomsprogram slipper det elände, de försummade möjligheterna, överträdelserna, de fysiska skadorna och till och med dödsrisken, som gängtillhörighet kan medföra.

Också när föräldrarna har gjort sitt bästa kan ett barn ibland komma i kontakt med fel grupp. Försvaga inte dina normer och sänk inte förväntningarna, ha tålmod och fortsätt att försöka kommunicera. Ungdomar som tillhör ett gäng lägger vanligtvis stor vikt vid personlig respekt. Du måste låta dem veta att du inte accepterar deras olämpliga uppförande, men du måste också låta dem veta att du älskar dem och bryr dig om dem som individer.

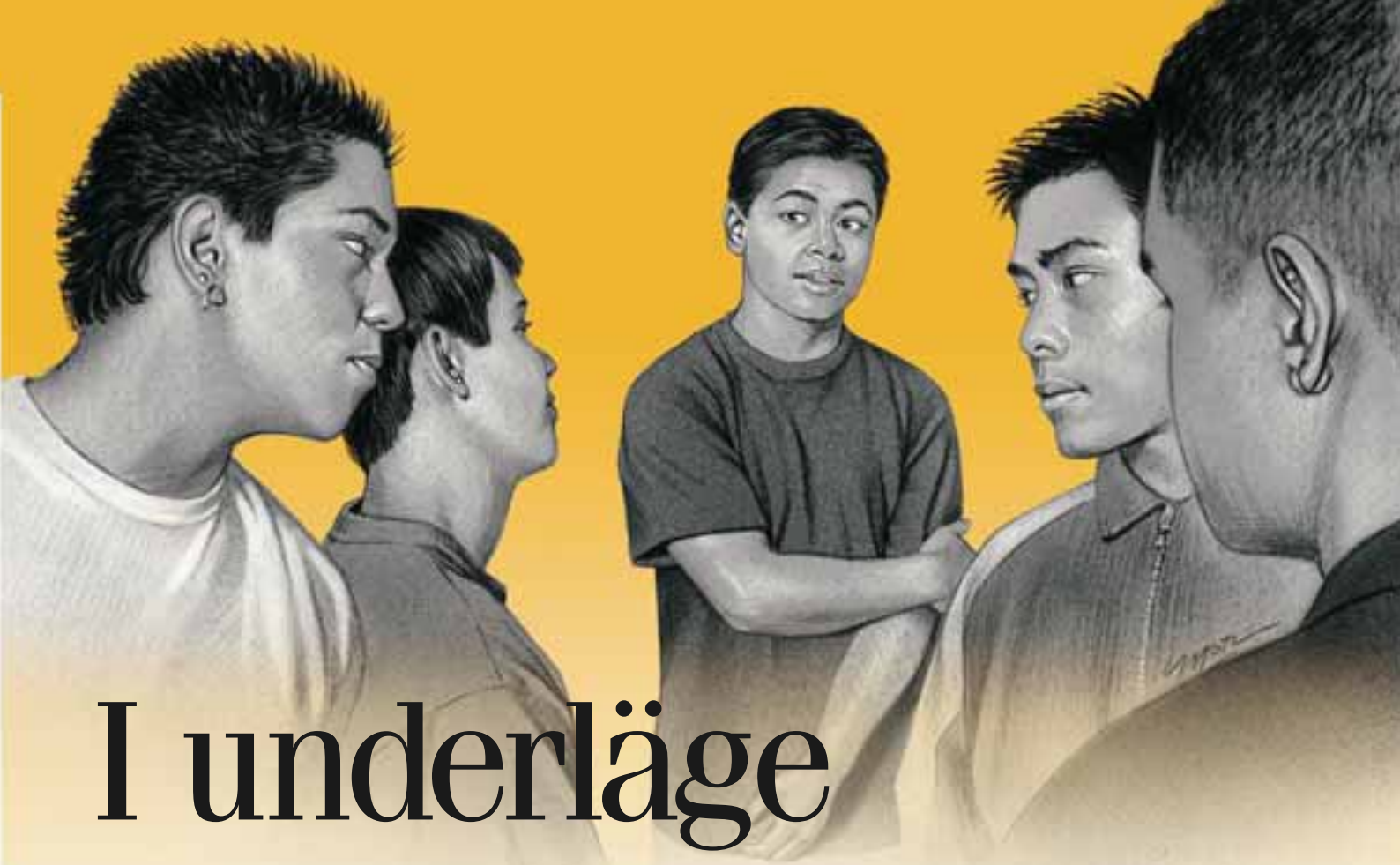
Vilka val våra barn än gör, förväntar sig vår Fader i himlen att vi aldrig ger upp hoppet om dem, liksom han aldrig ger upp hoppet om oss. "Barn är en Herrens gåva" (Ps 127:3) och hjälpen vi ger för att de ska kunna undvika världens fallgropar är värd de bästa och mest inspirerade ansträngningar vi kan göra. ■

Dennis J Nordfelt är medlem i Jordan North tredje församling, Jordan North stav, Salt Lake City.

SLUTNOT

1. Se "Brev från första presidentskapet", *Liabona*, dec 1999, s 1.

I underläge

PAOLO MARTIN N MACARIOLA

En måndagsmorgon var jag på väg till skolan där jag är en av bara fem medlemmar i kyrkan, bland 1 200 elever. En grupp killar kom fram till mig och frågade om jag ville vara med i deras grupp. Jag kände mig helt i underläge. De hade piercat sig och var längre och större än de flesta på skolan. De mobbade dem som inte ville tillhöra deras grupp.

Jag är också större än många på skolan och jag övervägde att gå med i gruppen eftersom jag är blyg. Jag tänkte att jag skulle kunna kompensera min blyghet med att vara med i en grupp. Jag frågade: "Kan jag fundera på det först?" De sade ja.

Jag frågade mina föräldrar vad de tyckte. De sade att jag skulle be och läsa skrifterna. Innan jag somnade läste jag skrifterna och *Vägledning för de unga*. Där står det: "Välj vänner som delar dina värderingar så att ni kan stärka och uppmuntra varandra att leva efter höga normer." (s 12) Jag bad också

om hjälp: "Är de de rätta vännerna för mig?"

Nästa dag när jag satt på en lektion tog jag fram min *Vägledning för unga* i litet format. Jag läste det igen och visste vad jag måste svara. När de frågade mig: "Vill du vara med i vår grupp nu?" svarade jag, utan att tveka: "Nej."

De frågade mig varför jag inte ville det och jag sade helt enkelt att jag inte ville pierca mig eller använda min styrka till att skada andra. Jag sade att jag ville vara vänlig mot alla genom att följa Jesus Kristus. De såg på mig som om de ville säga: "Du missar en chans att få populära vänner."

Idag har jag en grupp vänner som inte alls liknar det där gänget. Mina vänner är duktiga elever, de ser prydliga ut och uppför sig väl. Nu vet jag att om jag söker min himmelske Faders hjälp, så hjälper han mig. ■

Paolo Martin N Macariola är medlem i Tangubs församling, Bacolods södra stav, Filippinerna.

När de frågade om jag ville vara med i deras grupp kände jag mig helt i underläge. Sedan talade jag med Herren om det.

Underkasta oss

Faderns vilja

Abinadi hjälper oss förstå hur vi kan få andlig kraft genom att låta våra önskningar vara i harmoni med Guds vilja.

ÄLDSTE BENJAMIN DE HOYOS

områdesauktoritetssjuttio
området Mexico Syd

Utan tvekan utgörs en av de stora predikningarna i Mormons bok av profeten Abinadis kraftfulla ord. Tydligt och klart ger han uttryck för läran om Kristi försoning och dess effekt på alla människor.

En aspekt av försoningen som Abinadi förtydligade har att göra med den kraft vi får när vi följer Frälsarens exempel och undertrycker köttets begär för att i stället underkasta oss Guds vilja. Profeten Abinadi beskriver denna egenskap:

”Jag önskar, att I skolen förstå, att Gud själv skall komma ned bland människobarnen och återlösa sitt folk.

Emedan han bor i en jordisk kropp skall han kallas Guds Son, och emedan han underkastat kroppen Faderns vilja är han Fadern och Sonen ...

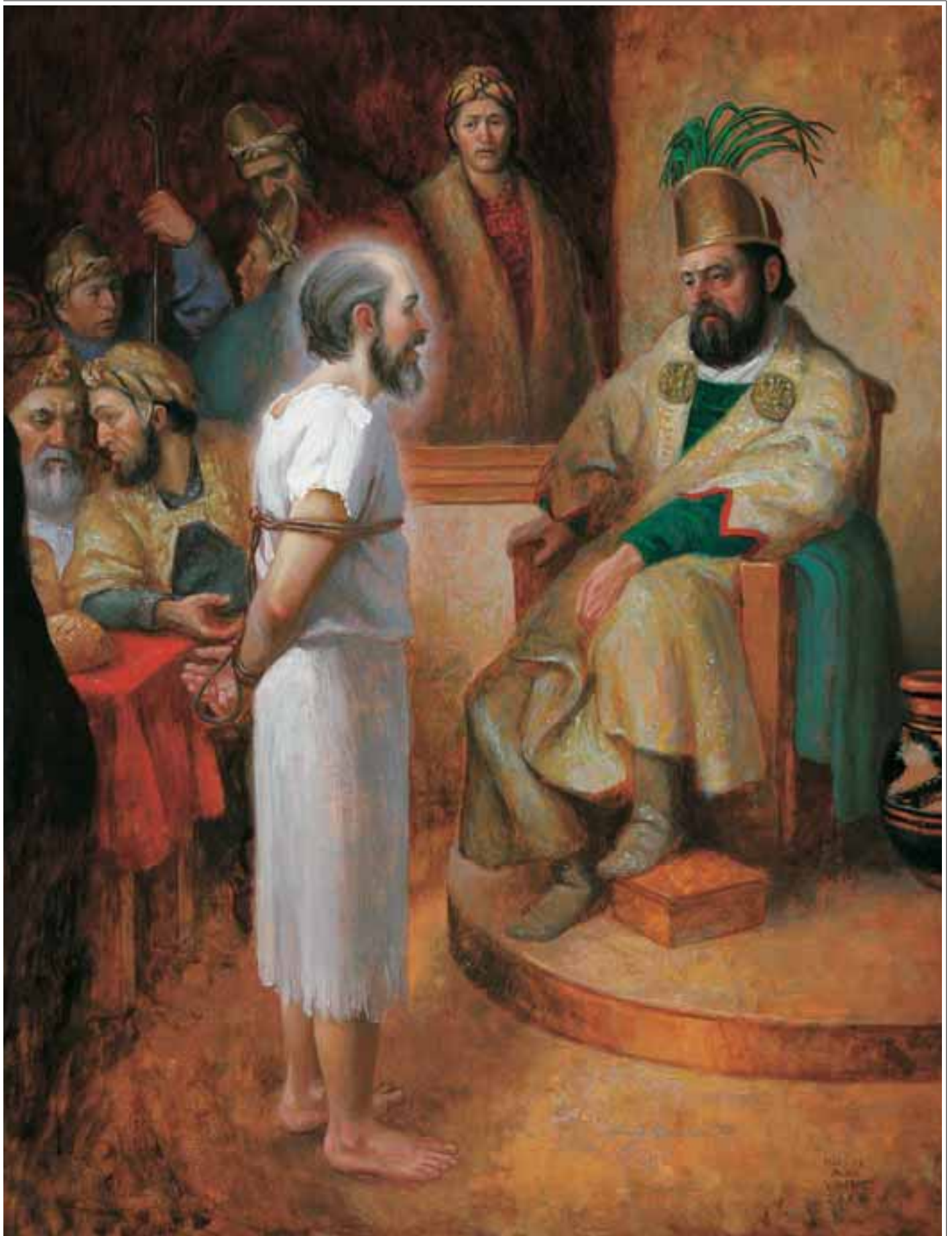
Enär han i kroppen sålunda bliver anden underdånig, eller Sonen Fadern, och dessa äro en enda Gud, utstår han frestelse utan att giva efter för den och fördrager tåligt att bespottas, gisslas och utkastas samt förnekas av sitt folk ...

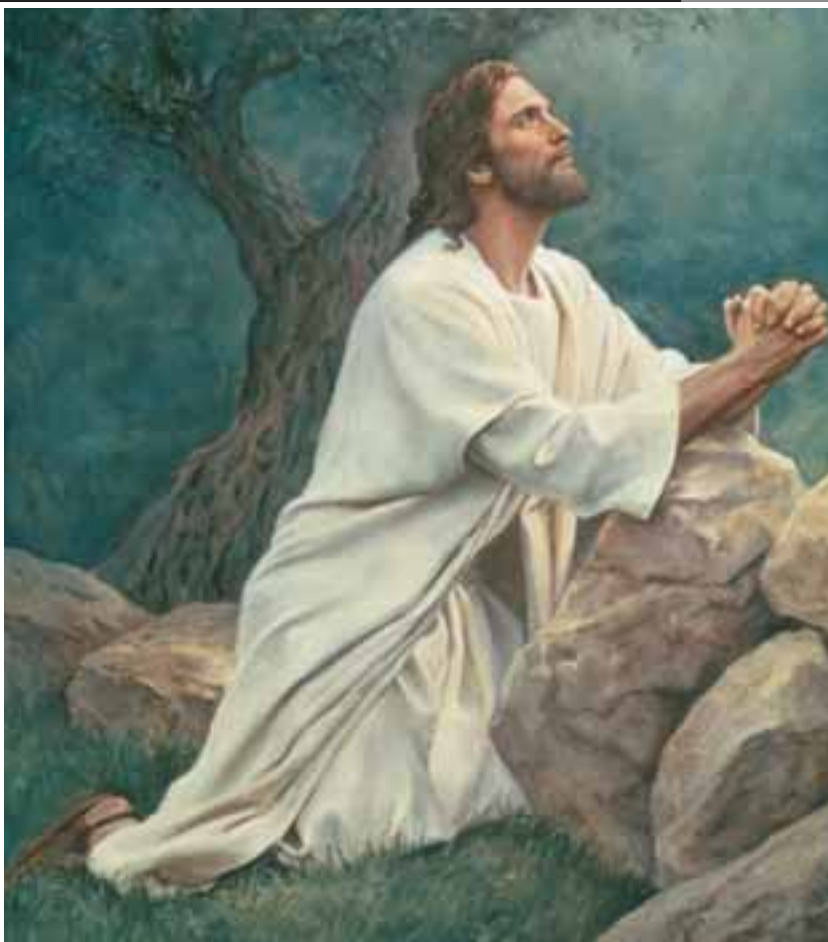
Ja, så skall han bliva ledd, korsfäst, dödad och kroppen underkastad till och med döden, och Sonens vilja uppgår i Faderns vilja.” (Mosiah 15:1–2, 5, 7)

En mäktig förvandling

När vi läser i skrifterna dagligen och rannsakar de inspirerade ord som hjälper många att få kunskap om att de är sanna och att leva därefter, kan den allsmäktige Herrens Ande åstadkomma en mäktig förändring i vårt hjärta. Efter kung Benjamins kraftfulla tal ropade folket och sade att ”vi icke mera hava någon benägenhet att göra ont, utan alltid gott”. (Mosiah 5:2) De hade fått förmågan, säkert efter ihärdiga ansträngningar, att inte bara avhålla sig från allt ont, utan också att göra allt som är gott till en del av sina ord, sina handlingar och sina tankar. (Se 2 Nephi 9:39; Mosiah 4:30; Alma 12:14.) Finns det något hjärtas önskan som är större än den?

När vi begrundar Abinadis ord och försöker införliva denna stora önskan i vårt hjärta, som är att avkläda sig den naturliga människan och bli ”en helig genom Herrens, Kristi,

Det exempel som Jesus Kristus visade i att underkasta sig Faderns vilja är särskilt tydligt i hans försoningsoffer. Hans lidande och vädjan till Fadern i Getsemane visar den stora kärlek som både han och hans Fader har för vart och ett av vår himmelske Faders barn.

försoning” (Mosiah 3:19), då ser vi att profeten talar om en av principerna som gav Jesus Kristus kraft att göra förbön för alla människor: Han undertryckte köttet och sin egen vilja och underkastade sig Faderns vilja. (Se Mosiah 15:8.) Vi inser att i vår himmelske Faders plan finns allt som behövs för att övervinna den naturliga människan. Profeten Mormons ord uttrycker denna sanning: ”Ja, vi se, att alla som önska det kunna hålla fast vid Guds ord, vilket är levande och kraftigt och sönderhugger all djävulens list och alla hans snaror och ränker, samt leder Kristi efterföljare på en trång och smal väg över eländets eviga avgrund, vilken är redo att uppsluka de onda.” (Helaman 3:29)

Följ Frälsarens exempel

Det exempel som Jesus Kristus visade i att underkasta sig Faderns vilja är särskilt tydligt i hans försoningsoffer. Hans stora lidande och hans vädjan till Fadern i Getsemane — ”Min

Fader, om det är möjligt, låt denna kalk gå ifrån mig. Men inte som jag vill utan som du vill” (Matt 26:39) — visar hans stora villighet att öppna vägen för oss och den stora kärlek som både han och hans Fader har för vart och ett av vår himmelske Faders barn.

När vi följer Frälsarens exempel på ödmjukhet då vi möter motsatser till allting, vet vi att han alltid bistår oss. (Se Alma 36:3.) Hur ofta har vi inte känt det som Nephi uttryckte i sin psalm? Han skrev:

”Men oaktat Herrens stora godhet att visa mig sina stora och underbara verk, utbrister dock mitt hjärta: O, jag arma människa! Ja, mitt hjärta sörjer för mitt köttets skull och min själ är bedrövad för mina missgärningars skull.

Jag är omringad av de frestelser och syndar, som så lätt anfäktar mig ...

Varför skulle jag giva efter för synd för mitt köttets skull? Ja, varför skulle jag giva vika för frestelser och låta den onde hava rum i mitt hjärta att förstöra min frid och plåga min själ? Varför vredgas jag för min oväns skull? ...

O Herre, jag har förtröstat på dig och vill förtrösta på dig evinnerligen. Jag vill ej förlita mig på köttslig arm, ty jag vet, att den är förbannad, ja, förbannad är den som förtröstar på människor eller köttslig arm.” (2 Nephi 4:17–18, 27, 34)

En av de många egenskaper, som var och en av oss måste införliva som sista dagars heliga och som profeten Abinadi betonade, är en villighet att underkasta sig Faderns vilja genom att bli en Kristi lärjunge.

Underkasta sig genom tjänande

Som medlemmar har vi möjlighet att tjäna varandra genom våra kallelser i kyrkan.

Eftersom vi inte har något betalt prästerskap är vi alla kallade att tjäna varandra. Denna möjlighet kräver att vi tar oss tid, anstränger oss, har ett öppet hjärta och underkastar oss Guds vilja — som vi får reda på genom inspiration och genom hans bemyndigade tjänare.

Här följer några exempel på hur vi kan underkasta oss Faderns vilja när vi tjänar av allt vårt "hjärta, all vår för-måga, själ, sinne och styrka". (L&F 4:2) Vi kan lägga åt sidan det timliga i vårt dagliga liv för att besöka Herrens hus och utföra frälsande arbete för andra. Vi kan regelbundet och hängivet gå på sakramentsmötet och ta del av sakramentet, så att vi alltid får ha hans Ande hos oss. (Se L&F 20:77, 79.) Genom att hålla oss moraliskt rena kan vi verka som en del av den bästa generationen missionärer, missionärer som undervisar med Anden. Vi kan fasta regelbundet och på så sätt komma närmare vår himmelske Fader, vi kan dela med oss av vårt bröd till hungriga, kläda de nakna och söka upp nödställda. Fasta hjälper oss att lossa orättfärdiga bojor, ta bort tunga bördor och släppa de förtryckta fria genom att bryta sönder alla ok. (Se Jesaja 58:6–7.)

Vi kan underkasta oss Faderns vilja när vi glömmer våra egna behov och överger vår bekvämlighet, när vi tar oss tid att besöka andra, inklusive nyomvända som behöver "få näring genom Guds goda ord". (Moroni 6:4) Eller när vi hjälper de svaga, upplyfter de slappnande händerna och styrker de matta knäna. (Se L&F 81:5.)

Vi kan underkasta oss Guds vilja när vi verkar med iver för en god sak och gör mycket av egen fri vilja och utövar mycken rättfärdighet. (Se L&F 58:27.) Ja, vi bör vara villiga att underkasta oss allt det Herren anser tjänligt för oss. (Se Mosiah 3:19.) Och kanske kan vi sätta vår vilja i harmoni med Faderns allra mest när vi bygger vår familj på Kristi evangeliums grund.

Förstå lyckans natur

Att underkasta sig Guds vilja är lätt när vi ger rätt värde åt saker och ting omkring oss därför att vi förstår vår tillvaros eviga natur. Det har sagts att den grekiske filosofen Sokrates en gång stannade till och beundrade många olika varor på marknadsplatsen. Han sade: "Vad många saker jag kan klara mig utan!"

I vår iver att finna lycka önskar vi oss ofta saker som är helt värdelösa och till och med destruktiva. Men när det gäller vår önskan att bemästra oss själva, måste vi investera vår tid i sådant som är outhärligt för vårt mål.

Lyckan kommer till dem som följer Faderns råd. Kung Benjamin sade: "Vidare önskar jag, att I skolen betänka deras välsignade och lyckliga belägenhet, vilka hålla Guds bud. Tänk se, de äro välsignade i allt, både timligt och andligt, och om de hårda ut trofasta allt intill änden, mottagas de i himmelen, där de få bo hos Gud i ett tillstånd av oändlig lycksalighet."

(Mosiah 2:41)

Allting i Guds rike eller i hans kyrka är utformat på ett sådant sätt att den svagaste bland medlemmar kan följa Jesus Kristus. Vi kan faktiskt undertrycka vårt kött och vår vilja och underkasta oss Guds vilja, och erhålla kraft att bli Kristi söner och döttrar. (Se Mosiah 5:7.)

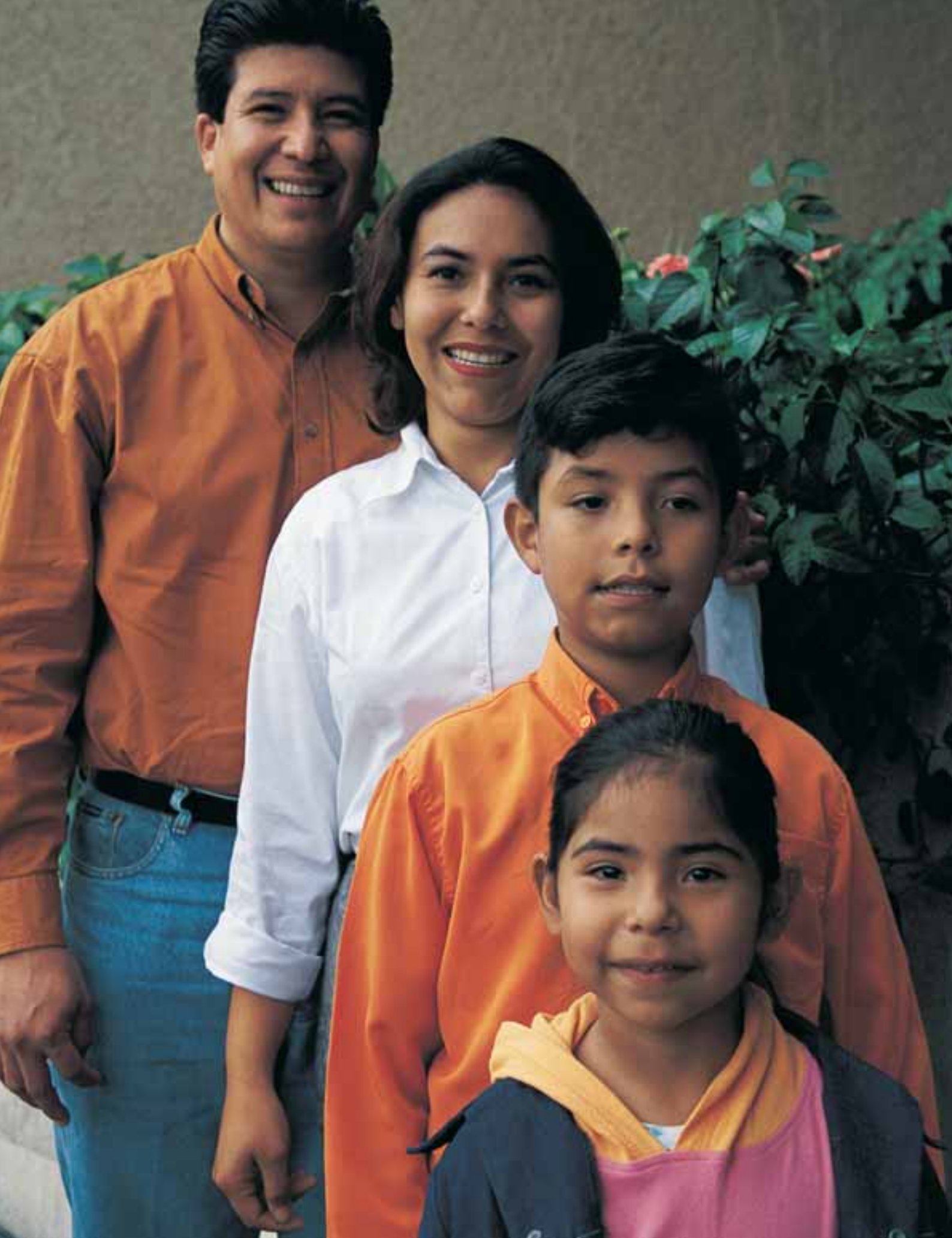
För att kunna bli sanna Kristi lärjungar måste vi komma ihåg det inspirerade budskapet från äldste Neal A Maxwell i de tolv apostlarnas kvorum, att den enda ägodel vi har som vi kan ge vår Fader är vår vilja.¹ Vår Frälsares försoning och återlösning gör det möjligt för oss, också i vår svaghet, att övervinna köttets motstånd litet i taget — tills vi blir sådana som han är. ■

SLUTNOT

1. Se "Uppgå i Faderns vilja", *Nordstjärnan*, jan 1996, s 24.

Vi bör vara villiga att lägga åt sidan det timliga i vårt dagliga liv för att besöka Herrens hus.

En miljon i Mexico

De mexikanska medlemmarna har nu nått en milstolpe i kyrkans historia och deras tro och exempel påverkar fler och fler människor i deras land.

DON L SEARLE

kyrkans tidningar

Någon gång i år, om det inte redan har hänt, blir Mexico det första landet utanför USA som når den anmärkningsvärda milstolpen en miljon medlemmar i kyrkan.

Denna milstolpe visar hur kyrkan har blomstrat i Mexico och i Central- och Sydamerika under senare år. Evangeliet började predikas i Mexico för mer än 100 år sedan (se "Viktiga händelser för kyrkan i Mexico", s 42), men kyrkans tillväxt började inte accelerera förrän på 1950- och 1960-talet. När president Spencer W Kimball blev den tolfte presidenten för kyrkan 1973, fanns det drygt 3,3 miljoner medlemmar i hela världen. Nu har enbart Mexico och Central- och Sydamerika fler medlemmar än så.

Många medlemmar vittnar om att tillväxten har skett som en uppfyllelse av en profetia eller som svar på rättfärdiga människors böner. De uttrycker stor tacksamhet för

Far- och morföräldrar och föräldrar som var pionjärer i kyrkan lämnade efter sig ett andligt arv till medlemmar som Isaías Martínez från Chalco stav, hans hustru María, sonen Isai och dottern Jatsiri.

de välsignelser som tillväxten har gett. Ett exempel: I årtionden var medlemmarna i Mexico tvungna att åka till USA för att besöka ett tempel. Det var underbart för dem när ett tempel invigdes i Mexico City 1983. I dag har Mexico 12 tempel, 20 missioner och 199 stavar.

Kyrkans medlemmar är allt från kontorsanställda som bor i storstaden Mexico City, till bönder och arbetare på den isolerade landsbygden. Det som binder dem samman är vittnesbördet om Jesus Kristus och en önskan att tjäna andra som han vill. Det är omöjligt att med ord eller bild skildra hela bilden av medlemmarnas liv i Mexico, men det vi ska se här i ord och bild ger en liten glimt av några representativa medlemmars liv.

Bröllopet som de verkligen ville ha

Templet i Monterrey står uppe på en kulle i närheten av en stor motorväg. Det är omöjligt att åka förbi utan att lägga märke till den majestätiska byggnaden och dess omgivningar. När Román och Norma Rodríguez åkte förbi templet för första gången, såg de skyltar om ett öppet hus. De kände sig dragna till det och stannade och gick in med sina barn.

De hade tidigare gift sig borgerligt enligt landets lag och höll nu på, efter 15 år och tre barn, att planera det imponerande kyrkbröllop som de aldrig hade haft. Men under sitt besök i templet i Monterrey kände de något som de aldrig hade känt förut. Román kände en frid och en glädje där som han inte kunde förklara. Norma kände det också. De kom överens om att de måste få veta mer om den kyrkas

Liksom statyn av Moroni på templet i Monterrey, börjar medlemmarna att märkas alltmer i Mexico.

lärdomar som hade låtit bygga det här templet, så de lämnade sina namn där och en begäran om att få besök av missionärerna.

”Jag minns när vi höll på med att förbereda det andra bröllopet”, säger syster Rodríguez. ”Jag undrade hela tiden om vi gjorde det rätta. Jag bad Herren att hjälpa mig och kände att mina böner besvarades när vi fick lära oss om det eviga äktenskapet.”

Den 15 maj 2003, bara ett år och åtta dagar efter sitt dop, återvände broder och syster Rodríguez och deras dotter och två söner till Herrens hus för det slags vigsel som de verkligen önskade sig — att beseglas för evigt som familj. De är medlemmar i Santo Domingo församling i San Nicolás stav, där han är president för äldstestyrelsen och hon är handledare för besöksverksamheten. Deras barn — Vanessa, 14 år, Román, 11 år och Omar, 9 år — tycker om Primär, ungdomsprogrammen och de andra aktiviteterna i församlingen.

Både broder och syster Rodríguez berättar om andliga upplevelser som på nytt bekräftar visdomen i deras beslut att bli medlemmar i kyrkan. Förut, säger broder

PRESIDENT KIMBALLS DRÖM

”När jag var i Mexico 1946 ... hade jag en dröm om er framgång och utveckling ...

I stället för att arbeta för andra kunde jag se er anta ansvarsfulla chefsposter ...

Jag såg Lebis folk som ingenjörer och byggmästare ...

Jag såg många av era söner bli advokater som hjälper till att lösa världens problem. Jag såg ert folk som ägare till industrier och fabriker ...

Förutom advokaterna såg jag läkare som ser efter ert folks hälsa. Jag såg unga mexikanska män och kvinnor bli utomordentliga föredragsbällare, ägare till dagstidningar med inflytande inom alla sambällets angelägenheter. Jag såg stora konstnärer bland er ...

Jag såg kyrkan växa med stora steg, och jag såg dem organisera sig i församlingar och stavar ... Jag såg ett Guds tempel och förväntar mig att se det fyllt av män och kvinnor och ungdomar ...

Det var min dröm. Kanske var det en vision. Kanske visade Herren mig vad detta utomordentliga folk skulle åstadkomma.”

President Spencer W Kimball (1895–1985), Conference Report, områdeskonferens i Mexico City 1977, s 31.

Vänster: Amalia Estrada Catero från Mexico City; medlemmar av familjen Noriega på sin gård nära Guadalajara, två anställda vid kyrkans arbetsförmedling i Monterrey. Överst: Elever från Benemérito School som drivs av kyrkan i Mexico City sätter fram rullstolar som ska ges till behövande. Ovan: En klass i missionärsskolan i Mexico City.

Rodríguez, jagade vi efter oviktiga saker i livet. Nu ser de på tillvaron med verkligt djup och andlig klarhet. ”Det känns som om vårt liv börjar komma i ordning”, säger han.

Hur det brukar vara

Pionjärmedlemmar från olika delar av Mexico återger liknande berättelser: år av isolering, ibland förföljelse, långsam tillväxt, och på senare tid — allteftersom kyrkans medlemmar syns oftare i det mexikanska samhället — erkännande och respekt.

Francisco och Estela Magdaleno från Las Aguilas församling i Moctezuma stav i Guadalajara, döptes i mitten av 1960-talet. Området de bor i har starka religiösa traditioner. Först ville grannarna knappt ha något att göra med dem eller deras tro. Paret Magdaleno fortsatte att leva efter sin religion och försökte så gott de kunde att upprätthålla goda relationer med människorna runt omkring. Paret och deras tre barn har alla verkat som missionärer i Mexico. Nu

har paret Magdaleno fått uppleva att grannar kommit till dem för att få råd i frågor om tro.

Sixta María Martínez från Aeropuerto församling i Mérida centrala stav, var redan 62 år när hon döptes 1974. Hon kom fort att älska tempeltjänst och företog ett flertal långa tempelresor från södra Mexico till Mesa i Arizona i USA. Hon hade glädjen att senare kunna besöka templet i Salt Lake City. Med åren har syster Martínez utfört tempelförrättningar för sin släkt fem generationer bakåt. Hon har nu fått se ett tempel byggas bara några kilometer bort i Mérida. Vid 92 års ålder försöker hon åka dit varje vecka. ”Det är min glädje. Det är mitt liv”, säger hon.

Amalia Estrada Catero från Narvarte församling i Ermita stav i Mexico City, växte upp som medlem i kyrkan. Hennes farföräldrar blev medlemmar i slutet av 1880-talet. Men när hon var ung var hon och hennes familj de enda medlemmarna i sin lilla stad. Syster Estrada kunde inte bli fullt aktiv i kyrkan förrän hon flyttade till Mexico City 1956. Då var hon över 30 år. Första gången hon åkte till templet var på en utflykt till Mesa 1963. Nu åker hon till det närliggande templet i Mexico City så ofta hon kan. Som utbildad lärare har syster Estrada undervisat i alla kyrkans biorganisationer och varit hjälpföreningspresident. När hon var ung och bodde i den lilla staden var trycket stort att följa den dominerande trosuppfattningen. Nu har också hon fått uppleva att grannar kommit till henne med frågor om hur man lever ett bättre liv. Som en ung man i området sade efter ett besök hos henne: ”Jag pratade med läraren.”

Stavarna stärks

”Jag sade till min make nyligen vad välsignade våra barn är”, säger María Hernández de Martínez från Huitzilzingo församling i Chalco stav. Som omvänd till kyrkan är hon tacksam för tempelbeseglingen och alla de välsignelser evangeliet ger hennes familj.

Isaías Martínez, hennes make, säger: ”Varje gång jag tittar på bilden av mina farföräldrar fylls jag av tacksamhet för vad de gjorde som medlemmar i kyrkan.” De döptes på 1940-talet. Både hans farfar och far tjänade som lokala prästdömsledare. Broder Martínez, som kallades som biskop vid 25 års ålder, verkar nu som stavskamrer.

Broder Martínez är elektronikingenjör och hans hustru är utbildad till lärare. På sätt och vis, säger han, representerar de vad som händer med medlemmar vars far- och morföräldrar och föräldrar kämpar för att ge en utbildning till sina efterkommande. Som en följd därav är många av kyrkans nuvarande ledare i Mexico tydliga symboler i sitt samhälle för den personliga tillväxt som kommer av att följa evangeliets principer.

Armando och Claudia Galíndez från Estrella församling i Churubusco stav i Mexico City är två exempel. Armando är advokat men äger också ett företag som utbildar personal i olika affärsföretag. Syster Galíndez, som utbildats inom turism, arbetar tillsammans med honom i hans företag. Broder Galíndez som är framgångsrik i Mexico har motstått frestelsen att nå ännu större framgång norrut. Trots att han kanske skulle kunna starta ett företag i USA, väljer han att stanna kvar i Mexico och hjälpa till att bygga upp kyrkan. Han säger att han vill hjälpa till att uppfylla president Spencer W Kimballs dröm om medlemmarnas roll i det mexikanska samhället. (Se "President Kimballs dröm", s 36.)

Också innan de gifte sig satte Armando och Claudia upp evangelieinriktade mål för sig själva och sina barn.

Broder Galíndez använder ett antal evangeliebaserade principer i den utbildning han erbjuder, bland annat denna: "Det enda vi behöver göra för att gå från ordinära till att bli extraordinära är att förstå vilka vi är."

Liksom i andra delar av världen finns det medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga i Mexico som irrar sig bort efter några veckor eller några år från det att de döptes, och vissa kommer aldrig tillbaka. Ändå säger ledare som har följt president Gordon B Hinckleys råd — att se till att varje medlem har en vän, ett ansvar i kyrkan och att de får andlig näring genom Guds ord — att detta är mycket effektivt när det gäller att nå ut och föra tillbaka många som inte åtnjuter välsignelserna av att vara fullt aktiv. Och vissa medlemmar återvänder av sig själva när en andlig viskning eller insikt påminner dem om hur mycket evangeliet har att erbjuda.

Vänster: Carlos och Iliana Moreira med sin lille son Carlos i Monterrey, inledning till ett sakramentsmöte i Guadalajara, medlemmar i en söndagsskoleklass i Mexico City. Ovan: Mario Martínez familj från Monterrey.

Yolanda Elsie Díaz de Vega från Jardines församling i Reforma stav i Guadalajara, minns hur hon och hennes make stannade uppe sent för att studera evangeliet tillsammans när de hade döpts 1979: "Det var som om vi hungrade efter skrifterna." Men efter sju månader som medlem i kyrkan tyckte hon att hon blev orättvist kritiserad av en äldre medlem och att hon inte kunde gå till nästa möte. Paret Vega gick inte till kyrkan på fyra år — tills oron för de välsignelser som familjen gått miste om ledde dem tillbaka.

Paret Vega har varit aktiva i många år nu och de delar med sig av sin styrka till sina barn, sin församling och sina grannar. Vi har fått många välsignelser allteftersom vi har lärt oss att bli ett bättre par och när vi har tjänat andra, säger broder Vega. Evangeliet "förändrade vårt sätt att tänka, vårt sätt att leva". Deras barn har vuxit upp och lärt sig och levt efter evangeliet, och nu får barnbarnen

Rötter i Mexico

Så tidigt som i mitten av 1870-talet sände president Brigham Young sändebud till Mexico för att kolonisera platser, både som en flykt från förföljelser i Förenta staterna och som ett sätt att introducera evangeliet i Latinamerika. De första kolonisterna kom 1885 och så småningom bildades sju kolonier vid Casas Grandesfloden i norra Chihuahua och två till vid Bavispefloden i norra Sonora.

Trots påfrestningarna med att försöka kolonisera öknen rådde det fred i kolonierna i några år. Den första staven i Mexico bildades i Colonia Juárez 1895. Brittiska kolonister drevs ut ur Mexico under revolutionen som började 1910, men några återvände senare för att återkräva sina hus och landområden. De flesta av kolonierna dog ut, men i Colonia Dublán och Colonia Juárez i norra Chihuahua finns det fortfarande kvar många ättlingar till de första kolonisterna.

Många namn bland de brittiska kolonisterna är välkända i kyrkans historia: Bowman, Brown, Call, Eyring, Hatch, Ivins, Romney, Smith, Taylor, Turley och andra. President Marion G Romney (1897–1988), förste rådgivare i första presidentskapet, föddes där. Det gjorde också syskonen Camilla och Henry Eyring, hustru till president Spencer W Kimball respektive far till äldste Henry B Eyring i de tolv apostlarnas kворum. Dessa första nybyggare utförde väl sin plikt att

sprida evangeliet, och idag finns det fler medlemmar med mexikanskt ursprung i de lokala församlingarna än det finns ättlingar till de brittiska pionjärerna.

I Colonia Juárez finns nu ett av kyrkans tempel i Mexico. Templet i Colonia Juárez i Chihuahua invigdes 1999.

**Ovan: Medlemmar umgås under en församlingsfest i Mérida.
Till höger: Templet i Mérida.**

samma andliga möjligheter genom att vara aktiva i kyrkan. "Jag är stolt över våra barn för vi har aldrig behövt oroa oss för människor som vet att vi är medlemmar i kyrkan", säger syster Vega. Deras fyra barn svarar att de lever på det sätt de gör tack vare föräldrarnas exempel.

Delar med sig av välsignelserna

Elvaåriga Samuel Briones från Primavera församling i Moctezuma stav i Guadalajara, fick sin lärare i skolan intresserad av evangeliet genom att inbjudas till öppet hus för templet i Guadalajara. Efter det besöket började hon träffa missionärerna. Mannen som lärde ut karate till Samuel och hans 12-åriga bror José Julio blev intresserad av evangeliet genom umgänget med de två pojkarna. Han döptes och verkar nu som verkställande sekreterare i staven.

"Många söker efter sanningen, men de vet inte var den finns", säger pojkarnas pappa som också heter José Julio. Det är lätt att berätta om sin tro för folk om vi som medlemmar är tillräckligt uppmärksamma på den Helige Anden för att veta deras behov, säger broder Briones. Hans hustru Josefina har lärt sig att de frön vi sår kan ta tid att rota sig, och sedan växer de snabbt. Hon hade berättat om sin tro för ett par som verkade redo att lyssna men som avstod de gånger hon inbjöd dem att komma på kyrkans möten därför att de var upptagna. När de till slut kunde följa med henne blev till och med hon överraskad över hur villigt och snabbt de tog emot evangeliet.

Mauro Gil från Mérida, som verkade som president för Mexicomissionen Torreón från 1999 till 2002, säger att det förmodligen är medlemmarnas exempel som har störst betydelse för hur missionärerna tas emot. Med tanke på de exemplariska medlemmarnas inflytande, säger han: "Jag

tror att evangeliet håller på att göra Mexico till ett bättre land." Han har bevittnat en ökad framgång i medlemmarnas liv på Yucatánhalvön under de senaste 20 åren, inte bara andligt utan också timligt sett, allteftersom de har följt evangeliets principer, bland annat tiondelagen.

Templen i Mexico, säger han, är bara en av de synliga symbolerna för medlemmarnas framgång och utveckling. "De välsignar andra människor. De välsignar våra barn."

Templets inverkan

Medlemmarna som minns tiden med veckolånga resor till templet i Mesa i Arizona, gläds åt att nu ha ett tempel inom en dagsresa från nästan alla platser i landet. En typisk lördag står det ett flertal bussar på parkeringsplatserna vid templet i Mexico som kommit med medlemmar från avlägsna områden.

Vissa gläder sig åt att helt enkelt hjälpa till med städningen i Herrens hus. I Guadalajara hälsar Alfredo Gómez, andre rådgivare i tempelpresidentskapet, på en medlem som just avslutat sitt städskift i templet. President Gómez frågar om mannen är trött. Ja, svarar mannen, men det är en glad trötthet, och han går därifrån stärkt.

"Templets värde för medlemmarna här är oändligt", säger president Gómez. Vissa medlemmar från avlägsna områden hoppar till och med över sådana nödvändigheter som mat för att kunna betala för resan. "Medlemmarna vet att det är *deras* tempel. De har gjort templet till sitt genom att komma dit och utföra förrättningar — eller för att städa."

De lokala ledarna uppmuntrar och stödjer dem i detta arbete, förklarar han. "Om jag får säga det på så sätt, så var president Hinckleys plan att ta templet till medlemmarna och sedan att ta medlemmarna till templet."

I hela Mexico har medlemmarna tagit till sig tempeltjänsten och de välsignelser som flödar från den. Från Matamoros och Ciudad Victoria till Mazatlán och Guaymas, från Puebla och Campeche till Acapulco, finns det medlemmar som gläds åt välsignelserna de fått tack vare templet som nu finns relativt nära deras hem.

I Monterrey var motståndet stort mot att templet skulle byggas. Och ändå finns det medlemmar som kan vittna om att de såg templet i sina drömmar och visste att det skulle

Viktiga händelser för kyrkan i Mexico

Mártirs möteshus i San Pedro invigdes 1938.

Juli 1847: Pionjärer som leddes av president Brigham Young anländer till Saltsjödalen som låg inom det mexikanska territoriets gränser.

1874: President Brigham Young kallar Daniel W Jones att översätta Mormons bok till spanska, men broder Jones behärskar inte språket. Melitón G Trejo, en spanjor, kommer till Salt Lake City, och med hans hjälp blir delar av Mormons bok publicerade på spanska.

6 januari 1875: De första missionärerna för kyrkan kommer till Mexico.

1876: Ännu en missionsinsats görs — i staten Sonora. De första medlemmarna döps.

15 november 1879: De första missionärerna för kyrkan kommer till huvudstaden: Äldste Moses Thatcher i de tolv apostlarnas kvorum, Melitón G Trejo och James Z Stewart.

November 1879: Den första grenen organiseras i Mexico, med Plotino Rhodakanaty som president.

25 januari 1880: Mexico invigs för missionsarbete för första gången av äldste Thatcher i ett hotellrum i Mexico City.

6 april 1881: Vid Popocatepetl återinviger äldste Thatcher Mexico för evangeliets

predikande och för grundandet av kolonier. Åtta andra åtföljer honom på slutningen av vulkanen för den första konferensen i kyrkan i Mexico.

1885: Det första försöket görs av brittiska medlemmar i kyrkan att grunda kolonier i Mexico. Sju kolonier bildas så småningom i Chihuahua och två i Sonora.

1886: Melitón G Trejo och James Z Stewart avslutar översättningen av hela Mormons bok till spanska, och den publiceras.

I mitten av 1889: Allt missionärsarbete i Mexico avbryts tillfälligt på grund av att kyrkans förföljs i Utah.

9 december 1895: Juárez stav organiseras i kyrkans kolonier i Chihuahua, med Anthony W Ivins (senare medlem av de tolv apostlarnas kvorum) som president.

8 juni 1901: Mexikanska missionen öppnas åter.

September 1907: Rey Lucero Pratt (senare medlem av de sjuttios kvorum) kallas att presidera över Mexikanska missionen. Han innehade det ämbetet i 24 år.

Mellan 1901 och 1910 utvidgas mexikanska missionen för att inkludera staterna Mexico, Hidalgo, Morelos och federala distriktet.

29 augusti 1913: Mexikanska revolutionen, som började 1910, tvingar president Pratt och hans missionärer att överge Mexico och stänga missionen. Revolutionen orsakar stort lidande bland medlemmarna. Några dödas. Rafael Monroy och Vicente Morales, som dödades 1915, blev kända bland medlemmarna som martyrer för sin tro. Kriget driver medlemmarna ut ur kolonierna.

1922: Missionärer från Förenta staterna återvänder till Mexico.

1937: Mexikanska missionen börjar ge ut tidningen *In Yaotlapiyoui*, en föregångare till *Liahona*.

1960: Kyrkan startar ett skolsystem i Mexico. Benemérito de las Américas, en förberedande skola som etablerades i Mexico City 1964, har blivit känd för elevernas kompetens.

3 december 1961: Den första staven i kyrkan som till största delen består av medlemmar med mexikanskt ursprung organiseras i Mexico City. Det är den första spanstalande staven i kyrkan.

1967: Mexico City stav delas och Mexico City norra stav organiseras, med Agricol Lozano Herrera som president — den första stavspresidenten med mexikanskt ursprung.

1972: Medlemsantalet i Mexico uppgår till 100 000.

2 december 1983: Templet i Mexico City och ett informationscenter invigs.

25 juli 1989: Mexico blir det första landet utanför USA med 100 stavar i och med bildandet av Tecalco stav. Antalet medlemmar i Mexico uppskattas till över en halv miljon.

11 december 1994: President Howard W Hunter besöker Mexico och bildar kyrkans 2 000:e stav, Contreras stav i Mexico City.

2004: Mexico, med 2 administrativa områden, 12 tempel, 20 missioner och nästan 200 stavar, har nu 1 000 000 medlemmar.

Med tillstånd av El Museo de Historia del Mormonismo en México, A C.

komma att finnas där, säger tempelpresidenten Eran A Call, medlem i de sjuttios kворum mellan 1997 och 2000. Också här talar medlemmarna om det som *vårt* tempel. Inga missionärer tjänar där, säger president Call — alla tempeltjänarna är lokala medlemmar. Många i tempeldistriktet har fångat andan i tempeltjänsten. För inte så länge sedan kom en stavsgrupp med 3 000 namn på avlidna personer för vilka de skulle utföra förrättningar.

Hopp om evigheten

Det första möteshuset som kyrkan lät bygga i Mérida var mycket betydelsefullt för medlemmarna som hjälpte till att bygga det — och, som då var policy, betala för det — minns Saidy Castillo de Gaona från Zacil-Ha första församling i Mérida stav. "Vi medlemmar betalade vår halva med vårt arbete — hederligt, hårt arbete", säger hon. Saidy som då var ung lärde sig att hantera tegelstensmaskinen medan hon hjälpte till med projektet. Och det var där som hon träffade sin framtida make Noé, en servicemissionär som hjälpte till med bygget.

"Det kändes svårt för mig när de rev den byggnaden",

Ovan: Manuel García från Guadalajara med en broschyr från en stavskonferens som hölls 1968, Carlitos, Carlos och Aracelly Burgos från Mérida. Höger: Systrarna María Teresa Solís de Hercila och María Anastacia Solís från Mérida.

fortsätter Saidy. "Men det viktiga var att de byggde något av större värde." Templet i Mérida står nu på den platsen.

Som tonåring hade Saidy sett sig själv i en dröm i ett tempel i Mérida. "Jag visste att det

skulle komma att finnas ett tempel. Jag bad Herren att få leva så länge att jag kunde få se det."

Hon och hennes make gifte sig för mer än 35 år sedan. De beseglades i templet i Mexico City strax efter att det hade invigts. Under årens lopp har de trofast stött kyrkan i en mängd olika kallelser inom prästadömet och biorganisationerna. När templet i Mérida invigdes 2000 var paret Gaona redo att tjäna där också. De var de två första tempeltjänarna som avskildes.

Han tjänade i templet samma dag som han plötsligt gick bort i slutet av 2002. Saidy säger att det bara var hennes kunskap om äktenskapets eviga natur som gjorde att hon klarade av förlusten av sin livskamrat. "Jag tror att om det inte hade varit för evangeliet så skulle jag ha velat dö. Kunskapen om evangeliet ger mig styrka att gå vidare. Evangeliet betyder allt för mig. Det betydde allt för min make också."

När hon tjänade andra i evangeliet fick hon hjälp att läka såret efter sin förlust. Förutom att tjäna i templet fann hon tröst i att ge av sig själv till sina fem barn och barnbarn, och i sina kallelser i kyrkan. "Jag tror att jag är lyckligast när jag arbetar", säger hon.

Det kan mycket väl stämma in på varje medlem i Mexico. De som verkar lyckligast är de som arbetar för att tjäna andra och sprida evangeliet. Kanske hjälper de till, utan att de ens tänker på det, att dag för dag uppfylla president Kimballs dröm om starka medlemmar och ett ständigt växande medlemsantal i Mexico. ■

Mitt barn drunknar!

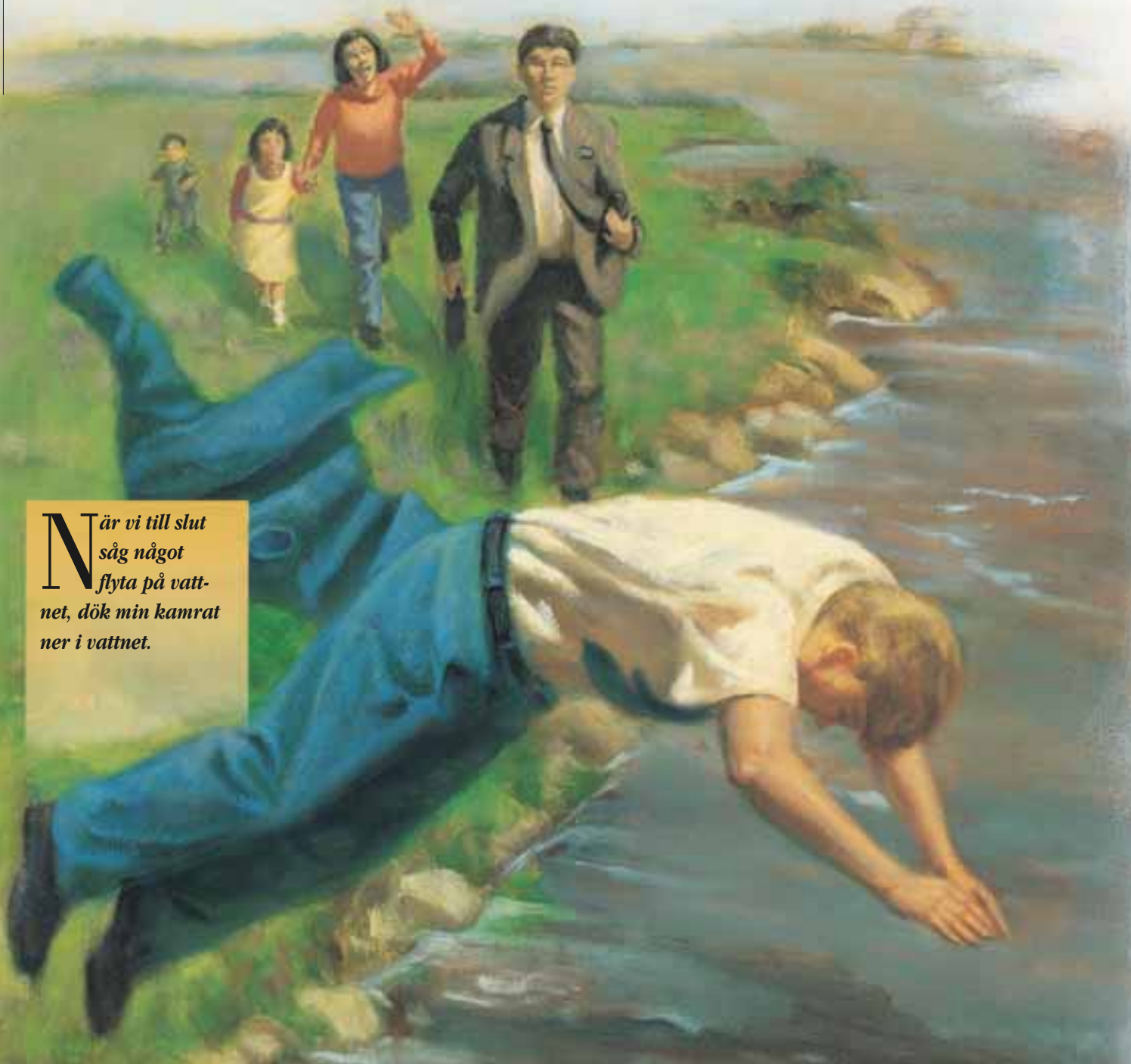
Hirofumi Nakatsuka

Vår lärare i Söndagsskolan frågade en gång om de återvända missionärerna i klassen ville berätta om någon svårighet som de hade upplevt som missionär. Jag

hade inte upplevt någon särskild svårighet som missionär, men jag bestämde mig för att återge följande berättelse om en av mina seniorkamrater, en hårt arbetande zonledare.

Min kamrats skor var helt utnötta och som en följd av flitigt gatukontaktande hade han fått många blåsor på ena foten. En dag var vi tvungna att återvända till vårt hus och äta lunch tidigt så att han kunde byta skor. När vi gav oss av efter lunchen den dagen förväntade jag mig att vi skulle gå till ett område i närheten med tanke på hans blåsor. Men istället kände sig

När vi till slut såg något flyta på vattnet, dök min kamrat ner i vattnet.

min kamrat manad att bege sig till ett avlägset område.

Medan vi gick längs en flodbank kom en kvinna och flera barn springande mot oss. Kvinnan skrek: "Snälla, kom och hjälp oss! Mitt barn drunknar!" Han hade ramlat i floden och de kunde inte hitta honom för vattnet var så grumligt. Vi tittade runt längs floden i flera minuter och till slut upptäckte vi något som flöt på vattnet. Min kamrat dök ner i det smutsiga vattnet och fick tag på barnet och drog upp honom. Barnets läppar hade tappat all färg, han andades inte och verkade vara död.

Våra försök att återuppliva honom hade ingen verkan. När ambulanspersonalen äntligen kom och försökte återuppliva barnet, kräktes han till slut upp lite vatten och började andas igen. Vid det laget hade det samlats många människor runt omkring och när de såg att han andades rörde de till tårar.

Den upplevelsen lärde jag mig mycket av. Herren lärde mig att missionärer gör samma sak för människors andar som min kamrat hade gjort för pojken fysiskt sett. Det var vår kallelse att rädda människor andligen.

När jag var färdig med berättelsen i Söndagsskolan frågade en medlem var någonstans jag verkat som missionär.

"I Japanmissionen Sapporo", svarade jag.

"Var det i Asahikawa som ni hjälpte det där barnet?" frågade han.

"Ja", svarade jag.

Sedan sade han: "Barnet som du berättade om döptes av min kamrat. En vecka efter dopet förflyttades jag till

Asahikawa och träffade honom. Han nämnde att en missionär hade räddat honom från att drunkna i en flod."

Herren leder oss på förunderliga vägar. Det var ingen tillfällighet att min kamrat kände sig inspirerad att arbeta i ett avlägset område den eftermiddagen, trots att han hade svårt att gå, eller att han gick längs floden precis vid rätt tillfälle.

Nu vill den unge mannen som räddades bli missionär, precis som han som räddade honom. Jag trodde att jag hade avslutat min mission 14 år tidigare, men när den här unge mannen går ut som missionär så fortsätter min mission på sätt och vis. ■

Hirofumi Nakatsuka är medlem i Yonago församling, Okayama stav, Japan.

Ett bord blir två

Son Quang Le,
berättad av Beth Ellis Le

Efter att ha flytt från Vietnam bara tre dagar före invasionen av Saigon 1975, bodde fem medlemmar av min stora familj och jag i en liten husvagn i Provo i Utah. Vi hade bara fått ta med oss en liten väska i flykten och vi försökte nu att lära oss engelska. Några av mina sysstrar hade blivit medlemmar i kyrkan i Vietnam, och jag var nyomvänd. Församlingens medlemmar såg till många av våra behov och det starkt sammansvetsade samhället kombinerade sina resurser för att göra livet bekvämt för oss nykomlingar.

Som medlem av prästernas korum fick jag i uppgift att gå som hemlärare tillsammans med broder Johnson som bodde i närheten med sin stora familj. En dag såg broder Johnson att vår familj inte hade något köksbord. Han kom nästa dag med ett bord som såg lite konstigt ut men var mycket funktionellt och passade bra vid väggen mitt emot diskhon och köksbänkarna. Jag sade att det såg konstigt ut för två av bordsbenen passade ihop med bordsskivan och två gjorde det inte. Dessutom stack flera små träpluggar ut längs ena kanten på den nötta bordsytan.

Snart använde vi detta unika bord dagligen till att laga mat på och äta snabba måltider. Vi satt fortfarande på golvet när vi åt middag som familj — med mat, skålar och matpinnar utspridda på en duk på vietnamesiskt vis.

En kväll stod jag innanför broder Johnsons ytterdörr och väntade på honom innan vi skulle gå ut på ett hemlärarbesök. Där i köket som låg intill — jag blev förvånad över att se det — stod ett bord som var praktiskt taget identiskt med det bord som han hade gett min familj. Den enda skillnaden var att där vårt bord hade pluggar hade familjen Johnsons bord hål! Då insåg jag att denne barmhärtige man, när han såg vårt behov, hade sågat itu sitt köksbord och gjort två nya ben åt varje halva.

Det var tydligt att familjen Johnson inte fick plats runt detta lilla bord — de fick förmodligen inte plats ordentligt ens när det var helt. Jag tycker om att föreställa mig att familjen Johnson

lärde sig att äta sina middagar på golvet, liksom vi gjorde, på hederligt vietnamesiskt vis.

Under hela mitt liv har denna vänliga handling varit en stark påminnelse om givandets sanna anda. ■

Son Quang Le och Beth Ellis Le är medlemmar i Park Glens församling, Hursts stav, Texas.

Hon var mitt svar

Dori Wright

Det var en mulen dag för många år sedan som min väninna ringde mig och frågade om jag ville följa med henne till Jordan River-templet i Utah. Jag var inte säker på om jag ville gå ut, eftersom jag hade många världsliga bekymmer som tyngde min själ den dagen. Jag kände inte att jag hade så stort värde och bland många andra saker kände jag att jag inte behövdes i min församling.

Men efter en stunds tvekan tackade jag ja till min väninnas inbjudan med en bön i hjärtat om att om jag gick och gjorde Herrens verk, att han då skulle hjälpa mig att känna frid och besvara mina böner.

Jag tyckte om att vara på sessionen i templet men kände inte att jag fick något svar på min vädjan om hjälp. När jag var färdig att gå och väntade på min väninna, körde en kvinna i rullstol

på mig. När jag böjde mig ner för att gnida handen över smärtan i benet, hörde jag henne säga med behaglig röst: "Åh, jag är så ledsen. Snälla du förlåt mig." Hon rörde försiktigt vid mitt huvud. "Är allt väl, kära syster?"

Jag tittade upp och in i ett ängla-liknande ansikte som utstrålade sann kärlek. Sedan tittade hon mig i ögonen och sade, medan hon tryckte min hand: "Den här kyrkan behöver dig och det finns så många som behöver din kärlek. Bry dig om andra så kommer de att bry sig om dig. Du behövs, din hjälp är efterlängtd och du är älskad i Herrens rike."

Mina ögon fylldes av tårar och jag grät i några minuter medan hon höll mitt huvud intill sig. När jag hade återfått fattningen torkade jag bort några glädjetårar och sade: "Du har besvarat min bön."

Jag upptäckte att jag talade med Camilla Eyring Kimball vars make, president Spencer W

Kimball (1895–1985), har sagt: "Gud lägger märke till oss och han vakar över oss. Men det är vanligtvis genom en annan människa som han uppfyller våra behov." ("Ett rikare liv", *Nordstjärnan*, jun 1979, s 3.)

Jag hade fått styrka att åka hem med glädje och ge kärlek från och med den dagen. Jag ska aldrig glömma den frid jag fick och hur min bön besvarades på ett så oväntat sätt den där underbara dagen i Herrens hus. ■

Dori Wright är medlem i Lakeviews församling, Tooele östra stav, Utah.

Hon tittade mig i ögonen och sade, medan hon tryckte min hand: "Den här kyrkan behöver dig."

Visste du det här?

Pionjärtiden

Mellan den 22 och den 24 juli 1847 kom de första medlemmarna i kyrkan till Saltsjödalens på jakt efter ett land fritt från förföljelse, där de kunde dyrka Gud. Dessa pionjärer byggde upp kyrkan i västra Amerika, och evangeliet har fortsatt att spridas till många länder på jorden. Här är några förslag på hur du kan fira minnet av pionjärernas uppoffringar och lära dig mer om dem den här månaden:

- Om du har pionjärer bland dina förfäder så kan du läsa deras dagböcker och livshistoria. De upplevde mycket som vi kan lära oss av idag.
- Lär dig om de första medlemmarna som döptes i ditt land eller i din släkt. De är också pionjärer.
- Lär dig en psalm som hyllar pionjärerna eller återställelsen.
- Se vad du kan göra för att bli mer oberoende. Du kan försöka

Förslag till ledare

Som rådgivare i ett klass- eller kårpresidentskap kan du göra mycket för att stödja din president, dina ledare för Unga män eller Unga kvinnor och dina prästadömsledare. Var uppmärksam på hur du kan lätta deras bördor. Du kan till exempel göra dig tillgänglig för att utföra olika uppgifter

odla något, lära dig sy eller öva på att ge första hjälpen.

- Tillsammans med andra ungdomar kan du hjälpa till att städa upp runt en historisk plats som ett Plikt mot

eller bara komma i tid till mötena.

När israeliterna attackerades av Amalek och hans folk kunde Israel bara stå emot så länge som Mose höll upp händerna. Men Mose blev trött. Han tog ner händerna och Amaleks sida började få övertaget i striden.

”De [tog] ... en sten och lade under honom, och han satte sig på den. Sedan stödde Aron och Hur hans händer, en på var sida. Så hölls hans händer stadiga till dess solen gick ner.” (2 Mos 17:12)

Israeliterna vann slaget genom Herrens kraft därför att Moses rådgivare hjälpte honom. Som rådgivare kan du följa deras goda exempel.

BAKGRUNDSFOTO MARTY MAYO; ARON OCH HUR STÖDER MOSES HÄNDER, ARTIST OKÄND; I EMIGRATION CANYON — 24 JULI 1847, AV VALOY A EATON

Gud eller Personlig tillväxt-projekt.

- Börja idag att skriva dagbok regelbundet så att dina efterkommande kan få veta mer om ditt liv och din tro på Gud.

Skrifterna och *Liabona* uppfyller andliga behov

Jag är 19 år och döptes för fyra år sedan. Jag är tacksam över att vara medlem i denna sanna kyrka. Jag har blivit så välsignad när jag har läst i skrifterna och kyrkans tidningar. Jag är så tacksam att jag har tillgång till *Liabona*. Mitt vittnesbörd stärks när jag läser den och jag får mer kunskap om kyrkan i olika delar av världen. Jag älskar mina skrifter och *Liabona* för de uppfyller mina andliga behov.

Emelyn M Quinit,
Rosario församling,
Agoo stav, Filippinerna

Liabona ger tröst och glädje

Liabona ger tröst och glädje till dem som läser och begrundar den.

Vi stöter ofta på svårigheter i vårt dagliga liv, men Gud uppfyller våra behov genom vår profet och andra ledare i kyrkan.

Jag tyckte mycket om marsnumret 2003 av *Liabona*. Budskapen i det numret har gett mig mycket stöd. Om vi följer dessa principer och praktiserar dem kan vi förbättra vårt liv och få stora välsignelser.

Saskia Carra Pierre-Louis,
Centrale församling,
Port-au-Prince stav, Haiti

God och givande

Varje gång *Liabona* kommer blir jag glad, för den lär ut goda och givande principer. De delar som jag

tycker mest om att läsa är Frågor och svar, Budskap från första presidentskapet och Kyrkonytt. Jag är mycket tacksam för att kyrkan återställdes och att jag är medlem.

Geruza Silva dos Santos,
Expedicionários församling,
Montese stav, Fortaleza, Brasilien

Bestämde mig för att tjäna

När jag såg omslaget till oktobernumret 2001 av *Liabona* bestämde jag mig för att tjäna som missionär. Det var ett nummer som särskilt tillägnats missionsarbete, och medan jag förberedde mig andligt och fysiskt hittade jag allt jag behövde veta om en mission i *Liabona*.

Jag tycker om att läsa tidningen från början till slut, särskilt Sista dagars heliga berättar. Dessa upplevelser stärker mitt vittnesbörd.

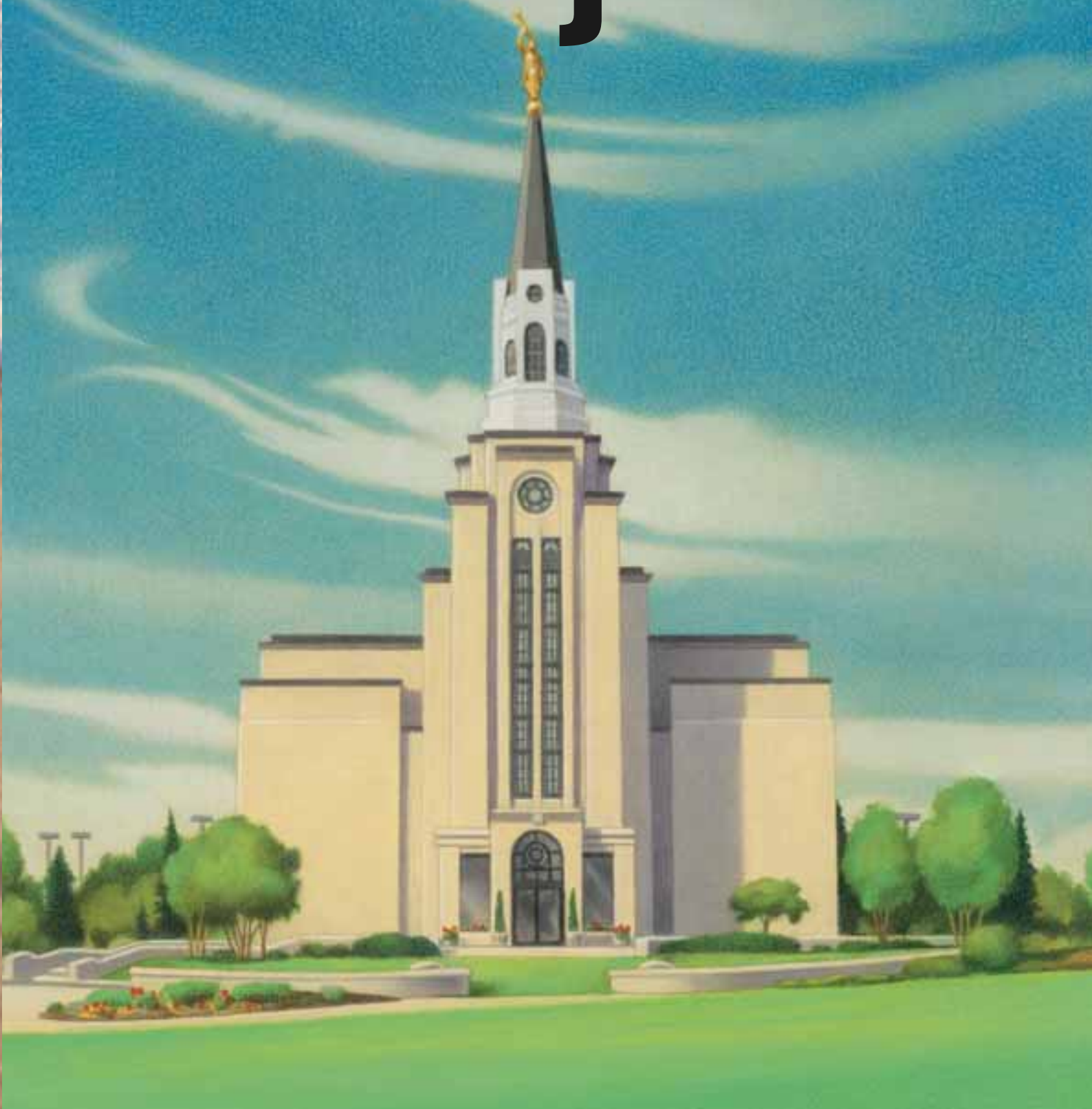
Äldste David Ávalos Banda,
Mexicomissionen Veracruz

Sänd in konstverk som gjorts av barn

Liabona är intresserad av konstverk gjorda av barn som skildrar profeten Joseph Smith och händelserna i hans liv. Om du är mellan 3 och 12 år och vill bidra, sänd då ditt konstverk till: Children's Art, *Liabona*, Room 2420, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3220, USA; eller sänd e-post till cur-liabona-imag@ldschurch.org. Ta med ditt fullständiga namn, din ålder, din hemadress samt församling och stav (eller gren och distrikt), och en kort beskrivning av ditt konstverk.

Lilla stjärnan

Vet du vem du är?

PRESIDENT JAMES E FAUST

andre rådgivare i första presidentskapet

**President Faust
påminner oss om
att vi först och
främst är Guds
barn.**

Jag hälsar er ungdomar som utvalda, speciella andar som har blivit bevarade för att komma fram i denna generation. Ni har stora utmaningar. Jag hoppas att ni har börjat prestera något på något speciellt sätt. Kanske är det genom ditt leende, din personlighet, eller din förmåga att upplyfta andra. Kanske håller du på att upptäcka talanger som att idrotta, studera, spela eller sjunga, måla eller något annat. Dessa prestationer kan få dig att fundera över vem du egentligen är.

Många [människor] mäter sitt egenvärde helt och hållet i sina talanger och prestationer i stället för att se sig själva som de egentligen är inombords. Det är inte alltid så att du blir lyckligare ju mer du åstadkommer.

Gud känner dig och vet vad du kan bli, för han har känt dig från början när du var hans andebarn. Vem du blir kommer i hög grad att bero på hur du följer rättfärdiga principer och utför goda gärningar.

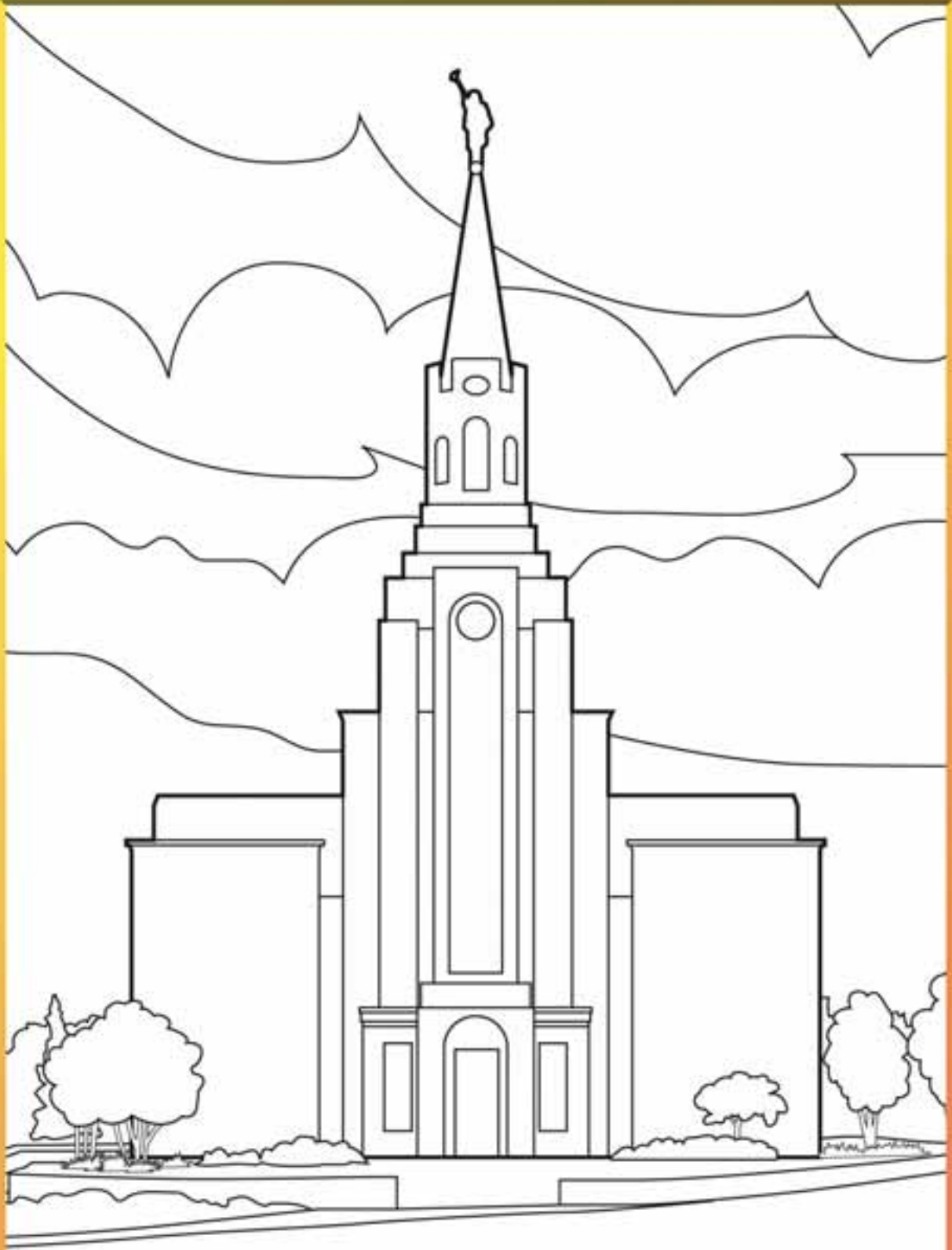
Om vi verkligen vill tycka bättre om oss själva bör vi göra vänliga handlingar. Vänlighet formar vår karaktär och gör oss mer lika vår Fader i himlen. Att hjälpa fatiga, sjuka, gamla och andra som behöver särskild hjälp kan ge oss stor tillfredsställelse. Se dig omkring, det finns mängder av möjligheter.

Att vara vänlig mot våra grannar [och] mot människor i skolan [och] i kyrkan är ett mycket bra sätt att visa Herren att vi vill hålla det förbund som vi slöt då vi döptes "att bära varandras bördor, på det de må vara lätta". (Mosiah 18:8) Det finns så många människor som är blyga eller ensamma och som behöver ett vänligt ord eller ett leende. När vi lyfter andra följer vi Mästaren.

Så vem tror du att du är? Att veta vem du är — vem du *verkligen* är — är nära knutet till att känna Gud, för du är hans barn. ●

Omarbetning av "Vem tror du att du är?", Liahona, jun 2001, s 2–7.

Namn _____

Datum _____

EN SPECIELL DAG

SHEILA E WILSON

"Byggen detta hus åt mitt namn, på det jag må uppenbara mina förordningar för mitt folk däri." (L&F 124:40)

Har du någon gång sett fram emot en särskild dag? Kanske var det din födelsedag eller ett lov. Sjuåriga Adair såg fram emot en speciell dag. Hennes familj hade bestämt ett datum då de skulle besöka templet, ett år från dagen då de döptes.

Adairs familj hade en speciell hemafton. Hennes pappa och mamma förklarade hur viktigt det var för var och en att förbereda sig för att komma till templet. De gjorde en lista på saker som de kunde göra: be enskilt och som familj, läsa skrifterna, betala tionde, hålla buden och följa profeten.

Adairs mamma gav henne en bild på templet och skrev Adairs namn på bilden och datumet när familjen skulle åka till templet. Varje dag gjorde Adair sitt bästa för att förbereda sig för dagen då hennes familj skulle beseglas i templet. Adair kände sig glad inombords när hon insåg att varje dag då hon förberedde sig för att få templets välsignelser var en speciell dag. Hon var mycket glad när den speciella dagen kom. Att få beseglas som familj var en välsignelse från deras himmelske Fader som förde dem närmare honom och varandra.

Familjer kan vara tillsammans för evigt genom att hålla templets förbund och förordningar. Profeterna har uppmanat var och en av oss att förbereda sig för att komma till templet. Du kan förbereda dig för att komma till templet tillsammans med din familj. Du kan också förbereda dig för att komma dit när du är 12 år och utföra dop för de döda, eller för att komma dit när du är vuxen — kanske när du har fått en missionskallelse eller innan du ska gifta dig.

Vi får stora välsignelser när vi kommer till templet. Om du förbereder dig nu för att få templets välsignelser så blir varje dag en speciell dag!

Tempeldagspåminnelse

För att göra en mosaikbild tar du bort sidan LS4 och klistrar fast den på tjockt papper. Klipp eller riv små pappersbitar och sortera dem i olika färger. Klistra fast varje pappersbit på bilden. (Du kan också använda färgkritor eller målarfärger.) Skriv ditt namn längst ner och sätt upp mosaikbilden i ditt rum. När ska du åka till templet?

Förslag till samlingsstunden

1. För att undervisa barnen om tempelförordningarna klipper du en bild av ett tempel i småbitar. På varje pappersbit skriver du en av följande skriftställebänvisningar eller sånger: *Dop för de döda* — L&F 124:29, 31; 127:6–7, "Jesu dop" (Nordstjärnan, sep 1997, LS5); *Konfirmation* — L&F 20:41; 138:33, "Jag tycker om att fylla år" (Liahona, okt 1999, LS16); *Begåvning* — L&F 95:8; 105:12; 110:9, "Ditt heliga tempel" (Liahona, apr 2002, LS13); *Vigsel och besegling* — L&F 132:19, 46, "Familjer kan vara tillsammans för evigt" (Nordstjärnan, mar 1993, LS8). Låt en hjälpare lämna rummet medan en annan gömmer en pusselbit. Låt den andra hjälparen leta efter pusselbiten medan Primär sjunger sången högre när hjälparen kommer närmare pusselbiten och svagare när han eller hon kommer längre bort från den. Sätt upp pusselbiten, slå upp skriftstället och tala om förrättningen på ett lämpligt sätt. Upprepa proceduren. Vittna om tempelförrättningarna.

2. När ni ska öva på sångerna till barnens medverkan på sakramentsmötet kan du skriva namnen på sångerna på stora pappersnycklar. Låt ett barn välja en nyckel och be honom eller henne att vänta utanför rummet. Låt primärbarnen välja ett nyckelord från sången. De får inte sjunga det ordet i sången. Skriv ordet på den tomma sidan av nyckeln. Be barnet att komma in igen. Håll nyckelordet ovanför barnets huvud som en påminnelse om vilket ord de inte ska sjunga. Sjung sången och låt barnet gissa vilket ord som fattas. Påminn barnen om sångens budskap. Gör samma sak med de andra sångerna som ni ska öva på. ●

FRÅN PRESIDENT HEBER J GRANTS LIV

Heber lär sig sjunga

När Heber J Grant var 10 år fick han en sånglektion.

Du kan inte ta en ton rätt, Heber. Du kommer aldrig att lära dig sjunga.

Många år senare hörde Heber Horace S Ensign sjunga.

Jag skulle ge tre månader av min lediga tid om jag kunde lära mig sjunga en eller två psalmer!

Alla kan lära sig sjunga. Är du villig att öva?

Efter två veckor hade Heber lärt sig sjunga "O min Fader". Två månader senare kunde han sjunga fyra andra psalmer.

Äldste Clawson, äldste Kimball, vi har en lång resa framför oss. Ska jag sjunga 100 psalmer på vägen?

Hundra psalmer? Javisst!

Heber tyckte om att öva medan han var ute och reste.

Templet välsignar familjen

"Byggen detta hus åt mitt namn, på det jag må uppenbara mina förordningar för mitt folk däri."
(L&F 124:40)

När vi döps sluter vi förbund med vår himmelske Fader att lyda hans bud. Om vi håller dessa förbund kan vi en dag komma till templet och sluta fler förbund, delta i heliga förrättningar (särskilda ceremonier med andlig innebörd) och få välsignelser.

Tempelförrättningarna bildar eviga familjer. Genom tempelbeseglingar kan hela familjer — bröder, systrar, mödrar, fäder, far- och morföräldrar och övriga förfäder — vara tillsammans för evigt.

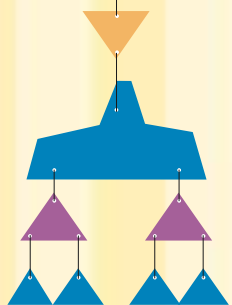
Du kan förbereda dig nu genom att leva rättfärdigt och lära dig mer om din släkts historia. När du är 12 år kan du komma till templet och döpas för dina förfäder och på så sätt sammanbinda dem med din eviga familj.

Du kan också förbereda dig för att tillhöra en evig familj genom att vara vänlig mot dina familjemedlemmar. Äldste Robert D Hales i de tolv apostlarnas kvorum sade: "För att erhålla välsignelserna av den besegling som vår himmelske Fader har gett oss måste vi lyda buden och uppträda på ett sådant sätt att vår familj vill leva med oss i evigheterna." ("Den eviga familjen", *Nordstjärnan*, jan 1997, s 62.)

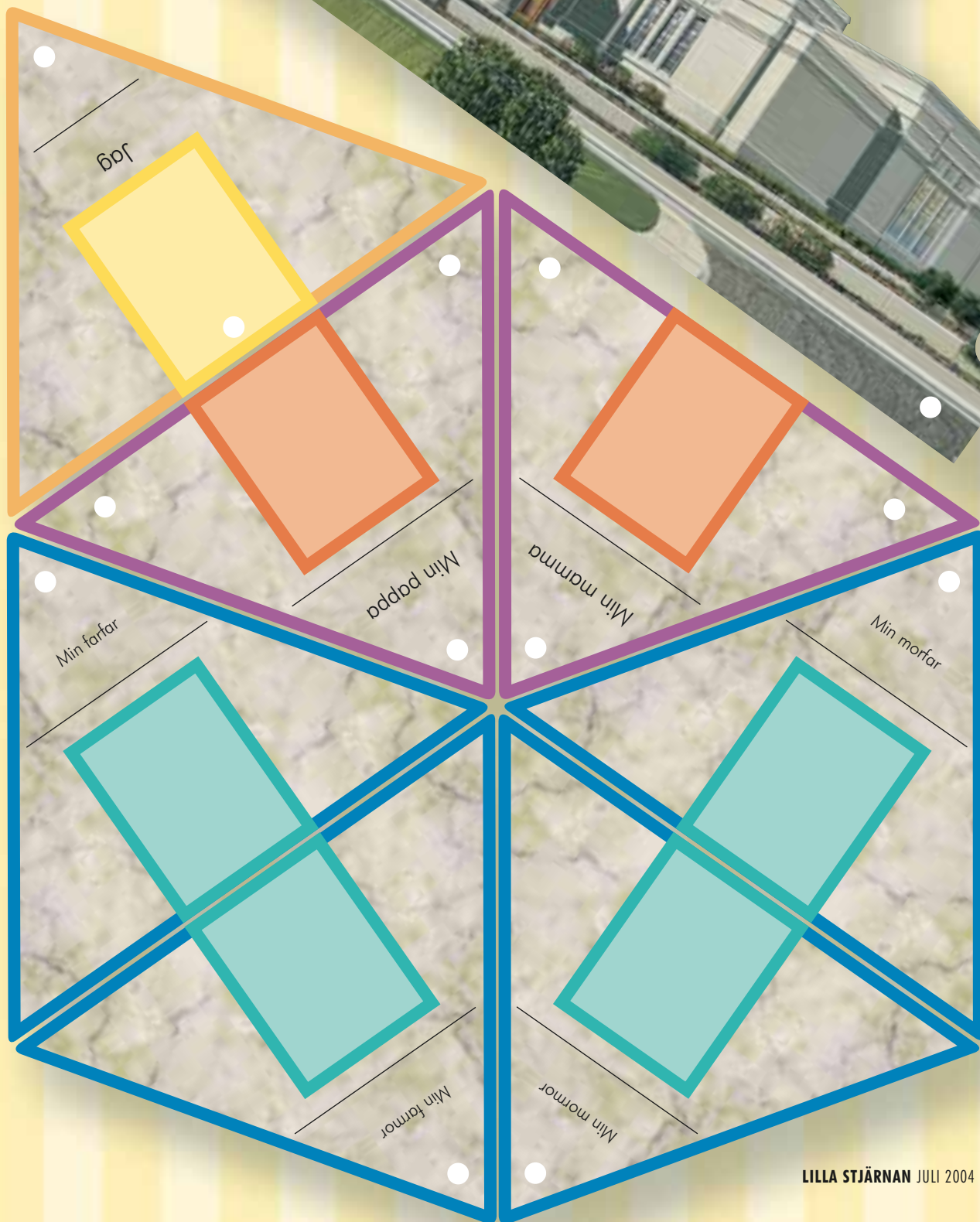
Förslag och aktiviteter till familjens hemafton

1. Ta bort sidan LS9 och klistra fast den på tjockt papper. Klipp ut bilden av templet och de sju triangelformade ramarna. Slå ett hål i varje cirkel. I varje ram klistrar du fast eller ritar en bild av personen som angetts. Sedan skriver du hans eller hennes fullständiga namn på linjen. Använd tråd för att knyta fast det översta hålet på tempelbilden med det nedersta hålet på din bild (låt en bit tråd synas mellan templet och ramen. Se bilden.) Sedan knyter du fast bilderna på dina föräldrar med de nedersta hålen på tempelbilden. Knyt fast bilderna på dina far- och morföräldrar vid de nedersta hålen på bilderna av dina föräldrar. (Kom ihåg att knyta fast dina morföräldrar vid din mammas bild och dina farföräldrar vid din pappas bild.) På baksidan av tempelbilden skriver du ner ett mål som hjälper dig att vara värdig att komma till templet en dag. Knyt fast ett snöre i toppen av mobilen och häng den där du kan se den ofta.

2. Tala om uttalandet av äldste Robert D Hales under en hemafton eller i ett primärtal. Visa mobilen och förklara att trådarna representerar beseglingskraften. Vad skulle hända med mobilen om du klippte av tråden mellan templet och din bild? Om du klipper av tråden — eller gör fel val — förlorar du templets välsignelser och din eviga familj. ●

Illustration

MOD

och ett vänligt ord

"Ty min själ har lust i hjärtats sång, ja, de rättfärdigas sång är en bön till mig, och den skall besvaras med välsignelser över deras huvuden." (L&F 25:12)

PATRICIA REECE ROPER

En berättelse från Evan Stephens liv

Evan tittade ner på den dammiga vägen och drog benen efter sig medan han gick hem från körövningen. Alla andra i Willards kör hade jublat åt vår inbjudan att sjunga för president Brigham Young. Männen klappade varandra på ryggen och kvinnorna viskade ivrigt bakom sina böcker och solfjädrar. Ingen märkte den dystra minen på 12-åriga Evan när han sjönk ännu längre ner på sin stol. "Pojk-alten", som han kallades, slank tyst ut genom kyrkdörrarna och gick ensam hem från övningen.

Problemet var inte att Evan inte ville sjunga. Han älskade musik. När hans familj hade slagit sig ner i Willard, ett samhälle omkring 8 mil norr om Salt Lake City, blev han överförtjust över att höra att det fanns en ovanligt bra kör där. Som det tionde barnet i familjen Stephens hade Evan inte tid att lära sig så mycket om musik mellan sysslorna på gården. I Willards kör fick han äntligen lära sig mer. Han började röra sig rytmiskt när han arbetade och dansa när han drev på korna. Han kände musik överallt nu.

Nej, det var inte tanken på att sjunga för profeten som gjorde Evan missmodig. Men körmedlemmarna skulle ha på sig sina bästa söndagskläder när de uppträdde och Evan hade inga fina kläder. Hans familj hade inte så mycket pengar. Han hade aldrig ägt en fin kavaj eller ett par svarta söndagsskor. Han

Evan Stephens föddes i Wales 1854. När han var 12 flyttade hans familj till Willard i Utah där han sjöng i en kör. Men när Evan fick reda på att president Young skulle komma och lyssna på kören fick han problem.

Evan Stephens skrev senare en psalm om mod som bland annat innehåller orden: "Modigt går vi fienden emot; ty vår Herre står bredvid oss ..." ("Låt oss sträva fram", Psalmer, nr 166.)

skämdes för att sjunga inför profeten när han såg så sjabbig ut.

Evan tittade ner på sina dammiga fötter. De var täckta av jord från vägen. Han skulle behöva skrubba dem ordentligt innan han gick till kyrkan på söndagsmorgonen. Annars skulle hans fötter se svarta ut. Evans hjärta hoppade till när han tänkte på det. Han kunde få svarta fötter — riktigt svarta fötter — genom att stryka på skokräm. Alla skulle

titta på sångarnas ansikte, så ingen skulle märka att Evan hade svarta fötter i stället för svarta skor.

Dagen då kören skulle sjunga för profeten kände Evan att pannan och händerna var svettiga när han tittade ner på sina svarta fötter. Han visste att han var tvungen att gå — kören behövde honom — men han ville gömma sig så att profeten inte skulle se honom. Med tårar strömmande nerför kinderna sprang han mot den lövade paviljongen där kören skulle sjunga.

Evan stannade till när han kom fram till paviljongen. Tänk om profeten verkligen

såg honom? Vad skulle han tänka om en fattig bondpojke med svartmålade fötter och utan kavaj? Evan kunde inte låta profeten se honom. Han vände sig om och rusade iväg som ett skrämt föl. Han sprang rakt på just den man som han hoppades slippa se.

President Brigham Young tog tag i den rädda pojken axlar. "Men, vad är det här?" frågade han. "Vad är det för fel? Varför springer du din väg?"

Evans ögon fylldes av tårar och han böjde ner huvudet och viskade: "Jag har ingen kavaj att ha på mig på uppträdandet och inga skor." Han svalde klumpen i halsen och fortsatte: "Jag målade mina fötter svarta med skokräm."

Greppet om Evans axlar lossnade och han kände att profeten klappade honom på huvudet. Han tittade upp och blev förvånad över president Youngs vänliga ansikte och att han också hade tårar i ögonen. "Bry dig inte om det", sade han till Evan. "Tveka inte utan gå bara in."

Lättnaden svepte om Evan som en mjuk, varm filt. Han blinkade bort tårarna och återgäldade profetens leende med ett eget. Han skyndade till sin plats i kören. Evan var så lycklig över att profeten accepterade honom att han sjöng sin stämma perfekt.

President Young hade gett Evan ett uppmuntrande ord och mod att göra sin del. Denna vänliga handling hade en inverkan på Evan till långt efter körframträdandet. Han fortsatte att studera musik och lärde sig nya färdigheter.

När Evan var vuxen blev han dirigent för Tabernakelkören. Han hade den uppgiften från 1889 till 1916. Evan skrev också många psalmer och patriotiska sånger. Han var alltid ödmjuk och kom alltid ihåg vad profeten hade lärt honom. Evan behandlade människor som han behandlade musik — med kärlek. Och liksom president Young lyssnade han med hjärtat. ●

Patricia Reece Roper är medlem i Leamingtons församling, Delta stav, Utah.

75-ÅRSJUBILEET AV MUSIK OCH DET TALADE ORDET

CALLIE BUYS

kyrkans tidningar

Den här månaden avslutar Tabernakelkören ett särskilt årslångt firande av sitt berömda radioprogram *Musik och det talade ordet*. Radioprogrammet har sänts varje vecka i 75 år — längre än något annat radio- eller teveprogram. Dina far- och morföräldrar och deras föräldrar kunde ha lyssnat på det när de var i din ålder!

Den 15 juli 1929 satte en radiostation upp en mikrofon på en ställning som stod ovanpå talarstolen i Tabernaklet på Temple Square för att spela in *Musik och det talade ordet* för första gången. En ung man stod på en hög stege nära mikrofonen under hela programmet, så att han kunde introducera varje sång som kören skulle sjunga. Han kunde inte klättra ner mellan sångerna för det skulle låta för mycket!

Varje vecka sedan dess, först på tisdagar och nu på söndagsmorgnarna, har människor i hela världen lyssnat på den vackra sången och de fridfulla orden i det 30 minuter långa programmet. För det mesta framträder kören i *Musik och det talade ordet* i Tabernaklet i Salt Lake City, och inspelningen görs där. Men kören har också gjort inspelningar i Asien, Australien, Europa och Sydamerika.

Idag lyssnar eller ser miljontals människor i 19 länder på *Musik och det talade ordet* via radio, teve, kabel eller satellit. Har du tittat eller lyssnat på programmet någon gång?

För att få reda på fler intressanta fakta om Tabernakelkören kan du gå till www.tabernaclechoir.org. Se också Lisa Ann Jackson, "Church, Choir Celebrate Broadcast's 75th Anniversary", Liahona apr 2004, *News of the Church*.

Medgine Atus från Miramar i Florida

TIFFANY E LEWIS

Medgine Atus kommer inte ihåg första gången hon "döptes", men det gör hennes familj. När Medgine var tre år gjorde sig en vän till familjen Atus redo att gå ner i dopfunten för att döpas. Medgine följde efter honom och ramlade ner i vattnet!

"Jag fick hoppa i med kläderna på och rädda henne!" säger hennes pappa. Hon gjorde sig inte illa och nu skojar familjen om att Medgine var så aktiv i evangeliet att hon "döptes" två gånger — en gång när hon var tre år och en gång när hon var åtta. Medgine som nu är 11 år är medlem i den haitisktalande

Nedan: Medgine (höger) med sina systrar Ann och Christie.

Till höger: Familjen Atus — Oriol, Mireille, Joseph, Christie, Ann, Christelle och Medgine.

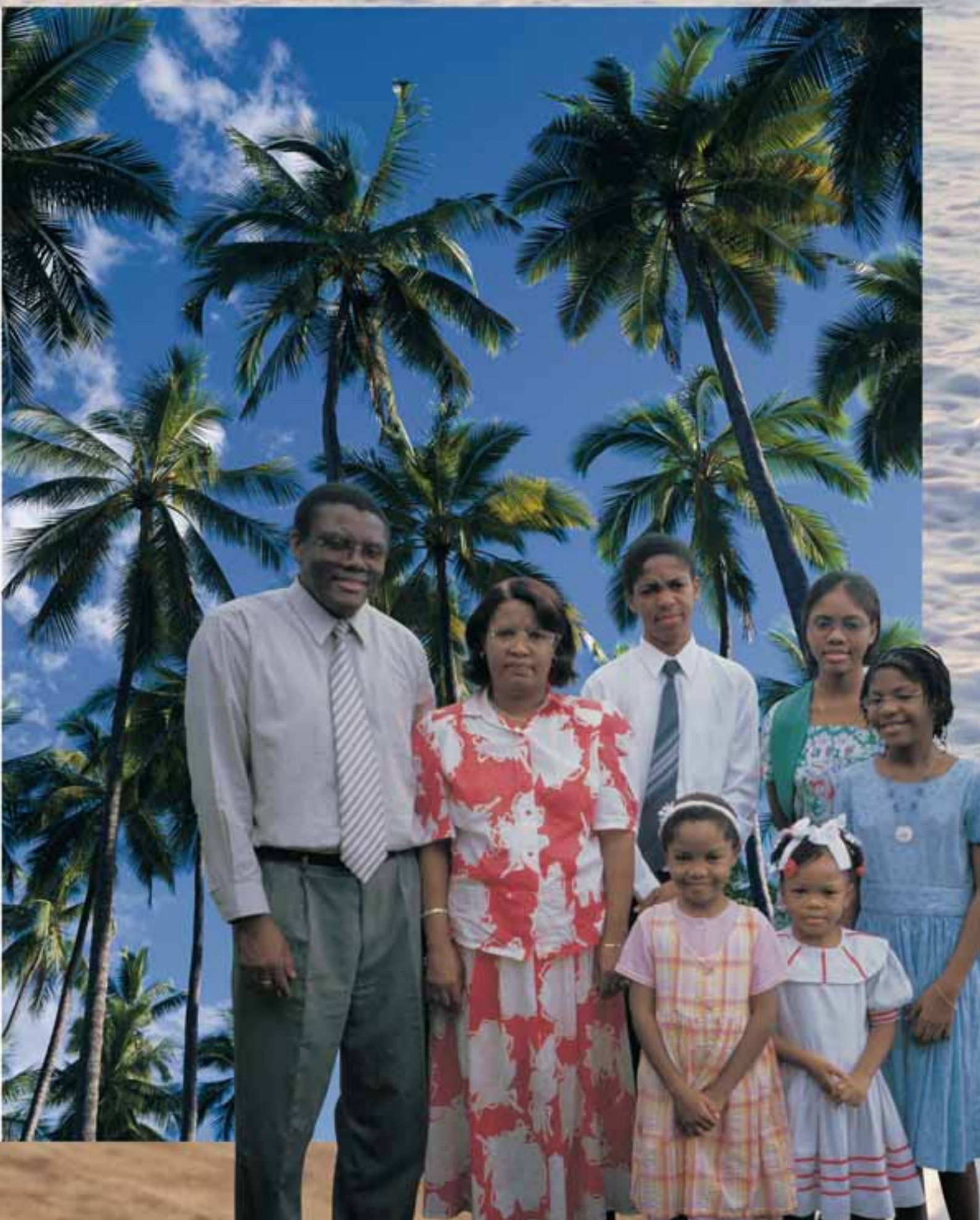
Morningside gren i Hialeah Gardens stav i Florida.

Evangeliet är viktigt för familjen Atus och för Medgine. Hon säger att det har hjälpt henne att vara lydigare och lärt henne hur viktigt det är att be ofta om hjälp.

Hennes favoritberättelse i Mormons bok är när Nephi ska hämta mässingsplåtarna hos Laban. Nephis bröder var rädda och ville inte gå, men Nephi var modig och lydde sin himmelske Fader. "Det är viktigt att lyda vår himmelske Fader", säger Medgine.

Medgine tar lydnaden på allvar. Broder Atus säger att Medgine tycker om att skratta, men hon kan också vara mycket strikt, särskilt när hon leker "skola" med sina yngre systrar Christie, 6 år och Ann, 5 år. Medgine tycker om ordning. Och det har lönat sig! Hon har lärt båda sina systrar att läsa och skriva. Hon har också haft sång- och danslektioner.

Medgine står sin pappa Oriol, sin mamma Mireille och sina fyra syskon nära. Hennes lillasyster Christie tycker om att läsa. Hon talar franska och haitiska och håller snabbt på att lära sig engelska. Hennes familj säger att hon alltid ställer frågor. När hennes lillasyster Ann fattar ett beslut, då är det så! Hon ändrar sig inte. Ann är också kreativ och tycker om att låtsas att hon är skådespelerska. Hennes pappa säger att hon gör så att vanliga sysslor blir roliga. Både Christie och

Ovan: Kyrkans möteshus som Medgine och hennes familj går till. Till höger: Medgine, Christie och Christelle dansar graciöst i samma takt.

Ann tycker om att rita teckningar till sin pappa.

Medgines storebror Joseph, 17 år, tycker om att spela basket. Hennes syster Christelle, 15 år, har en vacker sångröst och har vunnit första pris i en sångtävling.

Familjen tycker om att utöva olika sporter i en park i närheten av hemmet. De har också regelbundna familjerådsmöten och pratar om hur viktigt det är att följa Herren, tjäna som missionär och skaffa sig en utbildning. En av familjens favoritlekar heter "cric-crac". De sitter i en ring och frågar varandra om datum, namn och händelser från kyrkans historia och skrifterna.

Medgine tycker om sport, särskilt basket. Hon spelar basket varje fredag med andra medlemmar i hennes gren. Men det som hon tycker mest om är att sjunga och dansa. Hon hittar på egna danser och har också lärt sig själv att spela piano. Hon har till och

med skrivit en sång, "Kärlekens Gud", på franska.

Sjunga är något som hela familjen Atus tycker om att göra. När någon sätter på stereon och musiken börjar strömma genom rummet, så börjar tårna röra sig i takt. Snart är alla uppe och dansar och rör armarna graciöst i takt. Medgine ler och hennes ögon lyser. När hon börjar sjunga bär hon sitt vittnesbörd genom sången. ●

Tiffany E Lewis är medlem i Miami Shores församling, Hialeah Gardens stav, Florida.

Med tillstånd av Walt och Katie Gasser, Kopiering förbjuden

Pionjärearna vadar över Sweetwater, av David Koch

1856 skrev J D T McAllister en glad sång åt handkärrepionjärearna: "Vi måste dra och skjuta på / när vi skall uppför backar gå. / Så lyckliga på vår väg vi går / tills resans mål, vår dal, vi når."
(Barnens sångbok, s 136.) Här vadar pionjärearna över Sweetwaterfloden.

Omslagets framsida: Ett primärbarn i Guadalajara i Mexico deltar i en aktivitet om bön. Överst till vänster: José Ramos familj från Guadalajara. Överst till höger: San Pedro Mártirs historiska möteshus i Mexico City. Ovan: Informationscentret (i förgrunden) och templet i Mexico City. Höger: Maderos nya möteshus i Mérida i Mexico centrala stav. Se "En miljon i Mexico", s 34.

Kyrkonytt

FOTO JULIE RICH GREER

Heltidsmissionärer besvarar frågor vid kyrkans informationsmonter under en konferens och utställning i Europa 2004 för internationell hjälpverksamhet och handel, som nyligen hölls i Genève i Schweiz.

Kyrkan uppmärksammas för humanitära insatser

Melissa Merrill, Kyrkans tidningar

Kyrkan har för första gången inbjudits att delta i International Aid & Trade Europe 2004 Conference & Exhibition. (Konferens och utställning i Europa 2004 för internationell hjälpverksamhet och handel.) Evenemanget hölls tidigare i år, mellan den 28 och 29 januari.

Representanter för kyrkan har närvarat vid den årliga utställningen tidigare, men det här var första gången som kyrkan inbjöds att formellt informera om sitt program, sade Garry R Flake, chef för kyrkans humanitära

hjälpverksamhet. "Vi var tacksamma för denna inbjudan", sade han. "Det var ett ypperligt tillfälle att låta några av de andra organisationerna där få veta vilka vi är och vad vi gör."

Under konferensen fick broder Flake vid ett flertal tillfällen informera om kyrkans inriktning på nödhjälp och andra humanitära initiativ.

"Något som alltid kommer i blickpunkten är kyrkans medlemmars generositet som gör dessa insatser för nödlidande möjliga över hela världen. De som får höra om det slutar aldrig förundra sig över hur

omtänksamma kyrkans medlemmar är", sade broder Flake.

Utöver broder Flakes presentationer fick personalen vid kyrkans informationsmonter hjälp av tre äldre missionärspare och flera frivilliga från Genève stav i Schweiz. Bland dessa fanns Deon och Julie Greer som verkar i Genève som missionärer för kyrkans informationstjänst.

"Budskapet vi försökte nå ut med om kyrkans program var att de drivs av medlemsdonationer och att vi som ett folk är angelägna om att hjälpa andra i nöd, oavsett deras omständigheter eller var i världen de är", sade syster Greer. "Det vi bryr oss mest om är att avhjälpa människors nöd."

Kyrkans utställning visade hygienpaket, paket för nyfödda och utbildningspaket, filter och lapptäcken, en rullstol, en blandning av säd och vitaminer som skickas till länder där hungersnöd råder, och ett klädpaket.

"Många av organisationerna kände till kyrkans aktiviteter, men det fanns också ett stort antal organisationer vars kunskap om kyrkans humanitära arbete var begränsad eller obefintlig. I de flesta fall såg vi ett uppriktigt intresse", sade äldste Greer. Dessutom gav utställningen tillfällen till att lära om andra organisationers arbete och forma eventuella allianser, sade han.

En särskild förmån som kyrkan fick tack vare konferensen var samarbetet med Världshälsoorganisationen, med huvudsäte i Genève. Kyrkan och Världshälsoorganisationen har

tidigare gått samman för att bekämpa mässlingen genom vaccinering, sade broder Flake. Förutom att erbjuda ekonomisk hjälp från kyrkan, hoppas broder Flake på att kunna skicka medlemmar senare i år som ska hjälpa till med vaccineringskampanjerna, särskilt i områden där vaccinationer inte är så vanliga.

Konferensen gav också kyrkans representanter möjlighet att hålla kon-

takten med personer som de samarbetat med i tidigare projekt.

"Vi träffade organisationer som vi har samarbetat med i nödsituationer och större hälsokampanjer", sade broder Flake. "Vi har länge samarbetat med många av dem, och de uppskattar mycket den hjälp de fått från vårt humanitära center. Det var härligt att inse hur väl känd kyrkan är för sin hjälpverksamhet." ■

Missionärer i Haiti förflyttade; medlemmar fortsätter att ha möten

Kyrkan förflyttade alla 56 ensamstående missionärer från andra länder ut ur Haiti innan dåvarande

president Jean-Bertrand Aristide störtades då en intensiv inbördesstrid svepte över nationen. Missio-

närerna förflyttades tillfälligt till andra missioner. De infödda haitiska missionärerna som fick stanna kvar i landet vidtar i förväg fastställda säkerhetsåtgärder och undviker folksamlingar och demonstrationer, och stannar inomhus när det känns osäkert att vara ute. De infödda missionärerna har förflyttats från instabila områden.

Trots att dussintals haitier har döts under de senaste månaderna, har enligt rapporter inga av kyrkans medlemmar skadats. Flera familjers hem har förstörts i norra Haiti där oroligheterna har varit mest intensiva. Det finns inga kända skador på kyrkans byggnader. Kyrkan har över 10 000 medlemmar i Haiti.

I en intervju med *Church News* rapporterade president Eddy Bordeau i Port-au-Prince stav i Haiti att söndagens möten och andra stavs- och församlingsangelägenheter har fortsatt som vanligt trots spänningar mellan upproriska och de som stöder den tidigare regeringen. I pressläggningsögonblicket har några möten i kyrkans ställts in och man vet inte hur framtida möten kommer att påverkas. Striderna har gjort att gränsen mellan Haiti och Dominikanska republiken har stängts, vilket hindrar haitiska medlemmar från att åka till templet i Santo Domingo i Dominikanska republiken. ■

Delar av artikeln är tagna ur Church News.

Missionärer lämnar Haiti den 25 februari från flygplatsen i Port-au-Prince.

FOTO RODRIGO ABD/ASSOCIATED PRESS

Sydafrikanska medlemmar informerar om kyrkans program för förebyggande av AIDS

Medan världen förespråkar att man bryter mot kyskhetslagen "säkert" för att skydda sig mot AIDS, har den förödande sjukdomen antagit oerhörda proportioner, med mer än 40 miljoner smittade världen över.

I Afrika, där Världshälsoorganisationen uppskattar att mer än 30 miljoner människor har drabbats av sjukdomen, försöker kyrkans medlemmar berätta för grannar och vänner att kyrkans råd om sexuell avhållsamhet före äktenskapet och

att vara fullkomligt trogen inom äktenskapet är det säkraste skyddet mot HIV och AIDS. Hospitalviews församling i Bedfordviews södra stav i Sydafrika hjälpte nyligen till att organisera en Världsaidsdag som bestod av presentationer och paneldiskussioner med lokala kyrkoledare, samhällsledare, regeringsdepartement, läkare, olika organisationer och AIDS-aktivistgrupper.

Hospitalviews församlings möteshus var överfullt, med mer än 600 invånare i Tembisa närvarande. Pre-

sentationerna var inriktade på handlingsprogram och metoder för att stoppa spridningen av AIDS och på organisationer i samhället som erbjuder resurser till AIDS-sjuka.

Presidenten för Bedfordviews stav, Neil P Fourie, betonade kyskhetslagen och uppmanade alla närvarande att efterleva den. "Talen har inriktats på avhållsamhet och trohet", sade han.

Hospitalviews församlings välfärdskommitté var ansvariga för evenemanget. Bland annat utformades och distribuerades affischer och broschyrer i samhället och man förberedde presentationer och föredrag. ■

Medlemmar på Vanuatu städar upp efter cyklonen Ivy

Livet för omkring 1100 medlemmar i kyrkan på Vanuatuöarna väster om Fiji börjar äntligen återgå till det normala efter det att den tropiska cyklonen Ivy svepte över de södra och norra öarna. Stormen som inträffade den 26 februari 2004 dödade två människor och orsakade stor förödelse, med vindar på upp till 56 sekundmeter. Alla missionärer och medlemmar rapporteras vara i säkerhet.

Bland de omkring 2 500 familjer som drabbades värst av cyklonen, fanns 10 medlemsfamiljer vars hus fick omfattande skador, medan 62

andra medlemsfamiljers hus fick mindre skador. Taken på tre tillfälliga möteshus på ön Tanna behövde repareras.

Invånarna på öarna får nu ta itu med de problem som uppstår när en stor del av skörden går förlorad. Kyrkan har skickat hjälp till öarna, bland annat containrar med kläder och medicinska förnödenheter. ■

Delar av artikeln är tagna ur Church News.

Medlemmar på Vanuatuöarna väster om Fiji återhämtar sig från den tropiska cyklonen Ivy.

KARTA RITAD AV THOMAS CHILD

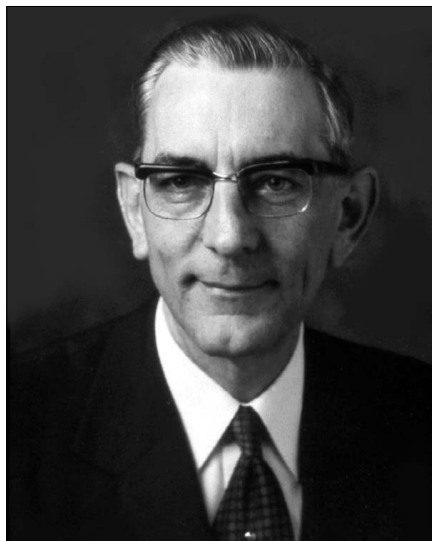
Generalauktoritet emeritus Jacob de Jager är död

Hans första kallelse i kyrkan var att dela ut psalmböcker. Hans mest kända var som medlem av de sjuttios första kvorum. Men det var inte vad han gjorde utan hur han gjorde det som man minns av äldste Jacob de Jager, generalauktoritet emeritus, som avled den 25 februari 2004 vid 81 års ålder.

Äldste de Jager, som kallades "den glade holländaren", tjänade villigt och glatt i alla sina kallelser, bland annat som regionrepresentant före sin kallelse som generalauktoritet, och som biskop därefter.

"Detta var en sann Herrens tjänare", sade president Boyd K Packer, tillförordnad president för de tolv apostlarnas kvorum, vid äldste de Jagers begravning den 1 mars 2004. Talade gjorde också president Thomas S Monson och president James E Faust i första presidentskapet och äldste Charles Didier i de sjuttios presidentskap.

"Jag har aldrig träffat någon som har haft ett ont ord [att säga] om Jacob de Jager", sade president Monson, som verkade som president för Ontariomissionen Toronto när familjen de Jager flyttade dit från Holland. President Monsons hustru Frances hade en del att göra med familjen de Jagers dop. Hon uppmanade missionärerna att besöka familjen när hon fått reda på att missionärerna hade kontaktat dem i Holland.

Äldste Jacob de Jager

"Namnet 'Jacob' kan definieras som en som inte gjorde annat än det han befalldes att göra", sade äldste Didier. "Det kännetecknade Jacob de Jager." ■

Delar av artikeln är tagna ur Church News.

Kyrkan efterlyser kulturbidrag

Som en del av kyrkans uppmaning att församlingar, grenar, stavar och distrikt ska planera och delta i fler kulturella evenemang, som pjäser och dans- och musikfestivaler, efterlyser kyrkans avdelning för musik, kultur och konst olika bidrag från kyrkans medlemmar.

Genom att efterlysa bidrag året

om hoppas denna avdelning på att uppnå två mål: att väcka medlemmarnas kreativa sidor genom att erbjuda ett sätt att ge uttryck för den konstnärliga förmågan, och att skapa ett bibliotek med evangelieinriktade verk som andra enheter i kyrkan kan använda när de planerar kulturella aktiviteter. Det slutliga målet är att kyrkans medlemmar ska stärkas i evangeliet och få mer gemenskap genom att planera och framföra kulturella evenemang.

"Den kulturella konsten har länge varit en del av kyrkan", sade David Warner, chef för kyrkans avdelning för musik, kultur och konst. "Den kan föra människor närmare evangeliet."

Utvalda bidrag kommer att framföras – vissa i en förkortad version – i konferenscentrets teater under dagarna före generalkonferensen i oktober. Avdelningen tar emot bidrag hela året, men sista datum för bidrag till nästföljande oktober, är 1 april samma år. Deltagarna underrättas i augusti om deras bidrag har valts ut för framförande i oktober.

Man kan bidra med manuskript till pjäser, musikal, lästeatrar, oratorier och även poesi. Manuskripten bör vara anpassade för att användas i församlingar/grenar eller stavar/distrikt, vara minst en akt lång, undervisa om evangeliets principer på ett upplyftande sätt, vara doktrinärt korrekta, inriktade på kyrkan och historiskt korrekta. Avdelningen tar emot manuskript på alla språk.

Bidragen bör innefatta:

1. Två exemplar av manuskriptet och eventuella noter på papper i storleken 22 x 28 cm.

2. Ett uttalande som undertecknas av alla som bidrar där det står: "Detta bidrag, med titeln _____, är mitt originalverk, ägs av mig och följer bidragsreglerna."

3. Ett följebrev med styckets titel, författarens namn, adress, telefonnummer och e-postadress, det centrala temat, resumé och rollbesättningskrav.

Namnen på alla som bidrar ska finnas med på följebrevet, manuskriptet och det undertecknade uttalandet. Författarna till verken som kommittén väljer ut kan bli ombedda att ge kyrkan ett icke exklusivt, permanent tillstånd för obegränsad användning.

FOTO LYNN HOWLETT

Kyrkan efterlyser manuskript till teater- och musikverk. Den här musikalen var en del av ett kulturellt evenemang som hölls i samband med återinvigningen av templet i Anchorage i Alaska.

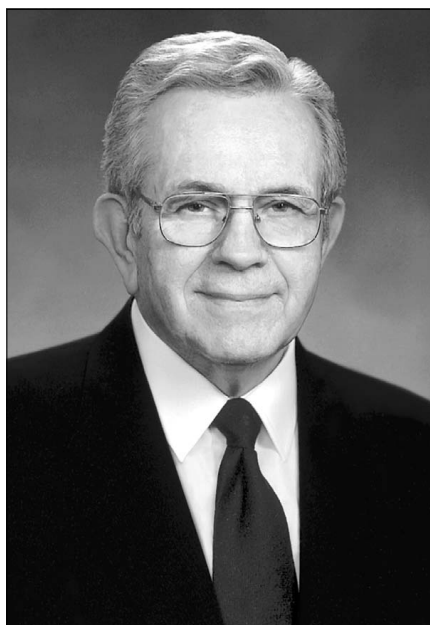
Sänd bidrag till: Church Theatrical Script Submission, 50 East North Temple Street, Room 2082, Salt Lake

City, Utah, 84150-6070, USA. Ring 001-801-240-6492 för mer information. ■

De talar till oss i dag

President Packer varnar advokater och domare för andligt förfall

Under ett tal till J Reuben Clark Law Society (J Reuben Clarks juristförening) i konferenscentret den 28 februari 2004, som sändes via satellit till mer än 100 platser runt om i världen, talade president Boyd K Packer, tillförordnad president för de tolv apostlarnas kvorum, om samhällets pågående moraliska förfall, och uppmanade åhörarna att använda sin utbildning till att tjäna Gud och sin nästa. "Var villiga att ge av er tid och era medel och era kunskaper för att bygga upp kyrkan och Guds rike och etablera Sion, som vi har

President Boyd K Packer

förbundet oss att göra – inte till kyrkan som institution enbart, utan också till medlemmar och andra som behöver ert professionella beskydd."

Han varnade för den andliga fara som är ett resultat av dagens förhållanden. "Världen är på väg utför i en allt snabbare takt. Jag är ledsen att säga det, men det kommer inte att bli bättre. Jag vet inget i kyrkans historia eller världshistorien som kan jämföras med dagens förhållanden."

Satan, varnade president Packer, använder sig av list för att förstöra familjeenheten. "Den heliga relationen mellan man och kvinna, mellan makar, genom vilken jordiska kroppar

blir till och liv ges åt nästa generation, blir överöst med snusk." Moralliskt nedbrytande information tar sig in i hemmen genom media och blir allt vanligare. "Outsäglig ondska, perversion och övergrepp – som inte ens små barn kommer undan – som förr doldes på mörka platser, söker nu skydd av domstolar och domare."

Han uppmanade åhörarna att använda sin kunskap till att vägleda andra. "Vi måste vända oss till er för juridisk hjälp", sade han. "Ni har, eller borde ha, urskillningens ande. Den gavs till er när den Helige Andens gåva förlänades er. Ni måste ta reda på var snarorna ligger gömda och hjälpa oss komma runt dem."

President Packer sade att även om kyrkans medlemmar en dag får stå ensamma, "så ska vi inte sänka våra normer eller ändra vår kurs".

Delar av artikeln är tagna ur Church News.

Äldste Wirthlin ger två ledstjärnor till BYU-elever

Att älska Gud och vår nästa, de två första och största buden som Frälsaren undervisade om, är de ledstjärnor som kan leda till evigt liv, sade Joseph B Wirthlin i de tolv apostlarnas kvorum under en andaktsstund vid Brigham Young-universitetet den 1 februari 2004.

Äldste Wirthlin talade om den farkost som nyligen landade på planeten Mars och reflekterade över de många förunderliga resor och upptäckter som män och kvinnor gjort under hans livstid. Han påminde stu-

Äldste Joseph B Wirthlin

denterna om de storartade saker de kan bidra med under sitt livs resa. Äldste Wirthlin talade om Jareds broders resa och de två ljus som Herren försåg varje båt med "så att de icke skulle fara över de stora vattnen i mörker" (Ether 6:3), och nämnde två andliga ljus som kan vägleda oss genom jordelivet.

Älska Herren din Gud

"Varför måste vi älska Herren?" frågade äldste Wirthlin. "Därför att om vi gör det, så blir vi förädlade, rena och heliga." Vi visar vår kärlek till Herren genom att hålla hans bud. "När kyrkans medlemmar håller buden, känner de Andens inflytande och vägledning i sina liv. Gradvis, genom en process av andlig förfining,

blir de helgade och fyllda av den Helige Andens gåva. Deras böner blir mer innerliga och deras tro fastare."

Älska din nästa

"Att älska sin nästa är inte bara en bra idé – det är själva kärnan i det som har varit utmärkande för Kristi efterföljare sedan tidernas begynnelse", sade äldste Wirthlin.

Han citerade kung Benjamin och sade att vår omsorg om andra är knuten till kraften i försoningen. "För ... att I skolen behålla edra synders förlåtelse dag för dag så att I kunnen vandra utan skuld för Gud, önskar jag, att I viljen dela edra ägodelar med de fattiga, envar i förhållande till vad han har." (Mosiah 4:26)

Äldste Wirthlin citerade profeten Joseph Smith och sade att medlemmarna ska "mätta den hungrande, kläda den nakne, dra försorg om änkan, torka den föräldralöses tårar, trösta den bedrövade, vare sig de tillhör denna kyrka eller någon annan, eller ingen kyrka alls, varhelst vi finner dem". (*Times and Seasons* 3, nr 10 [15 mars 1842]: 732.)

Kyrkans medlemmar visar också kärlek till sin nästa genom att vara vänliga, sprida evangeliet och utföra ställföreträdande förrättningar för de döda.

"Jag vittnar för er idag att när vi gör våra liv till levande monument som vittnar om vår kärlek till Gud och våra medmänniskor, då vandrar vi på den väg som leder till evigt liv", sade han avslutningsvis.

Syster Parkin uppmanar unga vuxna att komma ihåg sin gudomliga födslorätt

Syster Bonnie D Parkin, Hjälpför-
eningens generalpresident, talade
om kunskapens och identitetens
kraft under en brasafton anordnad
av Kyrkans utbildningsverksamhet
den 7 mars 2004.

Hon inledde med att berätta om
några levnadsregler som hon ofta
nämnde för sina söner när de växte
upp, talesätt som hennes äldsta son
kallade "Bonnie-ismer". Bland dem
fanns "Sanning är sanning, var man
än hittar den" och "Rättvisa är något
man får se i månen efter". Två som
hon sade att hon använde ofta var
"Att veta är att göra" och "Kom ihåg
vem du är".

"Det finns kraft i dessa två ut-
tryck", sade syster Parkin. "När vi vet
någonting – när verkligen förstår det
– då gör vi det ... Ett av det viktigas-
te att veta är något som äldste Neal
A Maxwell sagt: 'Du har varit du
mycket länge.' Han försöker hjälpa
oss minnas vilka vi är. För om vi vet
vilka vi är, så förändras det vi gör."

När vi förstår vår gudomliga iden-
titet, leder det till att vi får ett ända-
mål, sade syster Parkin. "Om du vet –
och kommer ihåg – vem du är, och
din gudomliga födslorätt, så går du
ut med goda människor, har passan-
de klädsel, använder ett rent språk,
surfar på bra webbsidor, lyssnar på
god musik, ser berikande filmer, ly-
der visdomsordet och håller dig mo-
raliskt ren. Ni studerar då skrifterna,
förlåter varandra, ber era böner,

Syster Bonnie D Parkin

omvänder er från era synder, tjänar
andra, ärar era kallelser och älskar
varandra."

Fastän det kan vara svårt att kom-
ma ihåg vad man vet – särskilt under
en del av livet då man strävar efter
utbildning, jobb och äktenskap –
så är det under ungdomsåren som
kunskapen om ens eviga identitet
inhämtas, påpekade syster Parkin.
"En del av att söka riket först ligger
i att finna just vår plats i riket, och
det förändrar allt", sade hon.

Sedan citerade syster Parkin första
kapitlet i Moses bok och framhöll
de mönster som Mose fann för att
upptäcka sin identitet: han drar sig
undan världen, upplever Herrens
härlighet, inser att han är Guds barn,
får veta vilket verk Gud har åt ho-

nom att utföra, står emot Satan, ber
oavbrutet och söker mer ljus.

"Liksom Mose är du en son eller
dotter till Gud, i hans enfödde Sons
avbild", sade syster Parkin. "Och lik-
som Mose kan du göra varenda en
av de här sakerna ...

Kom ihåg vem du är. Att göra är att
veta", fortsatte hon. "Jag ber att du,
som din broder Mose, ska låta din
himmelske Fader leda dig, stödja dig
och gå bredvid dig, för jag vittnar om
att han vill det." ■

Vi efterlyser artiklar

Har det hänt dig att kyrkans
psalmer har stärkt ditt vitt-
nesbörd, gett stöd i en svår si-
tuation eller hjälpt dig att lära
dig en evangelieprincip? Skicka
ditt svar så att det kommer
fram till oss den 15 september
2004. Skriv till *Liabona*, Room
2420, 50 East North Temple
Street, Salt Lake City, UT 84150-
3220, USA, eller till **cur-liabona-
imag@ldschurch.org**. Märk
din försändelse tydligt med
"Hymns" och skriv överst
namn, adress, telefonnummer,
e-postadress och församling
och stav (eller gren och di-
strikt). Vi kan inte bekräfta
mottagandet av individuella
svar, men vi hör av oss till alla
vars svar vi publicerar. ■

Fler förslag till samlingsstunden, juli 2004

Här följer fler förslag som Primärföreningens ledare kan använda tillsammans med samlingsstunden i det här numret av Liahona. För lek-tionen, anvisningarna och aktiviteten som hör samman med dessa förslag, se "En speciell dag" på sidorna LS4 och LS5 i Lilla stjärnan i det här numret.

1. För att hjälpa barnen förstå att de får hjälp att förbereda sig för att ta emot templets välsignelser när de döps och håller sina dopförbund, gör du vägskyltar med följande ord: *Stopp, Varning, Enkelriktat, Stanna, Kör*. För varje skylt skriver du ett av Mina evangelieideal (se handledningarna *Tro på Gud*) på ett papper och klipper ut det som ordremsor. Lägg varje ideal i ett kuvert och sätt fast ett kuvert på baksidan av varje skylt.

Gör ett trafikljus med en röd cirkel överst, en gul i mitten och en grön längst ner.

Läs Andra Nephi 31:17–18 tillsammans. När vi döps, öppnar vi porten till den väg som för oss tillbaka till vår himmelske Fader. Vi måste döpas för att kunna komma till templet och för att komma in i det celestialet. Efter dopet får vi den Helige Andens gåva som hjälper oss att välja det rätta. Håll upp trafikljuset. Mina evangelieideal är som vägskyltar på vår väg. När vi gör olika val kan vi (peka på den röda cirkeln) stanna och tänka på vår himmelske Faders plan för oss, (den gula cirkeln) sakta ner farten och tänka på våra dopförbund och (den gröna cirkeln) gå vidare och lyssna till den Helige Anden.

Dela upp primärbarnen i fem grupper och ge varje grupp en vägskylt. Låt varje grupp öppna kuvertet, sätta orden i evangelieidealet i rätt ordning, sätta fast orden på skylten och förbereda en sketch för Primär om hur de kan efterleva idealet. Låt varje grupp framföra sin sketch i tur och ordning medan resten av barnen gissar vilket ideal det är. Förklara sedan hur deras ideal kan vara som en trafikskylt som hjälper oss att bli värdiga att komma till templet.

Sjung en sång eller psalm. När du pekar på den gröna cirkeln på trafikljuset ska barnen ställa sig upp och sjunga högt. När du pekar på den röda, ska de sätta sig ner och sjunga svagt.

2. Undervisa barnen om lydnad genom att leka en lek som kallas "Vara lydig: Då och nu". Ta med fem saker som representerar hinder mot att vara lydig under pionjärtiden, eller "då". (Till exempel en käpp = branta berg, ett blått tyg = floder att gå över, en sten = steniga vägar att vandra på, en bild med en sol = varma dagar och kalla nätter, en bild med ett vagnshjul = vagnshjul som hela tiden ska repareras.) Hitta på fem praktikfall om sådant som kan utgöra hinder "nu". (Till exempel: Din bästa vän ber dig följa med på bio på söndag. Du vill verkligen se filmen. Vilket bud hjälper dig att välja det rätta?) (Se *Undervisning: Den högsta kallelsen*, s 175–176.) I fem numrerade påsar lägger du en "då"-sak, ett "nu"-praktikfall och namnet på en sång eller psalm om lydnad.

Dela ut påsarna. Välj ett barn som får stå framför klassen och ge två eller tre instruktioner till Primär om hur de ska lämna påsarna vidare. (Till exempel: Låt den gå tre personer till höger, låt den gå till personen framför.) Han eller hon säger en siffra från 1 till 5. Personen som håller i den påsen öppnar den och gissar vilket hinder "då"-saken kan vara för pionjärerna. Sedan läser han eller hon "nu"-hindret och svarar på

frågan. Sjung sången eller psalmen. Välj ett annat barn som får vara ledare och upprepa proceduren för varje påse. Säg till barnen att vi kan stöta på hinder i vårt liv idag, men att vi kan vara värdiga att komma till templet om vi följer profeten och håller buden.

3. *Klasspresentation*: Be klassmedlemmarna att berätta om och om möjligt visa en bild på en förfader.

Låt dem visa en släktkedja som de har gjort i förväg och visa vilken länk som föreställer dem och vilken som föreställer deras förfader. Visa affischen "Var en stark länk" och läs president Hinckleys citat om att inte bli en svag länk i vår släktkedja. (Se *Lia-bona*, sep 2003, s 7.) Klassmedlemmarna kan nämna sådant vi kan göra själva och med vår familj för att vara en stark länk i vårt släktkedja. Varje

barn kan göra en egen "släktkedja" av papper. Skriv namnet på varje person i släkten på en lapp. Under sitt eget namn skriver de något de ska göra för att vara en stark länk i sin släkt. Länka samman namnen till en papperskedja och sätt ihop dem med tejp eller klister. Varje generation kan ha en egen färg. Avsluta med att sjunga sånger eller psalmer om familjen. ■

Etiopiskt bröllopspar uppfyller tempellöfte

När Ashebit Yirga från Debre Zeits gren i Etiopien var på väg hem efter att ha mottagit sin begåvning i Johannesburgs tempel i Sydafrika år 2002, vände han sig till en medlem från Johannesburg och lovade: "En dag ska jag föra min brud till det här templet."

Han höll sitt löfte: Den 20 januari

2004 förde han Hiwot Feleke till templet i Johannesburg. De är det första etiopiska paret som inleder sitt äktenskap med besegling i templet, enligt områdeskontoret för Sydafrika Sydöst. Fyra andra etiopiska par beseglades med sina barn den 21 maj 2002.

Sedan broder Yirga erhållit sin

begåvning och återvänt till Etiopien, lade han märke till Hiwot, en ung kvinna i grannskapet som han känt i årtal. Då hans beundran för henne ökade, frågade han henne om hon ville undersöka kyrkan. Hon gick med på det, hörde missionärslektionerna och blev döpt. Ett år senare blev broder Yirga och syster Feleke beseglade tillsammans i templet.

För kyrkans medlemmar låter berättelsen om broder Yirgas egen omvändelse bekant. Det började med att han undersökte olika kyrkor och studerade Bibeln. "Liksom profeten Joseph Smith bad jag Gud att leda mig till den sanna kyrkan", säger han. Broder Yirga fick kännedom om kyrkan när hans mor blev så svårt sjuk att hon inte längre kunde tala eller äta. Läkarna talade om för honom att hon var för gammal för att tillfriskna. Mitt under denna förtvivlan över moderns snabbt försämrade hälsa kom Ayele Asfaw, en

FOTO FERRIN ORTON

Ashebit och Hiwot Yirga var det första etiopiska paret som inledde sitt äktenskap med en tempelbesegling.

granne och medlem i kyrkan, på besök. Broder Asfaw förklarade om prästadömet återställelse och sade att prästadömet kan användas för att välsigna de sjuka. Broder Yirga frågade om hans mor kunde få en välsignelse, och så blev det. Några minuter efter välsignelsen bad hans mor att få ett glas vatten. Snart hade hon tillfrisknat helt. Broder Yirga började undersöka kyrkan och döp-

tes för sex år sedan. Broder Asfaw är nu hans grenspresident

Under besöket i templet utförde broder och syster Yirga förordningsarbete för hennes avlidna föräldrar, och innan de återvände hem hade hon beseglats till dem. Paret Yirga åtföljdes av äldste M J och syster Virginia Grant, som är proselyterande ledarskapsmissionärer i Etiopien. ■

Indiska medlemmar uppfyller en dröm med en tempelresa

När Joyce M Hukil, hennes man och sju andra familjer från New Delhis distrikt i Indien kom in i

templet i Hongkong för första gången i början av januari 2004, var detta för syster Hukil kulmen på ett

livslångt sökande efter sanningen.

Som liten flicka längtade syster Hukil efter andlighet. Hon älskade att gå i kyrkan på söndagarna där hon kunde sjunga psalmer och lära sig om Gud. Men när hon blev äldre minskade hennes tro då hon såg att många medlemmar i hennes kyrka levde på ett sätt som inte stämde med Kristi lärdomar. Hon ifrågasatte Guds rättvisa när det tycktes som om uppriktiga Kristi efterföljare fick lida mer än de som inte följde hans bud. Till sist slutade syster Hukil be och började känna en stor tomhet i livet. En bekymrad svärdotter bad två mormonmissionärer besöka henne.

Det var en varm eftermiddag i maj som missionärerna knackade på hennes dörr. Syster Hukil minns tydligt deras säkerhet, vänlighet och mildhet när de undervisade henne och hennes man om Mormons bok. Hon skämdes över sin egen otro när hon såg att dessa två pojkar trots sin ungdom litade helt på Frälsaren. Broder och syster Hukil tog så djupt intryck av missionärernas hängivenhet mot Kristus och deras önskan att sprida hans evangelium att de gick med på att besöka kyrkan.

I kyrkan märkte de samma hängivenhet hos medlemmarna som hos missionärerna. De såg hur vuxna, ungdomar och till och med barn aktivt och gemensamt strävade efter att följa Kristi lärdomar. Efter tre månader bad broder och syster Hukil att få bli döpta.

MED TILLSTÅND AV JERRY WHEAT

President Jerry D och syster Donnetta D Wheat, president och värdinna i templet i Hongkong; äldste William K Jackson, områdesauktoritetssjuttio i Asien, samt president och syster Ko Bing Cheung, andre rådgivare i tempelpresidentskapet respektive assisterande värdinna, tillsammans med en grupp medlemmar från Indien som kom till templet och beseglades som familjer, förutom att de utförde andra tempelförordningar.

Utan ett tempel i närheten väntade familjen Hukil tålmodigt på tillfället att ta emot sina tempelförordningar. Tillfället kom till sist när president Karl Nelson i Indienmissionen Bangalore ordnade så att 27 medlemmar i åtta familjer från New Delhis distrikt fick resa till templet i Hongkong för första gången.

I gruppen ingick äldste William

K Jackson, områdesauktoritetssjuttio i området Asien, och flera äldre missionärspär. I templet förenades de med Asiens områdespresident äldste John B Dickson, äldste Daryl H Garn, förste rådgivare i Asiens områdespresidentskap, och deras hustrur. De heliga från New Delhi mottog under fyra dagar templets förordningar för egen del och för sina förfäder. ■

I rehabiliteringsavdelningen tog president Getachew patienternas förvridna händer och visade hur de, trots nervskador, kunde fås att fungera igen genom skicklig behandling. Han förklarade hur patienter, vars lemmer behövt amputeras på grund av sjukdomen, utrustas med hemmagjorda proteser som ökar deras rörlighet.

Eftersom de flesta offren för spetälska i Etiopien bor långt från sjukhuset, utverkade Getachew donationer till ett närbeläget gästhem där patienternas familjer kan bo. Han och hans kolleger öppnade också en liten butik, där släktingar kan sälja hantverksprodukter så att de får en liten inkomst medan de väntar på en avhållen släktings tillfrisknande.

President Getachews 37-åriga arbete för de spetälska har sina rötter i hans barndoms längtan efter en utbildning. Han föddes som nummer fem av åtta barn i en enslig by i Etiopien och längtade efter att få gå i skolan, men han behövdes hemma på familjens gård tills han var 15. Trots att han låg efter när han började skolan, lyckades Getachew gå vidare till åttonde klass. Så kom två utländska läkare till hans skola och valde ut honom till en utbildning som skulle kvalificera honom för att arbeta med vård av leprasjuka. Ett år senare började han arbeta på ALERT, först som sjukvårdare och sedan som överinseende och sedan helt nyligen som samordnare.

År 1995 besöktes sjukhuset av Paul

Medlemmar som utför den gode Herdens verk

I årtusenden har spetälska varit en fruktad sjukdom. Den angriper hud och nervändar, den deformerar och så småningom förlamar. På Jesu tid gjorde denna smittsamma sjukdom att man stöttes ut, och den hade ofta dödlig utgång. Men vid ett antal tillfällen sägs det att den gode Herden botade dessa som andra skydde på grund av deras sjukdom.

I dag i Etiopien hjälper en annan god herde till att bota de spetälska. Getachew B Baye, som kallas bara Getachew av sina patienter och medlemmarna i Bekulobets gren (som han presiderar över) är ledare för ALERT, ett leprasjukhus i Addis Abeba. Sjukhuset erbjuder ett årslångt konvalescensprogram för män, kvinnor och barn med lepra. Alla utom de allra svåraste fallen blir botade.

Efter en rundtur på sjukhuset sade president Raymond Botterell i Kenyamissionen Nairobi om president Getachew: "Hans medkänsla syntes

tydligt på hans vänliga och försiktiga sätt att beröra de angripna kroppsdelarna på sina patienter. Han såg inte vanställdheten som är så framträdande och tydlig för en ovan besökare, utan karaktären och anden under människornas bulnader och sår."

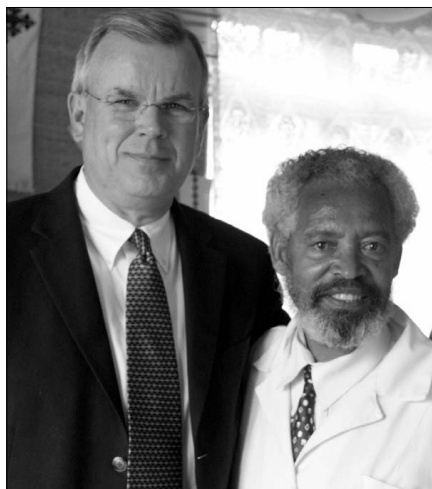

FOTO RAYMOND BOTTERELL

Äldste Steven E Snow, president för området Afrika Sydöst, besöker president Getachew Baye från Bekulobets gren i Kenyamissionen Nairobi.

Getachew Baye visar runt besökare i protesaffären vid ALERT, ett leprasjukhus i Etiopien.

K Clark, dåvarande presidenten för Kenyamissionen Nairobi. Getachew fick uppgiften att visa honom runt. Efter rundturen sade president Clark till honom: "Du är en sådan bra människa. Varför inte besöka vår kyrka?" Getachew gick i kyrkan på följande söndag, tog emot missionsnärdsdiskussionerna och började inom kort sitt "nya liv" som medlem i kyrkan.

Under den militära konflikten mellan Etiopien och Eritrea, som började 1998, var Getachew fältläkare vid fronten. Under strider nära konflikten slut fick han sju skottskador och låg i tre dagar bland ruttande kroppar. Trots omfattande blodförluster överlevde Getachew och blev funnen av en armépatrull som fått i uppgift att bränna de döda. Det tog ett helt år för honom att återhämta sig, men det hindrade honom inte från att återvända till ALERT.

"Förmågan att helt ägna sig åt en annans välbefinnande är karakteristisk för president Getachew", sade president Botterell. "Han är en man som på ett vackert sätt följer Frälsarens lärdomar. Det är vanligt att sådana upplysta själar inte tycker de gör

nog, eller att deras insats är mager, när de i själva verket utstrålar ljuset från Kristus, den gode Herden." ■

Sista dagars heliga befrämjar familjen i Dominikanska republiken

Med hjälp av Dominikanska republikens justitieminister och departementet för barn- och familjepolitik har Santo Domingos östra stav i Dominikanska republiken igångsatt ett program med syfte att minska våld i hemmet med titeln: "Familjen, dess stärkande och bevarande, respekt och jämställdhet."

Programmet tillkännagavs under ett välbesökt möte som hölls i stavscentret den 21 februari 2004. Det har uppmärksammat av ett antal större tevebolag och tidningar.

Äldste Miguel A Lee, områdesauktoritetssjuttio, presiderade vid mötet. Justitieministern, dr Victor Céspedes Martinez, fördömde våld i hemmet och dess skadliga verkningar på samhället under sitt tal. Äldste

Lee avslutade mötet med en presentation av kyrkans lära om familjens betydelse. Elisa Sánchez Pujols, ministern för barn- och familjepolitik, samt Israel Tolentino, stavs-president i Santo Domingos östra stav i Dominikanska republiken, talade också.

Programmet ska bestå av en serie diskussioner som hålls i skolor inom stavens gränser. Diskussionerna är avsedda att utbilda föräldrar och lärare samt de ungdomar de fostrar och undervisar. De ska höja medvetenheten om betydelsen av att bevara familjen, undervisa om hur man stärker familjen och förklara hur familjemedlemmarna kan bidra till harmoni och lycka inom familjen.

"Vi vill skapa ett medvetande om ickevåldsprinciper och deras tillämpning för att bota och revitalisera vårt liv och våra samhällen", sade Marcelino Santana Ferreras, stavens assistent för Informationstjänsten, då han introducerade programmet. Icke-våld är bekräftelsen av mänsklig värdighet, erkännandet av att varje våldshandling förnedrar mänskligheten, både offret och förövaren.

Programmet är baserat på de principer som återfinns i "Familjen: Ett tillkännagivande för världen". Ett exemplar av tillkännagivandet gavs till alla närvarande, inklusive dr Céspedes.

Under veckorna före evenemanget framträdde president Tolentino och broder Santana i fyra olika lokala televisioner, där de talade om programmet och om familjens betydelse. ■

Lokala nyheter

Budskap från områdespresidentskapet

Omsorg om själarnas välfärd

Äldste Marlin K Jensen

Jag har glädjen att läsa Mormons bok igen i år, eftersom vi studerar den tillsammans i klassen Evangeliets lära. Det finns mycket att lära av dessa profeter som skrivit i den, av deras lärdomar och av deras egna liv. Jag beundrar särskilt en egenskap som alla dessa stora män tycks besitta. I deras skrifter kallas denna egenskap oftast omsorg om själarnas välfärd.

Exempel på denna omsorg

Nephi berättar till exempel att han var så mån om sitt folks välfärd att "jag beder oavslåtligen för dem varje dag, och om natten väta mina ögon min huvudgård med tårar för deras skull". (2 Nephi 33:3) Jakob förklarar att han var hängiven i sin kallelse eftersom "denna dag är jag tyngd av mycket större åtrå och ängslan för edra själars välfärd än jag hittills varit". (MB Jakob 2:3) Efter det att Enos kämpat för att få förlåtelse för sina egna synder, "började [han] känna åtrå efter sina bröder, nephit-

ernas, välfärd". (Enos 1:9) Mosiahs söner "åstundade ... att frälsning skulle förkunnas för varje skapad varelse, ty de kunde ej uthärda tanken på att någon människosjäl skulle förgås. Blotta tanken på att en själ skulle lida ändlös pina, kom dem att skälva och bäva." (Mosiah 28:3) Alma den äldre befallde sitt folk att "vara förenade i fasta och mäktig bön för de själars välfärd vilka icke kände Gud". (Alma 6:6) Hans son, Alma den yngre, visade sin omsorg om själars välfärd genom att "[verka] utan uppehåll för att förmå själar att omvända sig från sina synder, att låta dem smaka den stora glädje, som jag smakade, så att även de måtte bli födda av Gud och fyllda med den Helige Anden". (Alma 36:24)

Hur denna omsorg utvecklas

Sådan omsorg om själarnas välfärd gör så stort intryck och är så verksam vid uppfyllandet av Guds avsikter att vi måste fråga: Hur utvecklas denna känsla? Svaret finner vi i våra personliga religiösa upplevelser. Liksom Enos kanske vi måste börja med att kämpa för vår egen själ. (Enos 1:4) Liksom han kommer vi, när vi vänder oss till vår Frälsare och omvänder oss och lyder hans bud, att uppleva förlåtelsen. Helt naturligt börjar vi då känna ängslan för andra människors välfärd. Ja, omfattningen av vår omsorg om andra är kanske

det bästa måttet på djupet i vår egen omvändelse till Kristus och hans evangelium.

Omsorgens frukter

Vår omsorg om själarnas välfärd kan ge rika frukter. I hemmet blir vi mer intresserade och omtänksamma män, hustrur, fäder och mödrar. I kyrkan blir vi engagerade ledare, lärare och medarbetare i Guds rike. Vi blir känsliga för behoven hos dem som vi har ansvar för. Vi tar våra kallelser som hem- och besökslärare på större allvar. Släktforskning och templetjänst blir regelbundet återkommande, uppskattade inslag i vårt liv. På arbetet och i samhället lever vi vår religion på ett sådant sätt att våra grannar och vänner vet att vi bryr oss om deras välfärd. Intresset från deras sida av att lära sig mer om evangeliet kommer naturligt tack vare vårt föredöme.

Avslutning

Berättelsen om Jesu liv är en berättelse om hans omsorg om våra själars välfärd. Han lärde oss mycket om en själs värde. Vår bön och vårt hopp som områdespresidentskap är att resultatet av hans omsorg – försoningen – ska påverka oss så djupt att vi utvecklar denna underbara kristliga egenskap. Må vi alla leva våra liv med "omsorg om själars välfärd". ■

Äldste Marlin K Jensen

FOTO: EIVOR HAGMAN

Bröderna Erik och Sture Nilsson, stavspatriark respektive högråd och ordförande i Göteborgs stavs informationsråd, gav hundratalet besökare en intressant presentation om varför kyrkan har tempel under Jönköpings församlings temakväll om tempel.

Förberedelse för ett nytt tempel

För att informera allmänheten och medlemmarna inför tempelinvigningen i Köpenhamn anordnades en temakväll i Jönköpings församling med temat "Tempel".

Många inbjudningar till temakvällen skickades ut till religionslärare, kyrkoledare och medlemmar med information om det öppna huset i templet i Köpenhamn och inbjudan att delta i en bussresa till Köpenhamn.

Ett hundratal personer kom till temakvällen, som inleddes med att Unga Kvinnors kör sjöng "Jag längtar så till templet". Biskop Hagman presenterade därefter bröderna Erik och Sture Nilsson, som båda har verkat som biskopar i Jönköpings församling och har stor erfarenhet av att presentera och informera om kyrkan för skolklasser och lärare. Erik Nilsson tjänar nu som patriark i Göteborgs stav och Sture Nilsson som högråd och ordförande i Göteborgs stavs informationsråd. De hade speciellt till denna temakväll sammanställt ett bildspel och en intressant presentation om varför vi har tempel, deras historia och vad de används till.

Utställningen "Tempel från hela

världen" visades i Kulturhallen, där det fanns bilder på nästan alla 117 tempel. Vid ingången fanns speglar som symboliserade evigheten; information och historia fanns att läsa om många av templen och på en stor världskarta kunde man se var alla templen ligger.

Bland besökarna denna kväll märktes en präst från Svenska Kyrkan, en f.d. pastor i Missionskyrkan, en docent i religion samt flera religionslärare. De var alla mycket intresserade av denna information om tempel, som för de flesta av dem var ganska ny.

Under kvällen fanns också tillfälle att anmäla sig till en bussresa till öppet hus i Köpenhamn.

Intresset för denna resa var stort och anmälningslistan fylldes snabbt.

När detta skrivs i mars, ser medlemmarna i Jönköpings församling med stor förväntan fram mot öppet

Det heliga templet

"Jag skall ge dig himmelrikets nycklar.
Allt vad du binder på jorden
skall vara bundet i himlen ..."

Matteus 16:19

Det heliga templet i Köpenhamn, invigt den 23 maj 2004. Under Öppet Hus 29 april till 15 maj var templet öppet för allmänheten, enligt Jens Andersen, talesman för kyrkan i Danmark, "för att människor ska lära känna oss och bättre förstå vår relation till Jesus Kristus".

hus i början av maj och tempelinvigningen senare i maj. Tiden fram till dess används till förberedelser, både andliga och timliga. ■

*Eivor Hagman,
Jönköpings församling*

Invigningen av kapellet på Priorvej i Köpenhamn för ombyggnad till tempel skedde lördagen den 24 april 1999 av dåvarande områdespresidenten för Europa Nord, äldste Spencer F Condie. (Red. anm.)

Vi blev släkt på Släkthistoriska centret

I sin bok "The Holy Temple" (Det heliga templet) skriver president Boyd K Packer att släktforskningsarbetet har kraften dels att ge de döda

möjlighet att välja evangeliet, dels att besegla de levandes familjer både på jorden och på andra sidan.

President Packer skriver också i en

artikel i Liahona i augusti 2003 om vikten av att vi samlar uppteckningar om vår familj (gärna i en låda som alltid står framme så att vi ständigt blir påmind), att vi har gemensamma släkträffar och berättar om vår släkt, och självklart att vi går till templet och utför arbete för våra döda. Vi uppmanas också att sammanställa vår egen levnadsberättelse och föra en Minnenas bok. President Packer lovar att när vi vänder våra hjärtan till våra fäder så att vi söker att finna dem, lära känna dem och hjälpa dem, då samlar vi skatter i himlen.

Anita Lindquist, Västerhaninges 2:a församling, har anordnat några större släkträffar i sin hemtrakt Tornedalen. Till Släkthistoriska centret i Västerhaninge önskade hon inbjuda Anna-Lisa Simonsson, samma församling, och Gunvor Hjärtström, de enda släktingar hon kände till i Stockholm för att de skulle kunna jämföra varandras släkttavlor, söka mera uppgifter i mikrofilmerna och databaserna, utbyta släktpapper samt njuta av gemensamma rötter och av Polarbröd, fyllda med hjortron, plockade i Gällivare norr om polcirkeln. Den lilla släktgruppen med gemensam förfader kallar sig "Jochs döttrar" efter Joachim Michelsson, född cirka 1590 någonstans i nordligaste hörnet av Sverige-Norge-Finland. Han gav namnet till det mäktiga forssystemet Jochfall i Överkalix.

Efter en trettio år lång vänskap hade Anna-Lisa Simonsson upptäckt

att Joachim var hennes förfader också! Anita undrade om hon kunde finna fler Jochsdöttrar. Snart uppfylldes hennes önskan när Gunvor Hjärtström från Junosuando knackade på dörren till centret och frågade om hon fick släktforska med Anitas hjälp. Efter några fler besök frågade Gunvor om hon fick bli praktikant och arbeta som personal på centret. Hon hade blivit arbetslös från lantmäteriet i Stockholm där hon arbetat i tjugo år. Anita gjorde upp en fyra månaders arbetsplan som godkändes av lantmäteriet och som dessutom betalade Gunvors lön. Ett år senare fick Gunvor tjänsten som sekreterare på Sveriges Släktforskarförbund, vilket innebär att hon numera vet det mesta om svensk släktforskning, utbildar ledare, reser och bistår förbundets 55 000 medlemmar.

Kanske finns det fler ättlingar, undrade de tre "döttrarna". Lördagen den 6 mars träffades de på centret med några inbjudna gäster samt två andra som inte varit inbjudna från början och som inte alls kände varandra. Gunvor tog med sig Irene Poignant, född i Tornedalen men boende i Providence, Massachusetts. Irene hade i sin tur släktforskat med Jan Christer Söderblom från Luleå på Internet. Eftersom de aldrig träffat varandra hade de beslutat att träffas en kort stund på T-Centralen mellan tågavgångarna. Där inbjöd Gunvor den okände herr Söderblom och hans fjortonåriga dotter att följa med till Västerhaninge. Dottern valde att åka hem och gav pappan tillstånd

"Jochs döttrar", fr v Anna-Lisa

Simonsson, Gunvor Hjärtström och Anita Lindquist.

att följa med Gunvor och Irene i stället.

När de anlände till centret mötte de Anita och tempelmissionär Robert Peterson från Logan, Utah, som just hade funnit sin farmors föräldrar i byn Alvik, Luleå. Då utbrast Jan Christer Söderblom att hans mormor också kom från Alvik. Erik Lindquist, Anitas man, berättade då att även hans farmor kom från Alvikstrakten, så nu behöver dessa tre lite mer tid att forska för att se om de är släkt.

Ytterligare en person, Per Hiergesell, knackade på dörren till centret och önskade få studera sina tyska filmer en stund. Han och Jan Christer Söderblom som aldrig träffats, upptäckte efter fem minuter att deras morföräldrar kom från samma byar norr om Gällivare, och de räknade ihop flera gemensamma släktingar. Dessutom är Anita uppväxt i grannbyn Dokkas, och snart konstaterade dessa tre att Per, Jan och Anita hade flera gemensamma förfäder!

FOTO: BIRGITTA KARLFDLT

FOTO: BIRGITTA KARLfeldt

Irene Poignant, Jan Christer Söderblom, Gunvor Hjärtström och Anita Lindquist studerar släktuppteckningarna och äter norrbottensdelikatesser.

De stora antavlorna studerades flitigt, och den stora överraskningen dök upp när de fann att Jan Christer Söderblom, född i Luleå, bosatt i Stockholm, också hade Joachim som sin förfader! Så det blev tillökning igen med en Jochs son! Nu måste namnet ändras till "Jochs döttrar och söner". Jan Christer berättade att hans mor och moster besökt kapellet i Luleå gren många gånger. Mostern Britt-Marie Bergner hade utvandrat till Salt Lake City och blivit medlem i kyrkan.

Tempelmissionärerna Rune och Rena Wallin bjöd på Runes hembakade semlor och trevlig underhållning ur sin livshistoria, Rune som amerikansk sergeant i Koreakriget och Rena som missionär i Sverige. Tempelmissionär Lorraine Peterson berättade också om sitt liv med fysikprofessorn och forskaren Robert Peterson, som träffat sin moster i Luleå på sin mission. Tempelpresident Max Kimball med hustru besökte också den växande släktträffen. Allra sist kom Ingrid Lindell med mor och

dotter. Anita, Ingrid och Bengt Svedjot har hittat flera gemensamma förfäder och även arbetat tillsammans i dopfunten i templet tillsammans med sina söner och döttrar, och de fortsätter regelbundet sin forskning tillsammans på centret.

Bengt Svedjot, bosatt i Frankfurt för kyrkans räkning, är också en släkting till Anita med många gemensamma förfäder, likaså Gunvor Wirtala, Umeå, och Sylvia Svensson, Jönköping, född i Pajala.

"Jochs döttrar och söner" undrar om det finns flera som kan bygga ut gruppen ytterligare. Hör av er! ■

Anita Lindquist,

Västerbaninge 2:a församling

FOTO: BIRGITTA KARLfeldt

Plötsligt upptäckte vi att vi är släkt! Fr v Irene Poignant, Robert Peterson, Gunvor Hjärtström, Anna-Lisa Simonsson, Anita Lindquist, Jan Christer Söderblom, mor Sandfeldt, Maria Åkebrand och Ingrid Lindell.

Redaktör för de lokala

sidorna är Birgitta Karlfeldt (BIK). Förslag till nyhetsartiklar kan sändas via e-post till **birgitta.karlfeldt@telia.com**.

Bilder ska förses med bildtext samt namn på fotograf. Bilder returneras inte. Obs! Artiklar med innehåll äldre än tre veckor tas inte emot. Dikter publiceras inte. Artiklarna ska spegla tillämpandet av profetens och apostlarnas aktuella lärdomar, bland annat tjänandeprojekt, tempelresor, historiska händelser, tillväxt, medlemsmissionsarbete, humanitär hjälp, framgång inom seminariet eller institutet. ■

24787 180 EUROPE CENTRAL AREA (SWEDISH)

